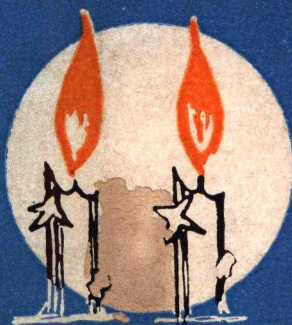
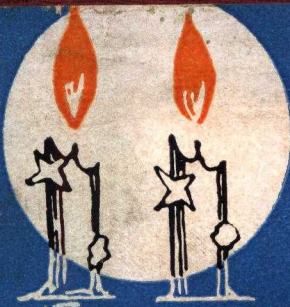

CHRIST COLLEGE

Bangalore

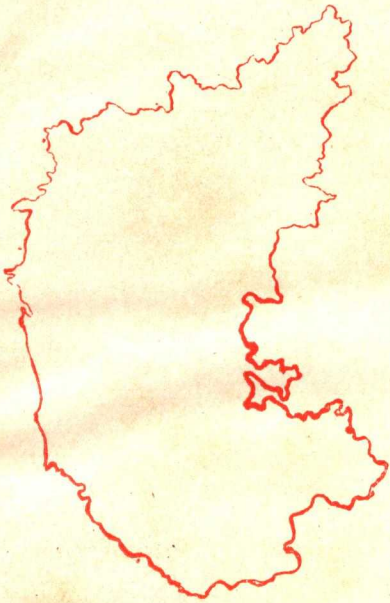
ANNUAL

1974

**THE
CHRIST COLLEGE
(BANGALORE)
ANNUAL**

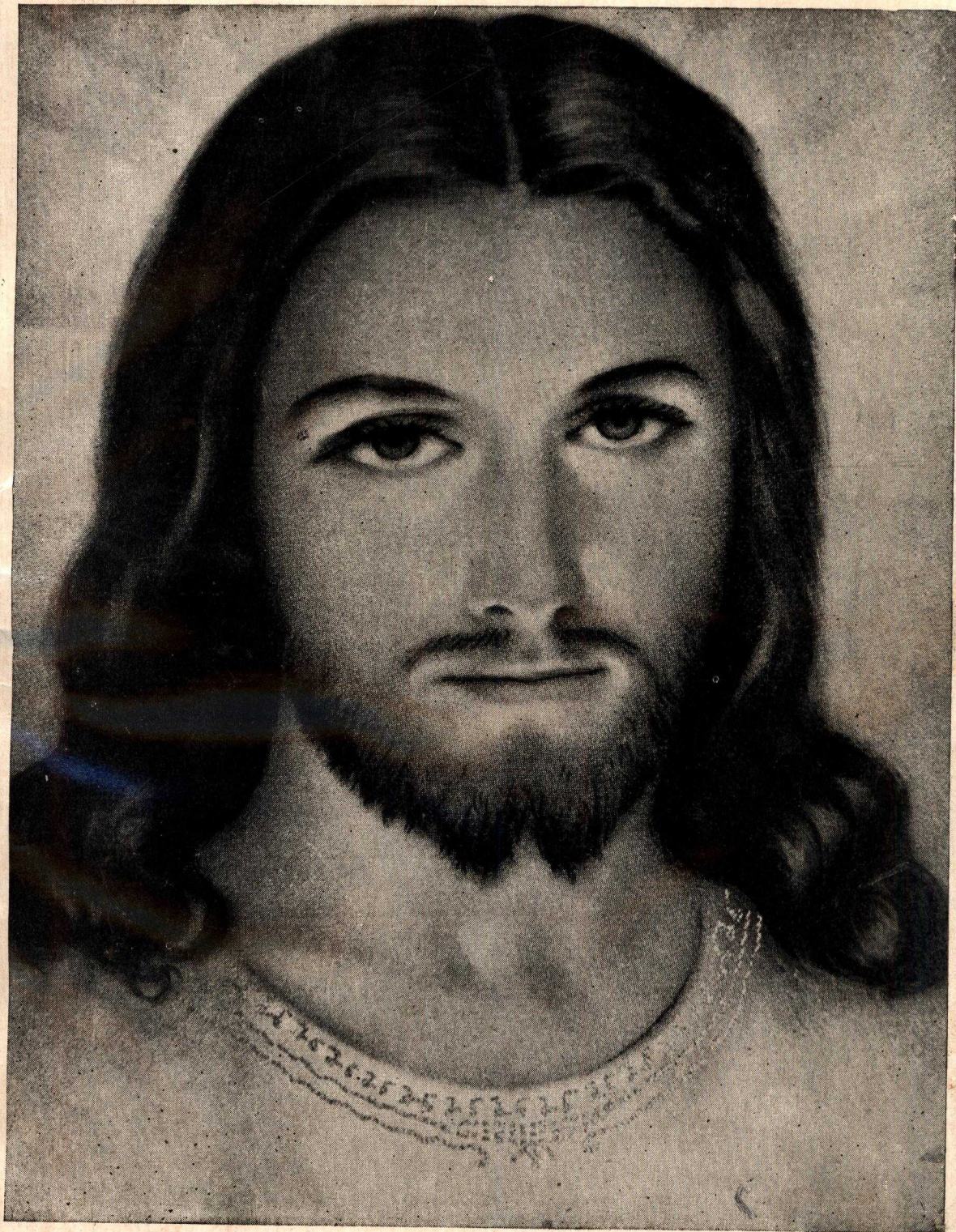

1974

The cherished dream of millions came true on the First of November, 1973, when the State of Mysore was renamed Karnataka. A bewitchingly beautiful State, Karnataka teems with happy, hard-working people for whom hardly a day passes without festival. Though born with a sense of justice, all the good people living here are not cooped up within the borders of the State: they overlook the lines on a map that divide men, and toil for the greater benefit of the Country and humanity in general. And to these people this volume of the Christ College Annual is most affectionately dedicated.

OOMMEN MATHEW,
Editor-in-Chief.

" I am the way, the truth, and the life ;
no man cometh unto the Father, but by me."
ST. JOHN 14:6

Christ's life outwardly was one of the most troubled lives that was ever lived : tempest and tumult, tumult and tempest, the waves breaking over it all the time. But the inner life was a sea of glass. The great calm was always there. At any moment you might have gone to Him and found rest.

HENRY DRUMMOND, 'The Ideal Life'.

**The Rev. Dr. J. B. Chethimattam, C.M.I.,
Rector.**

**The Rev. Mani Giles, C.M.I., M.Sc.,
Our Principal.**

The Magazine Committee

Sitting (from the left)

- 1 Oommen Mathew, M.A. (Editor-in Chief)
- 2 Srinivasa Raju, M.A. (Editor : Kannada)
- 3 Rev. Fr. Mani Giles, C.M.I. (President)
- 4 Rev. Fr. Vithayathil, C.M.I. (Vice-President)
- 5 Manohar Chajjer, M.A. (Editor : Hindi)

Standing (from the left)

- 1 George Koikara (Editor : English)
- 2 Rajasekhar A. M. (Editor : Kannada)
- 3 Krishnaswamy A. G. (Editor : English)
- 4 Suchindranath S. (Editor : English)

Christ College,
Bangalore-560029,
3rd April, 1974.

Dear Reader,

They say that a letter shouldn't be begun with an apology, but we're about to make one: we apologise for not making this year's annual as lovely and impressive as the last year's. The pointed terms 'paper-famine' and 'price-rise' are self-explanatory.

As you leaf through the volume in your hands, you'll find that Christ College excels in co-curricular and extra-curricular activities. Don't be misled by this. We're quite at home in the academic field as well. Our College secured sixteen University ranks last year.

The Editorial Board takes this occasion to tender thanks to all those who are associated with the Little Flower Press, Cochin. They've done a wonderful job taking into account the fact that we're about six hundred kilometers away.

We also wish to express our deep gratitude to the advertisers. It goes without saying that but for their help we wouldn't have found ourselves in a happy state of affairs.

Responding to our plea, quite a few members of the staff have contributed to the magazine. No thanks are extended to them: if we thank them, it would be something like thanking ourselves. By the way, we can't help remembering those 'on-lookers' who have helped us much by saying simply, 'How's the mag coming up!? Make it real good.' Such words are easily spoken. Perhaps these well-wishers know too well that publishing a college magazine is no joke.

So, turn this page over and read on. Is the Christ College Annual of 1974, the upshot of many a day of tiresome toil, a success? When all is said and done, you alone should hold the scales.

Wishing you a pleasant time,

truly yours,

*Members
Magazine Committee*

Fr. Principal's Annual Report

1973-'74

It is my pleasant privilege to place before you a brief report of Christ College for the current academic year 1973-74. As a full-fledged Degree Course College, this institution, now in the fifth year of its working, is about to present the second batch of final year B.A., B.Sc. and B.Com. candidates for the forthcoming University Examinations. Early this academic year our very first batch of graduates left the portals of this College, and it is a pleasure to see them in post-graduate institutions, banks, companies, offices and firms. I am confident that these students of ours—ambassadors of Christ College I should call them—will bring good name to their alma mater in every possible way.

After the summer vacation the college reopened on the 15th of June for the senior students. Classes for the first year P.U.C. and the first year Degree classes were started on the 2nd and 6th of July. As in the previous years the College maintains its cosmopolitan character with respect to its alumni. We have students from almost all states of India, and quite a few hail from foreign countries also.

Strength

At present the number of students on the rolls of the college is 949 though it was 970 in the beginning of the academic year under report. Of these 423 belong to the Pre-University and 526 to the Degree classes.

Staff

Rev. Fr. Christopher Thayyil of the Department of Psychology, Mr. George Kuruvilla of the Department of English, Mr. Ayaz Ur Rahaman of the Department of Commerce, Dr. Nandlal Chaturvedi of the Department of Hindi, and Mr. P. K. Simon, the Librarian, left the College for various reasons. During the academic year many vacancies presented themselves in the various departments. Here is a list of the newly appointed members of the staff.

1. Fr. Thomas Vithayathil	Dept. of Psychology
2. Mr. Suryanarayanan	Dept. of Commerce
3. Mr. Manohar Chajjer	Dept. of Hindi
4. Mr. Mohan C. Padman	Dept. of English

5. Mr. K. S. Ramanaiik	Part time Lect. in History
6. Mr. S. Venkatakrishnan	Part time Lect. in Politics
7. Mr. M. M. Thomas	Librarian
8. Mr. M. Basavaraju	Part time Lect. in Psychology

Altogether there are 44 members on the teaching staff and 24 on the ministerial staff of the College.

University Examination Results

I have immense pleasure to state that the very first batch of our students achieved good success in the University Examinations conducted in April/May 1973 and thereby brought reputation and laurels to the College. In the Final Year B.A. Degree Examinations of Bangalore University our students secured the First, Second, Fourth, Sixth and Tenth ranks. In the II B.A. University Examinations the First, Third, Fifth, Seventh, Eighth and the Tenth ranks went to the students of our College. In the Second Year B.Sc. Examinations the First Rank was secured by our College. Altogether, including the Fifth rank in the Pre-University Examinations conducted by the P.U.C. Board for this State, our students secured sixteen ranks. I would like to use this occasion to congratulate all the rank-holders. I am proud of these students of ours. However, I should point out the fact that I am not happy about the percentage of full passes in the Pre-University Examinations. The percentage was only 48. I hope and pray that this year the pass percentages will be far higher than those of previous years.

Graduation Ceremony

On the 10th of December a mini convocation was conducted in the college auditorium for our first batch of fresh University Graduates, and diplomas were distributed. Dr. Sadhaksharaswamy, Principal of Central College, Bangalore, delivered the presidential address. Twenty three of our students received their diplomas in person and forty two in absentia. The Old Students' Association was also inaugurated on the same day.

Library and Laboratories

There has been a steady growth through these years as far as the general library and the laboratories of the various Science departments are concerned. During the year under report we added about 1250 books to the library. About Rs. 21,000/- was spent in improving the laboratories.

Students' Union

The Students' Union was breezed up this year, and it has been quite active in making valuable contributions to the co-curricular and

extra-curricular activities of the student body. The Students' Union elections were conducted on the 6th of August, and the Union was inaugurated on the 17th of the same month by the worshipful Mayor of Bangalore Mr. Ananthakrishnan. The debate organized for the P.U.C. students belonging to the various colleges of the city, and the Spring Festival, an inter-collegiate contest in debate, dramatics, music etc., in which eleven colleges participated are but two of the manifold achievements of the Christ College Students' Union. The activities of the Union would be given in detail by the Secretary.

Kannada Sangha

The Kannada Sangha of Christ College has published three books during the year under review, namely 'Nadiya Melena Gali' by Prof. K. V. Rajagopala, 'Partistithashakti' by Mr. K. R. Nagaraja, and 'Christanjali', an anthology of poems in Kannada by thirty four poets on Jesus Christ. An Inter-Collegiate Essay Competition was held under the auspices of the Sangha in memory of the well-known novelist A. N. Krishna Rao in January 1974, and prizes were awarded to the winners. An exhibition of the paintings of Mr. K. S. Srinivasamurthy of I B.Com. was organised by the Kannada Sangha, and it was inaugurated by Dr. Narasimhaiah, the Vice-Chancellor, Mr. K. S. Srinivasa Murthy of I B.Com. and Mr. A. Rajasekhar of III B.A. sponsored by the Sangha won the First and the Second prizes respectively in the Inter-Collegiate Poetry Competition conducted by the M. E. S. College.

N. C. C. and N. S. S.

The activities of the N. C. C. and the N. S. S. started for the year on the 21st of July 1973. 190 students have enrolled themselves in the N. C. C. unit and 150 in the N. S. S. of the College. S. Suchindranath attended the Mountaineering Camp organised by the N. C. C. at Darjeeling early in winter and the Republic day parade at New Delhi. The N. S. S. volunteers have rendered praiseworthy services in neighbouring villages, in the T. B. Sanitorium, in Asha Niketan and in the College campus. The activities of the N. S. S. and N. C. C. were much curtailed this year by the stringent measures adopted by the Government.

Sports and Athletics

In the field of sports and games our college has set up, as always, a good record. We have excellent teams for Hockey, Football, Cricket, Volley Ball and Ball Badminton.

Mr. Imtiaz Ahmed and Mr. Hariharan of I B.Com. were selected to represent the Indian Schools Team in the test matches held in England in the months of August and September 1973. These two students of

ours were also chosen for the Bangalore University Cricket team. Mr. Naval of II B.Com. was selected to the University Aquatic Team.

The Christ College Basket Ball tournament was conducted from the 6th to 18th of December, 1973. Fourteen teams participated. St. John's Medical College received the Christ College Trophy from Mr. M. L. Chandrasekhar, Commissioner of Police, who was the Chief Guest of the concluding ceremonies.

Our College had its Annual Sports Festival (at the College Stadium) on the 11th and 12th of January, 1974. The Meet was inaugurated by Rev. Dr. Theobald, C.M.I., the Prior General. Brig. N. M. K. Nair, Commander for the Mysore Sub-Area gave away the prizes on the Final Day of the Athletic Meet. Six new records were set up. Mr. Jose Mundackel turned out to be the Senior Champion and Mr. Bonaventure Kapliana carried off the prize for the Junior Champion.

Excursions and Study Tours

A number of excursions and study tours were arranged for our students. The Final Year B.A. Sociology students visited Attappadi and conducted a tribal study there. The III B.Sc. (CBZ) students recently went to Karval, Jog Falls and Goa. The III B.A. History students visited Chitradurga, Bijapur and Hyderabad. The hostel students went to Nilgiris and Mysore.

Before concluding this Report, I wish to express my deepest gratitude to the Almighty for the continued guidance and help we have received during the course of this year. I also place on record the hearty and hefty co-operation extended to me by every member of the teaching and the non-teaching staff. I must also tender thanks to the students of the College who have conducted themselves quite becomingly throughout this year which has seen ever so many strikes in the city, together with their parents and guardians. I am indebted to all the guests of the day, who have graced this occasion by their presence, and to you, Sir, in particular for having spared some of your valuable time to come over here and be our President today.

Thank you,

Fr. Mani Giles, C.M.I.,
Principal.

"The question is," said Alice, "whether you can make words mean so many different things."

"The question is," said Humpty Dumpty, "which is to be the master —that's all."

LEWIS CARROLL, 'Through the Looking Glass.'

a la carte

MELLOW MOOD CHOICE	pg(s)
● the importance of choosing a career ..	1
● pleasing the examiner	8
● to students with love	14
● the latest philosopher speaks	23
● understanding each other	45
THAR SELECTIONS	
● on an autumn day	10
● from the south	17
● toddling shades	26
● hazy world	39
● rain	43
SCIENTIST'S CORNER	
● eugenics	4
● psychophysics	35
SWEETMEATS	
● wit and humour	11
● movie menaces	40
HEROIN MIXES	
● good-bye uncle arun	29
● to the editor	52

exterior decorator: k. h. surya prakash, II PUC.

"The individual faced with making the choice of his career has to process a great deal of information, both personal and occupational, because it is, in the last analysis a personal matter with many repercussions in later life".

THE IMPORTANCE OF CHOOSING A CAREER

pellissery
III B.A

The choice of a career is one of the most important and difficult decisions a person has to take in his life. In primitive societies and in the earlier stages of our own society the problem of choosing a career presented little difficulty. The chief occupation was food-gathering. Later, when new possibilities opened out, a boy, as a rule, learned the tricks of the trade of his father, and a girl picked from her mother the necessary skills for rearing a family. But even in very primitive societies there were specialized roles: the tribal chief, the medicine man, the exchanger of goods and the like. With the evolution of society and the grouping of human beings into larger and larger units, there has been an increasing need for specialization. The "Jack of all trades" is replaced by highly specialized persons who have been trained for a long time to perform very definite functions in society. But because of the variety of occupations and their quick shifting, the career possibilities for any person at a given time are far wider than he may know. It is difficult

to know all the careers available and even if he knows, it is not easy to make the right selection. Still the selection of the right occupation or a career at the right time is important for the person because all his future development and life depend on it.

The organised system of skills, perceptions, and attitudes with which a person creates products and services for exchange with those of others is known as an occupation, trade, vocation, profession or career'. Because the choice of a career is so important for any young person, people tend to think of it a purely personal and individual concern. As Roe (1956) points out, as far as the individual is concerned, there is no single situation in life which is so capable of satisfying his basic psychological needs as an occupation. These needs (after Maslow, 1954) are: the psychological needs, the safety needs, and the needs for belongingness and love; importance, respect, self-esteem, independence; information; understanding; beauty; and self-actualization (the highest)².

But the importance of choosing an occupation does not stop at the psychological fulfilment. The nature of one's work is the most important determiner of social status, social prestige and general style of living. Social relations and friendships are often work-determined. People tend to spend their leisure hours with co-workers, business associates or professional colleagues. Nor is it at all unusual for an individual to marry someone he or she has met through job contacts.

Many kinds of work are associated with characteristic sets of values that frequently extend into one's personal life. If some of these values are not consonant with the individual's own values, the resulting conflict may be quite disruptive. Persons in different occupations are in fact characterized by distinctive interest patterns and sets of values that reach beyond the work itself into nearly every aspect of daily living, and hence the saying, 'The vocation marks the man more than the man marks the vocation'.

Women also need to be concerned about the importance of choosing a career. Even the job of a housewife is by no means uniform. Much has been written about the peculiar problems and ways of life of the wives of medical doctors, career officers in the armed services, and business executives. Although these examples have been widely publicized and dramatized, the same principle holds in all walks of life. The husband's career permeates and colours every facet of the housewife's world in much the same way that it affects his own.

From a different angle, the choice of a career can be seen as a way of establishing one's self-identity. Super has pointed out that vocational choice is the implementation of a self-concept. He argues that "satisfaction in one's work and in one's job depend on the extent to which the work, the job, and the way of life that

go with them, enable one to play the kind of role that one wants to play"³.

We have been so far dealing with the importance of choosing a career mainly from an individual's point of view. Society also should promote the right of choice of careers among its members. After all, it is the individuals that constitute a community and the country at large. If the individual does not make progress, neither can the community nor the country do so satisfactorily. So the channelling of human resources into specific occupations should become a major public concern. The individual seeks a reasonably permanent career that will fit his interests and capacities. Society gains most when capable and adequately trained individuals go into the occupations which it needs. In a very real sense, a person without a career, without a skill, is a "lost soul" so far as the society is concerned.

The selection of appropriate careers by the citizens has great significance for the economic growth of a country. The root cause of the failure of most of our public undertakings could be traced back to the fact that people have drifted into occupations that are unsuited to their aptitudes, capabilities and interests⁴.

The individual faced with making the choice of his career has to process a great deal of information, both personal and occupational, because it is, in the last analysis, a personal matter with many repercussions in later life. Beilin (1963) suggests that the person making the choice is involved in a kind of game in which he is pitted against the economic and social opportunities available to him, with a whole set of kibitzers⁵ (parents, friends, teachers, and vocational counsellors, feeding him information about how to play the game). A wise game or a wise choice may bring him much personal happiness and good relations with others, an unwise game or an unwise choice may thwart him and

make him ineffective both personally and in the social context. Many persons, especially the young, today, are blocked and frustrated largely due to the lack of a proper career, or of career orientation, and hence the significance of a career-orientated educational system and the need for career-guidance and career information bureaux in our schools and colleges.

References:—

1. "The Psychology of Development and Personal Adjustment" By John E. Anderson, Henry Holt Company (New York), Chapt. 21, pp. 542-572.
2. Cited in "Counselling and Guidance, a Summary View, Theory and Practice" by James F. Adams p. 239.
3. Super, D. E. "The Psychology of Careers; An Introduction to Vocational Development", Harper and Row, New York, 1957, p. 189.

4. V. K. R. V. Rao, "Education and Human Resource Development", New Delhi Allied Publishers, 1966, p. 40.

5. "The problem of Vocational Choice in Vocational Guidance" By Roy B. Hackman, p. 237.

Other books used for references,

1. "Occupational Informations, Its Nature and Use", by Baer and Roeber (Science Research Associates, Inc, Chicago, 1951).
2. "Fields of Applied Psychology" by Anne Anastasi, (Mc Graw-Hill Book Company New York).
3. "Psychology of Personal and Social Adjustment" by H. C. Lindgren (American Book Company, New York).
4. "Adolescent Development and Adjustment" by Crow and Crow, Second Edition, (Mc Graw-Hill Book Company, New York).

**IN
YOUR
HOUR
OF
NEED**

Turn to Kirloskar Electric

For Your Requirements of

HIGH VOLTAGE A. C. MOTORS, LOW VOLTAGE A. C. MOTORS
ALTERNATORS, TRANSFORMERS
ARC WELDING EQUIPMENT, CONTROL EQUIPMENT
MOTORISED SPEEDALL UNITS (Variable Speed Motors)
MOTORISED GEAR UNITS (Geared Motors)
TORQUE MOTORS
AUTOMATIC - ON-MAINS FAILURE SETS
D. C. MACHINES, Etc.

KIRLOSKAR ELECTRIC CO. LTD.

Post Box No. 317
BANGALORE 560055

Post Box No. 112
HUBLI 580021

"I hope I have brought home the importance of eugenics. But the real problem lies in..."

EUGENICS

The Science of Building a Superior Human Race

a. joseph eden
head, dept. of zoology

- ● "A thousand people commit suicide everyday in this world. Every eight hours one woman in Gujarat kills herself. Why?"
-Illustrated Weekly, 8th Nov. '73.
- ● "Two murders per day in the state" (Karnataka)
-Indian Express, 29th Jan. '74.
- ● "In India 6½ million abortions take place every year, nearly 4 million of those being illegally done"
-Science Today, Nov. '73.
- ● "Which of the 3000 odd million human beings on this planet have had a hand in these incidents?" (like murder, forgery, burglary, sabotage etc.)
-Science Today, Jan. '73.

Yes—it is not difficult to find in these days insane, feeble-minded, habitual criminals, and moral perverts. But are they to be blamed wholly for their acts? The modern geneticists and eugeneists believe in the negative. A number of genes are responsible for these phsychological traits. It is really a baffling problem for geneticists to locate and trace these genes in

their family lines. But it is here where the eugeneist can lend a helping hand by advising the prospective couples in these lines. Francis Galton is right when he says in his 'Hereditary Genius' (1869) that "...it would be quite practical to produce a highly gifted race of men by judicious marriages during several consecutive generations".

Though references to Eugenics are found in the Old Testament and Plato's 'Republic' it was Francis Galton who really laid the foundation stone for modern eugenics by creating a chair for eugenics in London University College and endowing a research fellowship in eugenics in the year 1904. In 1931, twenty seven states in the U. S. enacted a law for voluntary or compulsory sterilization of people who were believed to be insane, imbecile, feeble-minded, habitual criminals, moral preverts and the like. By 1935 Denmark, Switzerland, Germany, Norway and Sweden followed suit in enacting the law. By the end of II World War people became aware of the potential hazards of atomic weapons, nuclear bombs etc, and by 1960, Departments of Medical Genetics made available hereditary clinics to advise couples on the chances of their having defective offsprings.

The medical geneticists found out that Mutations which occur by a variety of sources like atomic weapons, radio active elements, nuclear bombs, various chemicals and so on may occasionally cause defects in one or the other thousands of pairs of genes located in every cell in the body. The mutated gene is usually recessive unless the other gene also of the same pair has been mutated. Thus the chances of meeting two such defective genes is one in 10,000 which is great really. According to geneticists most people carry at least a few defective genes, sometimes as high as 8%. The result is about 2% of the babies born will have major or minor defects. Man being a product of organic evolution is certainly governed by the law of Natural Selection. If nature is allowed to operate freely the defective individuals from the population will be removed by natural selection because they are 'not the fittest to survive'. But man is not only a product of organic evolution but of cultural evolution as well. He is bound to consider things on a humanitarian ground and should not allow

the natural selection drift blindly uncontrolled. He invents sophisticated techniques in medicine to protect and save his bretheren. Vg. Diabetus produced by X-ray exposure is now treated with insulin and the person is allowed to live and procreate. Similarly 'spina bifida' is a congenital defect in which the vertebral neural arches fail to close. These defective children after proper surgical aid can live for a number of years, but with high degree of physical and mental handicaps. Thus the defective gene is never allowed to die out but allowed to circulate in human population, while new ones are being added up by mutations. In the case of 'spina bifida' "the use of surgery to prolong the lives of such grossly incapacitated children which put an enormous burden on their families and society has recently been questioned" (Science Today, Feb. 1974).

The seriousness of the problem will be better understood if we examine a few more genetic or hereditary diseases.

1. Criminal Behaviour

It is widely accepted that the criminal behaviour is associated with the sex chromosome anomaly of the individual. A normal male has a 'XY' sex chromosome. But occasionally we find some males having a 'XYY' sex chromosome. A paper published in 1965 by Jacob et al says that out 315 patients examined at the Security Hospital, and the State Hospital, Lanarkshire, Scotland, 9 patients were having an 'XYY' constitution. On analysing their penal record it became evident that 88% of the crimes committed by them were against property and 8.7% committed against persons. More over the criminal behaviour in these was found to have started at the age of 13 itself (while in a parallel control study it started at the age of 18). Thus the antisocial behaviour is attributed to the extra 'Y' chromosome.

Not only criminal tendency but many other physiological defects are also attributed to 'XYY' constitution. A. A. Sandburg, G. F. Koepf and others report a case of a 'XYY' male. He was of average intelligence without any physical defects. He had been married twice. He had 6 children from the first wife and 2 from the second. The first child of the first wife died at the age of three as a "Blue Baby" (congenital disease of heart in which some of the blood bypasses lungs without getting oxygenated. Thus the blood becomes venous and the baby looks blue). A daughter of the first wife had 46 chromosomes with normal 'XX' sex chromosomes. But at the age of 18 she had Amenorrhoea (absence or cessation of menstruation), no breast development, and no internal sex organs (ovaries). The second wife gave birth to a typical 47 chromosome 'Mangolian Idiot'. One miscarriage occurred in each wife.

2. Colour Blindness

This is a congenital abnormality which is inherited as a recessive sex linked character. About 8% white European males and about 0.4% of females are estimated to be colour blind. An apparently normal woman who carries defective colour blind gene produces 50% of colour blind sons, 50% of normal sons and 100% of normal daughters.

There are two types of colour blindness. i) Anomalous Trichromates ii) Anomalous Dichromates. The Trichromates cannot identify red and green separately but only as greenish yellow or reddish yellow. The Dichromates are the true colour blinds who confuse red with green, yellow with green or red with orange.

Monochromacy is a chronic form of colour blindness where there is a complete lack of colour system.

3. Lukemia (Blood Cancer):

This is due to abnormal multiplication of white blood corpuscles. There may be 500,000-1,000,000/c.m.m. of blood (the normal amount is 5000-7000/c.m.m.) This abnormal number of W.B.C. leads to complication in the spleen, lymph glands blood platelets etc. and finally to death in 6 months or within a year. Lukemia may be caused by radiation by atomic explosions and it is inherited.

4. Haemophilia:

This is the disease of failure of the clotting of blood. It is commonly called "Bleeder's disease" or "Disease of kings"—because of its common occurrence among the males in the inbred Royal families of Europe. This disease was properly understood by John C. Otto (U. S. Physician) in 1803. He found out that the disease occurred only in the males and not in the females. But the females were capable of transmitting it to their male offsprings. So the bleeders were always present in the mother's family i.e. her father, brother, or uncle. The sons of bleeders were harmless and could not transmit the disease. Chronic form of haemophilia is due to the deficiency of A.H.G. factor (Anti Haemophilic Globulin) in the blood plasma. There are also other mild forms of haemophilia due to the deficiency of either PTC factor (Plasma Thromboplastin Component) or PTA factor (Plasma Thromboplastin Antecedent). The PTA haemophilia is found in both sexes and transmitted by both. Haemophilia is treated by one of the following methods:

1. By fresh normal blood transfusion.
2. By fresh liquid or dry plasma transfusion.
3. By injecting normal plasma concentrates containing 200 units of AHG per one ml.

From the foregoing cases I hope I have

brought home the importance of eugenics. But the real problem lies in how to put eugenics into effective force. Most families in which some sort of hereditary disease exists may not reveal it for fear of being 'ashamed' or that their children might not be get married well or for various social and ethical reasons. By continual study of human genetics and due publicity the public should be made aware of the seriousness of the problem of producing defective offsprings.

The say that man with superior genotype should produce more and more offsprings and that those with inferior genotype should produce none is not that easy. To decide precisely who should and who should not procreate needs superior wisdom and courage. Modern eugenics thinks that it should be voluntary and self-conscious without encroaching upon the human, social and ethical values.

But voluntary eugenic movement in a free society would secure a highly enlightened public who is deeply concerned with the quality of the gene pool. The idea is probably an utopian one. But somehow the goal must be achieved. So scientists are trying i) for chemical control of genotype i.e. changing hereditary factors in the human cell by chemical means, ii) for nuclear transplantation i.e. to remove the specific defective unclotide sequence (gene) and transfer a healthy nuclotide sequence instead, into a chromosome, or iii) for vegetative reproduction i.e. to allow a somatic cell to grow into a full individual. These may seem to be dramatic proposals but are not unattainable provided dedicated men, resources and time are given. Still the ultimate choice is left to the individual in a population. It is he who is to decide for the modern eugenics never aims at authoritarian selections of superior genotype but merely at voluntary selection.

Higher Education
Now
Within your reach
with
Personal Loan Scheme
for
Higher Studies

Every Man's Bank for Every Banking Need

SYNDICATE BANK

Head Office:

MANIPAL

(KARNATAKA STATE)

K K. PAI

MANAGING DIRECTOR

Pleasing the Examiner

*"As we cannot ask the University to buckle down to do us justice,
we must learn to adjust to the present environment..
As bears can be fooled with mirrors and lions
caught in toils, so can the examiner be
sweetened with a spot of judicious
window-dressing...."*

a. m. ahmed ali

I PUC (HECA)

Most students believe that all one has to do to please the examiner is to answer the question paper fully and correctly. In actual practice, however, the correction of papers and allotment of marks depend on many criteria that do not coincide with either the student's capacity as exhibited in the paper, or, the fullness and correctness of his answers. It is for this reason that Standardised Tests are slowly but steadily taking the place of the essay type subjective examination that we now know only too well.

In a Standardised Test, the answers are short and fixed. There is only one correct answer to each question. No matter who corrects the question or when, or in which mood, the marks given will be the same, and fair. Even the candidate can correct his own paper! This is the Objective method of testing and this method is absolutely impartial and is not influenced by personal factors such as the mood of the examiner, his views on the subject matter, his quarrels with his wife, etc.

The method now in use, as I have

mentioned earlier, is Subjective. The extent to which it is unreliable can be judged from the fact that if the same paper is given to five different examiners, each man will give a different value to the paper. One might even fail the candidate, while another might give him maximum marks! Even if the same examiner is asked to value the same paper on different days the marks allotted to the paper on the first day will not be the same as the marks allotted on the second. This is so because the examination is not confined to mere facts but is allowed a flight into aesthetics. The examination is in fact a collection of essays, which as everyone knows, appeals to different people in different ways on different days like music or art. In short, it is very human and therefore very fallible.

As we cannot ask the University to buckle down and do us justice, we must learn to adjust to the present environment. As bears can be confounded with mirrors, and lions caught in toils, so can the examiner be sweetened with a spot of judicious window-dressing. The two

principal factors on which your marks (Subjective Marks) depend are:—

- (I) What you answer.
- (II) How you answer.

What you answer of course depends on your merit/knowledge of the subject/learning. How you should answer is what I intend to tell you now:

- 1) Write your headings boldly.
- 2) Use blue-black or royal blue ink. Green ink is difficult to read, and purple ink hurts the eye after some time. Never use watery ink.
- 3) Do not use a very fine nib, but one with medium point. Write in fairly large legible handwriting.
- 4) Use sub-heading wherever possible,

especially in History, Geography, etc.

5) Make cancellations and corrections neatly, if you must. Insert new words or sentences legibly and in an orderly way.

6) Use short sentences.

7) Most important of all, break up your answer into paragraphs. Each new idea or thought or point should form a new paragraph. Paragraphs should be about 8-12 lines, and should rarely exceed 15 line in a handwritten page.

There is little more to say, except to remind you to carefully examine your own exercise books and see how good you are at paragraph writing.

Oh! of course! AND GOOD LUCK WITH YOUR NEXT EXAM.

With best compliments from

Phone 72487

DECCAN NURSERY

Nurserys at

8TH BLOCK
JAYANAGAR (NEAR BANASHANKARI)
&
12TH MILE
TUMKER ROAD
BANGALORE

Specialists in Roses,

Fruit, Flowering & Ornamental Plants

Landscaping Artists also.

On an Autumn Day

the
dry, decayed
dreamy leaves

lie
scattered

on
a

dreaded land
feverishly
blinking
at

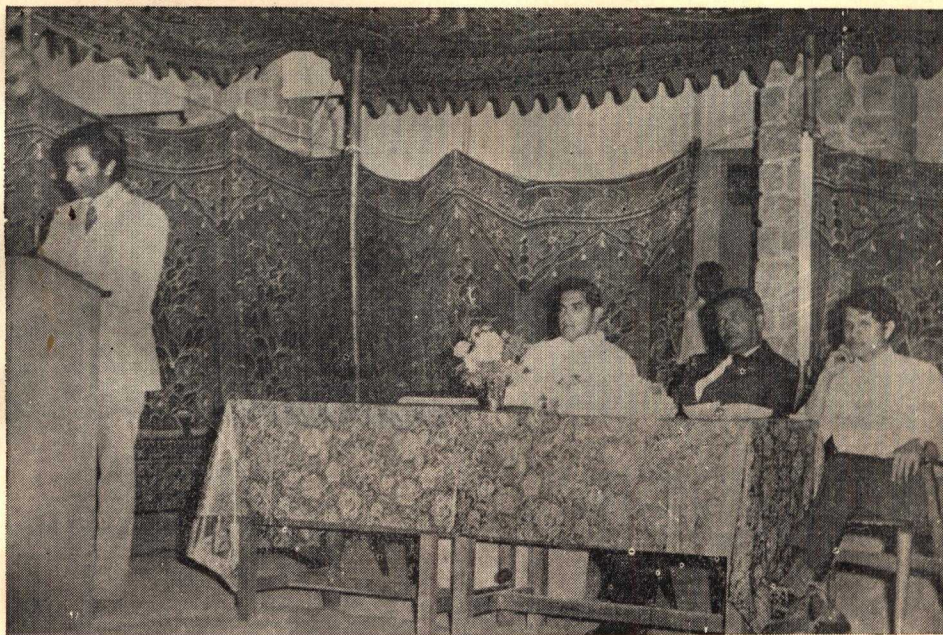
the
bare, swaying,
prophetic tree.

k. s. srinivasamurthy
I B.Com.

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

**A garland for the Chief Guest—
and a smile from him**

No chair for the Chairman

**He opens his eyes only when firing
(The Best Shot—Mallesha Reddy)**

A week at the gym trained him for this

**Mr. Chacko is really glad to get his
daily ration of Modern Bread
(Bobby Fischer of C. C.)**

**'Greetings sorrow!
How do I do?'
The Singing Antony—Sorry Mr.**

*"Winston Churchill, as some of us know
(because all of us cannot know),
in the earlier part of his career"*

WIT AND HUMOUR

v. kodanda ram
head, dept. of english

One can undoubtedly say that wit and humour are the two important ingredients of social life which save the individual from the drab routine. It is said that Abraham Lincoln would often break the tension of a solemn cabinet meeting during the war by reading aloud some witty and humorous extracts from the works of Artemus Ward, the American humorist. It is equally interesting to know that a man known for his sobriety—Mohan Dass Karam Chand Gandhi—made the master of fun, Charlie Chaplin laugh when the latter went to see the former. No one can deny the fact that genial laughter puts us in good humour.

Sometimes the cause for laughter is just excess of good spirits. But more often spontaneous laughter bursts out at the sight of something incongruous as a pompous, corpulent man chasing his hat on a windy day or a man (not necessarily corpulent) running to catch a bus, falls or slips on

placing his foot on plantain peels. Sometimes laughter is caused by the exaggeration of something ordinary until it becomes ridiculous as Charlie Chaplin's shoes.

Wit, that is the power of combining ideas with a pointed verbal effect, must be sudden and complete. In other words wit may be called the electric spark of life's engine. Wit appeals to the mind rather than to the emotions. It lies in language more than in character or situation. Jonathan Swift, the 18th Century satirist, who made his birthday a mourning day, says that "wit is like a quick conception and an easy delivery."

The word 'wit' has undergone many changes. In the 12th century the word meant "right mind" or "good judgement." This meaning is still retained to this day in the expression, "at one's wits' end." In the 16th century a witty man meant "a wise man or a learned man." The expression,

"university wits" refers to the learned men—Marlowe, Kyd, Nash, Peele, Lyly, Greene and Lodge—the great representative writers of the Elizabethan Age. Later on the expression "witty man" has come to mean "the man who has the power of giving pleasure by combining or contrasting ideas."

A sense of humour is the oil which lubricates the grinding wheels of life. Examples of witty and humorous statements are found in abundance in both English and American Literatures. Wit and humour are the two dominant ingredients that go into the making of life and literature of the British Isles. The English man, who is very conservative in his attitudes, is rich with wit and humour. Shakespeare, "the wonder, the delight and the applause" of the stage had it in great measure.

Today the meaning that we attach to the word humour is different from the meaning it had in the 14th century. Humour meant any of the four main fluids of the body. They were blood, phlegm, choler and melancholy. In the 16th century it meant "mood, temper or inclination," Ben Jonson who had written plays basing on "humour theory" made us of this word to mean "characteristic whim or quality of society or individual." His well-known play *Every Man in His Humour* is a good example of this. Later, the word humour has come to mean, "a quality of action or speech which excites and amuses."

It was Benjamin Franklin, the scientist and diplomat, who started what was known as the American humour. In the initial stages there was not much of a difference between English humour and American humour for the Americans were influenced by the 18th century English humorists. There is a variety in American humour right from the Kinickerbocker History of New York through the Cracker-box philosophers down to the works of

Artemus Ward and Mark Twain in whom the American humour reached its height, if not perfection. Later on we find the element of fraud permeating American life and is a conspicuous element in American humour. Most of it is seen in the monologues. More often the humorist poses a plain, uneducated man, often misquoting Latin tags or even Shakespeare. Since the joke depends on the reader's knowledge of the correct form of the quotation the humour is less artless than it seems.

There are various ways by which humour can be introduced. When idiomatic expressions are given a literal turn there is scope for humour.

Once two friends met and one said to the other, "Sir, I have a crow to pluck with you." The other replied, "Make it a turkey, I shall be with you at 7.30 sharp." Here the humour depends upon one's understanding of the idiom, 'a crow to pluck with.'

Sometimes the humour is noticed in a witty remark or a repartee which is "the saying of something on the spur of the moment which, by the unanimous consent of its hearers, leaves the person replied to practically destitute of further speech by way of defence."

Winston Churchill, as some of us know (because all of us cannot know), in the earlier part of his career as a politician preferred a change very often from Conservative Party to Liberal Party and from Liberal Party to Conservative Party. One should also bear in mind that he used to sport a moustache. Once a lady approached him and said, "Mr. Churchill, I don't understand two things of you. One is your politics and the other is your moustache." Churchill without hesitation and with least disrespect to her replied, "Madam, you being a woman can't understanding the first one, that is my politics.

As for the second one, that is my moustache, I don't think that you will have the opportunity of coming into contact with it." Here it is the repartee that marks it humorous.

Sometimes humour is introduced with the aid of historical facts.

The story goes that a particular lady who was enamoured by the histrionic talents of the then stage-actor, a contemporary of Shakespeare, Richard Burbage, invited him to her house to reveal her heart to him. It is said that Shakespeare over-

heard it. Earlier than the appointed time William Shakespeare went to the lady's house, knocked the door and was entertained by her. Soon, at the appointed time, Richard Burbage came in and expressed his wonder as to how Shakespeare could make his appearance there. William Shakespeare seemed to have replied, "William is earlier than Richard." As students of British history we know that King William precedes Richard.

Irrespective of the character, the context or the situation, if one can keep one's self in good humour, one lasts longer.

With compliments from

PRAKASH TRAVELS PVT. LTD.

Jayadeva Hostel Buildings

V Main Road

Gandhinagar

BANGALORE-9

Tel. Phone 23309

**"Who are there better than students
to do this task?"**

TO STUDENTS WITH LOVE

antony porookara

Reason of a student is the greatest power in him. If well controlled it is as graceful as a swan, if uncontrolled it is as proud as Lucifer.

There are several unwanted elements in our social and political institutions such as red-tapisms, hush money programmes, backstairs influence, green-eyed monsters, super formalities, political tug-of-wars etc..... All these do obstruct the spontaneous growth of a nation in a considerable manner. Though in fact, time is over for these elements to retire they still occupy a prominent place in all the spheres of life as a going concern. Consequently meritorious and worthy people are not given the chances they are actually cut out for.

The resurrection of a cheerful group endowed with a moral and dynamic force, ready for greater effort, alone will be able to try to triumph over these limitations of society. Who else are there better than you students. to do this task? In the present-day world, student generation is the most active and energetic group with strong feelings of admiration towards certain ideas. Your intuition and originality, your natural cheerfulness and vivacity of healthy youth, should prove that you are the

best group to introduce an apple-pie order in the society. But how?

It is not with strikes or quarrels that you are expected to check these besetting sins. Quarrels and unnecessary strikes will only sully the fair name of student group. You have got to follow an empirical method which never instigates strikes or quarrels. You have to see that the confidence reposed on you by the masses is never belied.

Face the society with an engaging address. When you suggest something let it not be out of embarrassment. Do it with a view to producing a happy feeling in the audience. Be united and integrated. Avoid forlorn hopes and hesitations. Have no contact with politicians. Hold group discussions and debates and pass practical resolutions. Some of you will have capital ideas, and let them speak it out using courteous words. Always keep certain mature and wise officials who are advanced in life, informed of your movements. After all, maturity alone is superior to everything. Make yourself aware of the fact that life is not ABC-like easy movement. Hence be bolt-upright, cost what is may, to put a full stop to these anti-social elements. Once the students start ennobling

the rest of the generation, it is a moral certainty that these unwanted elements will be thrown into the dust-bin. It would not be compatible with the nation's safety to let these crimes off unnoticed.

And the reason of a student which is the greatest power in him will not be a power at all unless the same turns to be a match to fire these churlish elements from society.

* * * *

SUCCESS in life requires sincere and untiring efforts. There are no short cuts available in the sphere of studies. According to St. Little Flower of Child Jesus one could even go to heaven through a short cut i.e. by loving God immensely.

The classes you attend may sometimes be boring, at other times engaging. But the concentration of the study of your subjects requires the pain and strain of a pregnant woman, who, at the time of her delivery, is literally at the brink of her death. But once the mother delivers her child all her pains are off and her countenance will be haloed by a particular celestial grace. The responsibility of a student is not less than that of the pregnant woman. The same kind of the mother's satisfaction may be experienced by those students who perform well in their examinations. Cross is to be borne first for one to be crowned.

What is it that actually makes you a student? It is of course your aspiration, your animal spirits and enthusiasm. This outburst of enthusiasm is always welcome provided it is designed for the attainment

of certain beneficial distinction in life. It is with this realisation that a student friend of mine attends the classes for five periods continuously in spite of his 103 degrees of temperature. It is to quench this enthusiastic thirst that another aspirant travels daily from Chennapattana to a college in Bangalore City. In short, a modern national community that comprises good breeding, good manners and good society can be formed by a good education only.

The rest of the world is not so scrutinising as you suspect. If you think that the rest of the world is watching you, you are then exposing your inferiority complex. Belief in oneself is the most important requisite for success in life. Try to develop a positive faith in your brain. Time, the Weekly Newsmagazine, says: "It is the brain that makes man, man." Be practical and observe a realistic approach in your requirements. This of course, is no easy task. Keep trying and you will easily overcome your problems and worries. Calmness and silent procedure with a firm mind will help you to conquer almost all ordinary level affairs. If you have a clean and a pleasant face you are the best person to win over the rest. And simply suppose yours is a beautiful face, and try to make it clean.

Adopt your better half only when you have confidence in yourself. Or else you will terribly be dethroned. Beware of the fact that money is always unstable and one paisa is the costliest of all the other currencies. Women are not satisfied with mere philosophy. Hence remain a bachelor up to the time you have a confident purse with you.

Love is like the moon; when it does not
increase it decreases.

- Segur.

WITH THE COMPLIMENTS OF

INDAL

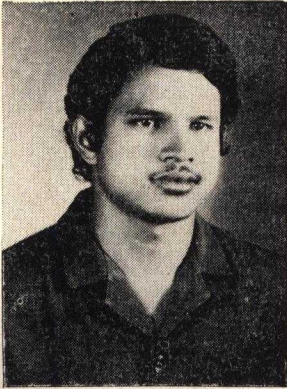
Indian Aluminium Company, Limited

HEAD OFFICE : 1 MIDDLETON STREET, CALCUTTA-16

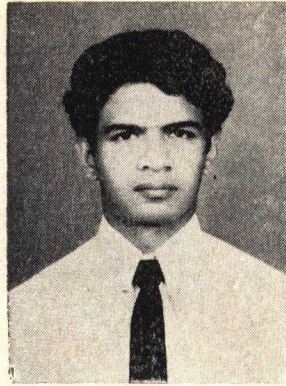
INDAL HOUSE, 50 RESIDENCY ROAD, BANGALORE-25

LA 417A

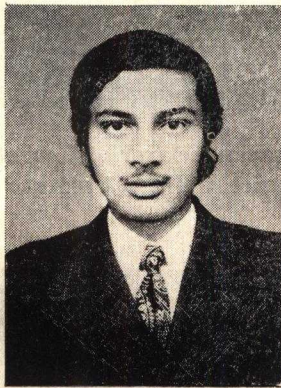
THE STUDENTS' UNION

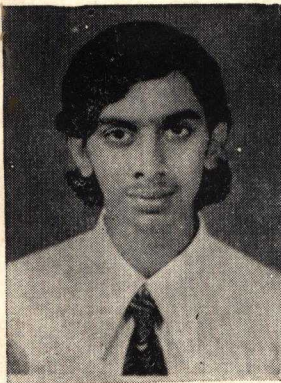
A. Salim
Secretary

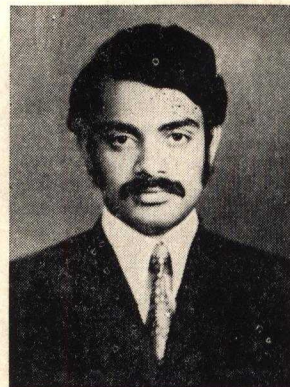
Bobby George Thaliath
Treasurer

S. V. Bhaskar Reddy
Chairman

Raju Davis
Joint Vice-Chairman

K. T. Nicholas

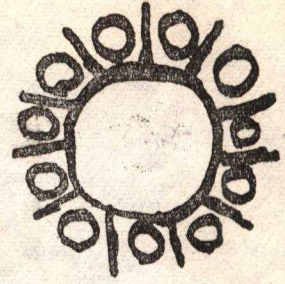
**Mr. Ananthakrishnan, Mayor of Bangalore,
inaugurating the Christ College Students' Union**

Elected Members of the Union

FROM THE SOUTH

(POEMS FROM THE SOUTH INDIAN LANGUAGES)

Centuries ago Boswell asked Dr. Johnson, 'Why Sir, what's poetry?' 'It's easy to say Sir, what it is not', answered Dr. Johnson. 'We all know what light is, but it's difficult to say what it is.'

Just the other day one of our editors put on the garb of Boswell and went about asking the good old question to many a language lecturer of our College, 'Why Sir, what's poetry?' Here are a few of the definitions he has noted down:

- ☛ 'Poetry is the essence of the consciousness of the masses.'
(Mr. Srinivasa Raju, Lecturer in Kannada)
- ☛ '....sentiments expressed effectively in musical language.'
(Mr. Mathew, Lecturer in English)
- ☛ '....dialectal impression of subconscious emotion.'
(Mr. Lakshminarayana, Lecturer in Telugu)
- ☛ '....stylised perception.' (Mr. Carlose, Lecturer in Tamil)
- ☛ '....the language of emotion and contemplation'.
(Mr. Abraham Jose, Lecturer in Malayalam)

It can be safely said that there are as many definitions of poetry as there are poems. And all these five definitions given by our lecturers are excellent, and they illumine the subject from different points of view like the five facets of a diamond.

In the following pages you will find five translated modern poems from all the five major South Indian Languages—Kannada, English, Telugu Tamil and Malayalam. They are written by our lecturers. It is hoped that a perusal of the poems will give a fairly good idea about a modern man's way of looking at life. We are confident that you will enjoy reading them because, after all, as Wordsworth said, 'A poet is a man talking to men.'

Kannada

MEMORANDUM

c. srinivasa raju
dept. of kannada

Sir,

new clothes, new bamboos, a new pot
expect outside.

Give up, give up Sir,

Enough -

of gasping feckless Rit;

breath-catching Kabaddi grip.

Time's after you in a mortal hurry.

Fickle love for a lass?

No soul in all the world goes bail for you.

The four-foot pit; the marble-stone: Ready Sir.

Do venture the dip, please.

Let Death honour you, too.

We'll erect the monument there;

get inscribed in capital letters:

“HERE LIES CURLED UP THE GREAT BENEFactor:

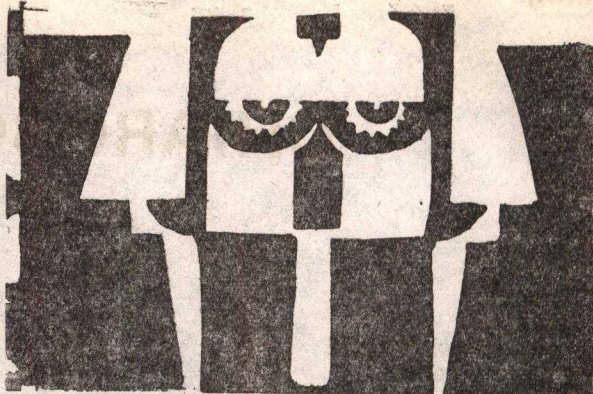
BEING THE GURU OF IDEALS, BAMBOOZLEMENTS, STRIKES;

MINE STARVED OF FEELINGS;

VICTIM OF IDEAL GONORRHEA.”

translated by srinivasamurthi k. s.

English

COUNTERFEIT

oommen mathew
dept. of english

Without a ticket
I waited on the platform
to see my friend off.

The train of souls
came rushing in
and
carried my ticketless
soul
thunderingly
away.

And I felt lonely—
lonely like the one paisa coin
in my worn-out purse.

Yes,
I was the loneliest man
on the cement.

Came the purple-lipped Examiner
and questioned me.

I said,
'I'm dead and forlorn,
leave me alone
if you can.'

CHIAROSCURO

g. lakshminarayana

dept. of telugu

**My phantom of delight !
Can't you recollect ?**

The hot tear-drops of mine,
Dulled by your cosy couch;
The cause of perspiration-drops
of the panting body;
The filmy crystalline of the quintessence
of life's lamentations.

Your sorrows and my lamentations !!!

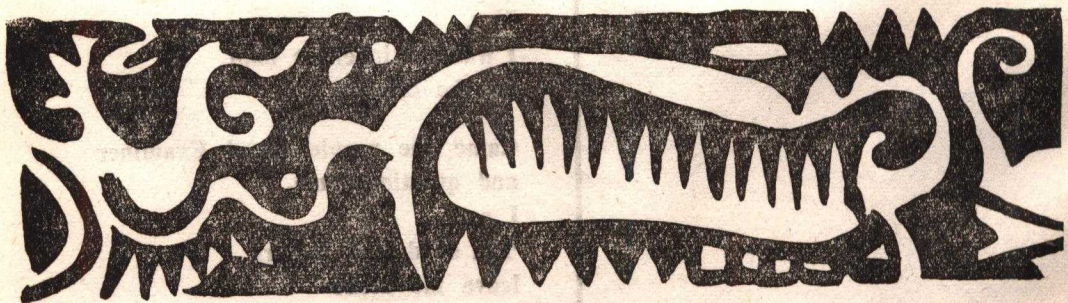
Like the yolk flowing out from a broken egg,
Giving rise to an unfortunate formless wight.
The venomous liquid surging up through the being,
The emissions of cobra, like gliding dream.

**Tell me, in all fairness,
Can't you recollect?**

The truth emitting the consciousness of the dreamy
blues of the dusk,
scattered in the strange and drowsy fragrance
of the earth.

**My delightful Phantasmagoria !
Listen,
'Poison we digest,
Sorrow we discharge.'**

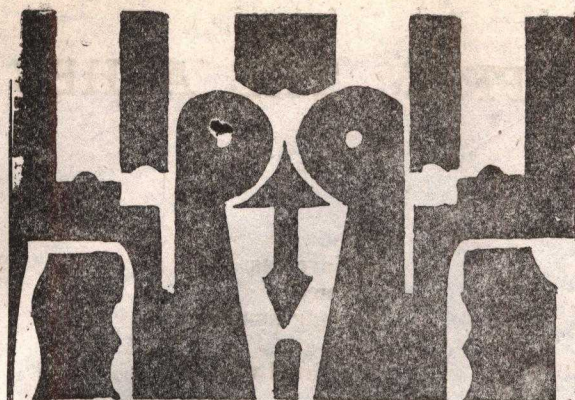
translated by v. kodanda ram

SLIP

s. carlose

dept. of tamil

On a remote, unknown
day
heard I
the vague
frozen
notes
of a sparrow
and they still
softly
recho
in my ears.

And I
fell dead between
the mammoth
thighs of money.

My dumb, untongued
feelings for Her !
They awaken moments
breeding dreams
and the rags of
these visions linger
on
my memories
like shadows of
clouds
falling on
tombs.

Who has seen me dying within?
Like the forlorn
polar dog that died barking
on the dazzling white?
Tell, who has seen me dying within?
And who has seen my tongue
falling from my mouth?
Like the one
of the bird
that sang too loudly?
O, who has seen?

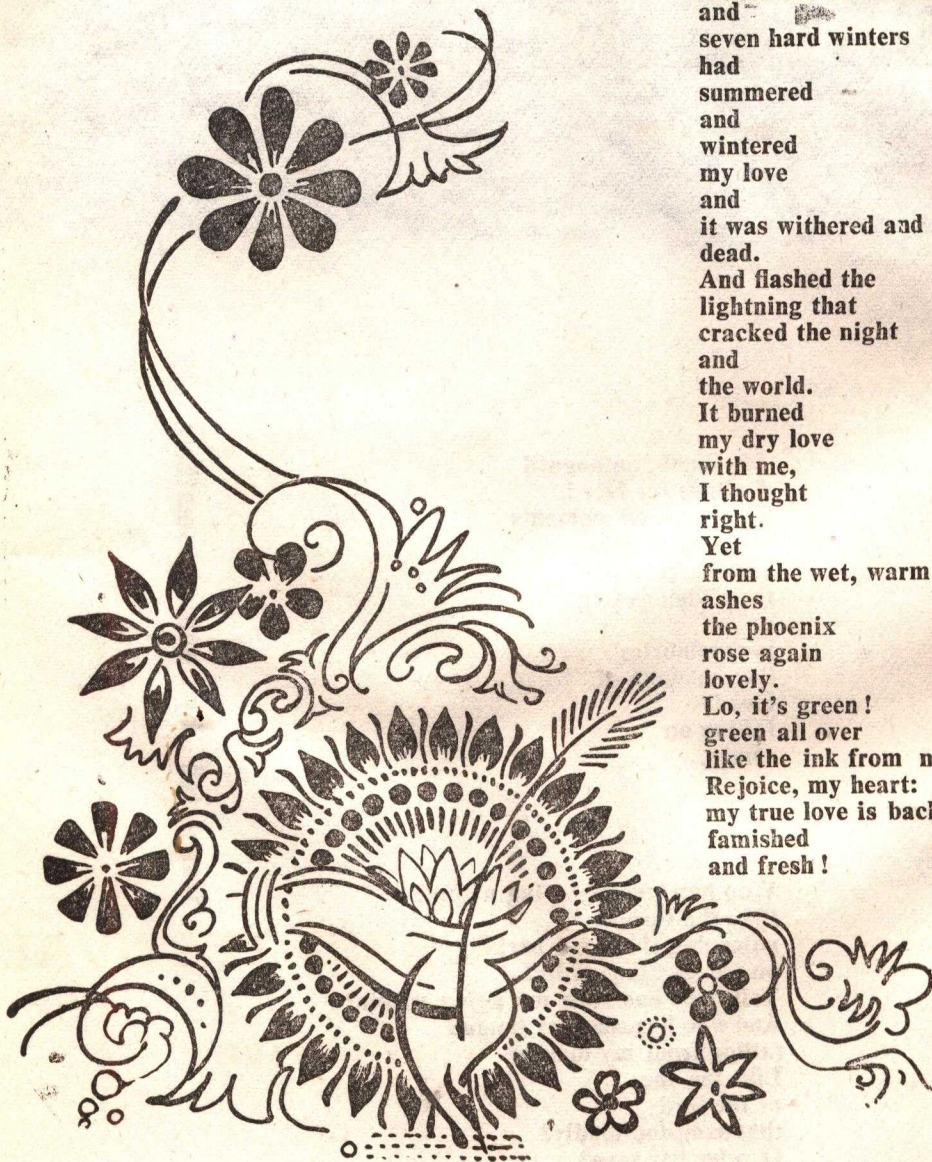
translated by oommen mathew

FROM THE ASHES

'praleeba'

My love has
returned.
Six long summers
and
seven hard winters
had
summered
and
wintered
my love
and
it was withered and
dead.
And flashed the
lightning that
cracked the night
and
the world.
It burned
my dry love
with me,
I thought
right.
Yet
from the wet, warm
ashes
the phoenix
rose again
lovely.
Lo, it's green !
green all over
like the ink from my pen.
Rejoice, my heart:
my true love is back
famished
and fresh !

translated by the poet

'Spring time has no date.
It does not confine itself
to the flowering of trees
and the singing of birds; it
depends upon the attitude
to life and the approach
to life.'

- Sarojini Naidu

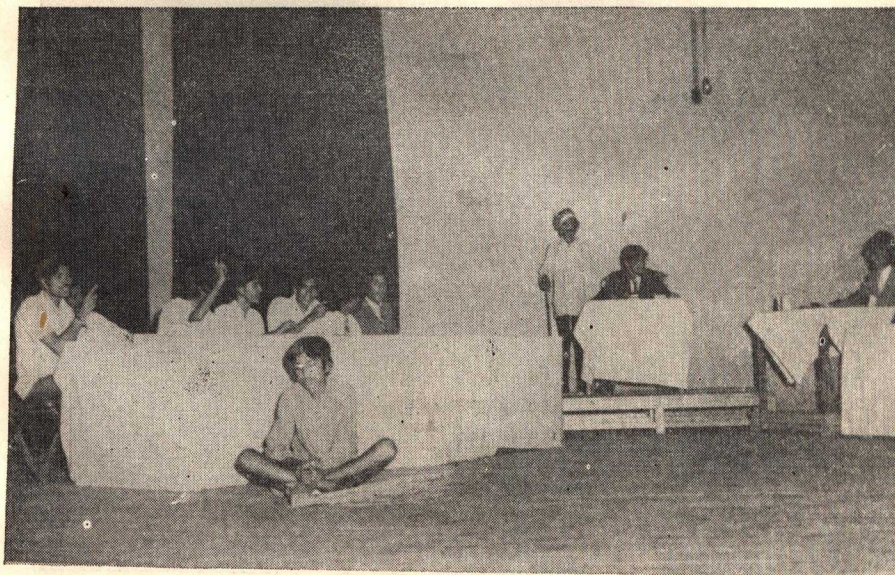
THE SPRING FESTIVAL

(PHOTOGRAPHS)

THE SPRING FESTIVAL

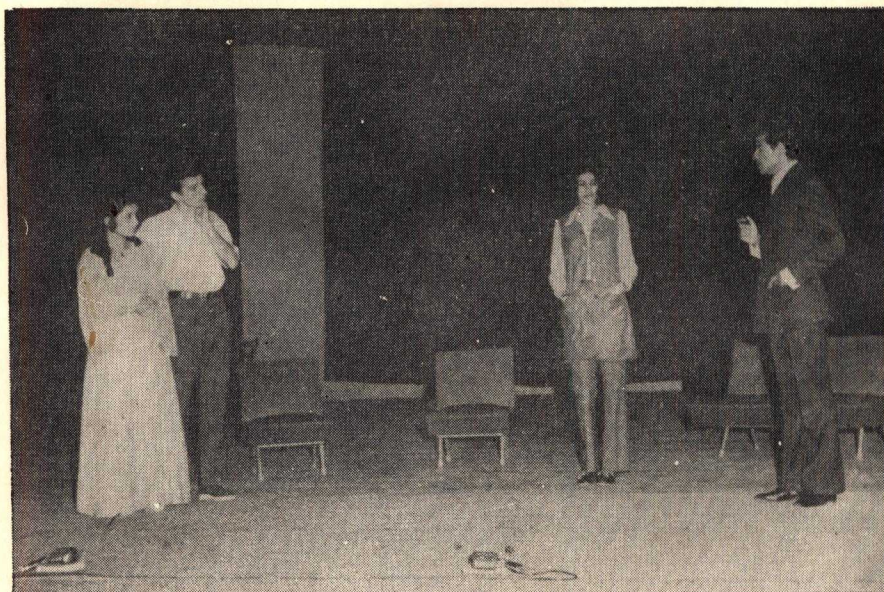
**A mother's touch, a father's indignation, a son's indifference.
(Scene from the First Prize winning play 'I've Come About the Assassination'
presented by St. John's Medical College)**

**'Gentlemen, I suppose that it's a unanimous decision that we take the prize.'
But it did not happen! (Scene from 'It happens' presented by Christ College)**

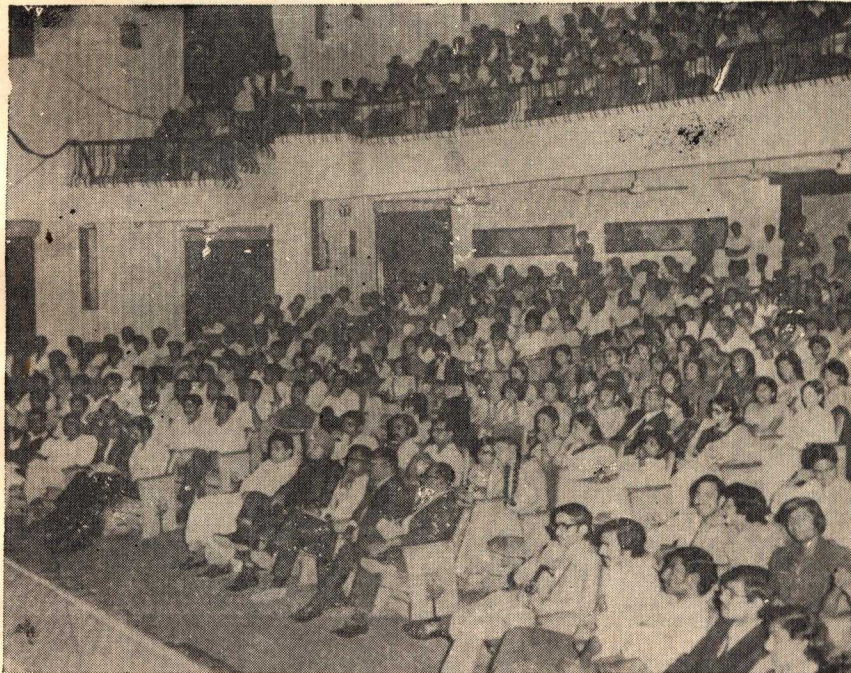
'Now that Ceasar is dead, let us play golf '
('Return of the Bard' — University of Agricultural Sciences)

Poor Fellow, he is sneezing again.
('Impromptu' — St. Joseph's Arts and Science)

**“How dare you say, ‘I’m older than you’?”
 (‘Second Wedding’ — Mount Carmel)**

Stop looking, please. The show is on.

They sang two songs:

- 1. 'Down with music'**
- 2. 'We want the prize'**

(St. John's Medical College)

**And some of the audience was on the stage too.
(Western Music : Jyothi Nivas)**

**'Never mind, Sir. Those howling jackasses
are my friends only—my own brothers!'
First Prize winner for Mono-acting:
Achi Isepal (Christ College)**

**"Let's see now There is an 'A',
a 'B' a 'C'"
Best Director : Shireem Hameed
(Jyothi Nivas)**

'My, what a sweet little thing (the cup)'

**All sunny smiles! But beware!!
She won the prize for Best Actress !!!
Ameeta Kalekar (Mount Carmel)**

'Just a minute, please. I'll call the coolie.' Bhaskar Reddy, the Chairman of the Christ College Students' Union, receiving the Talent Show Trophy from the Chief Guest Mr. Joginder Singh.

'Yes Sir, I'm quite happy The Christ College Students' Union's Spring Festival Trophy is wholly ours at last', sighed St. John's Medical College.

The question of 'Who am I?'....remains

THE LATEST PHILOSOPHER SPEAKS

j. kadavil

Gabriel Marcel who died on 3rd October 1973 gave vent to a divine hue to the thought of Existentialism. He opened infinite but optimistic avenues to the man who is represented as drowning in the wild sea made by Sartre and others. Marcel was a very big question-mark and it will take decades for the world to be enlightened by his gleams of thought. When Martin Heidegger appears to be unwilling to say anything about God, Marcel stands divi-nised at the end of the dark tunnel bathed in dazzling light and declares the Transcendent Being who is to be encountered in personal commitment.

Gabriel Marcel was a great dramatist, literary critic, musician and above all a philosopher and his fame as a philosopher surpasses all these. He is one of the greatest thinkers of our era. He is matchless in his mode of thinking and originality.

He was born in Paris on 7th December 1889. His father was the pleni-potentiary at Stockholm and the director of the National Art Gallery and the National Library of Paris. He lost his mother when he was very young and was brought up by his aunt. Though his aunt was a Jew, she did not practice her religion and was converted into Liberal Protestantism.

Marcel was very brilliant in his studies. At the age of 18 he wrote his

thesis on "The Metaphysical Ideas of Coleridge and their Relationship with the Philosophy of Shelley". At the age of 21, he took a degree in philosophy from Sorbonne. Then he was professor of philosophy in various centres. After this, during the World War I he was asked to act as the head of the Information Service organised by the Red Cross Society. This experience had a great impact on his way of thought. Further he became aware of the limitations of enquiry and questionnaire. All these things gave a new vigour to his thought.

He is one of the most prolific writers of the twentieth century. He has written some twenty-five plays, many philosophic works, hundreds of essays on different subjects, etc. His chief philosophical works are: *Metaphysical Journal* (1927); *Being and Having* (1935); *The Philosophy of Existence* (1948), etc. His best known plays are: *A Man of God* (1925); *The Way of Crete* (1936); and *Rome is no More in Rome* (1951).

Marcel realised the reality of concrete things, though he happened to be in acquaintance with idealists. His life itself was a journey to the spiritual. His philosophy was a discovery of the spiritual. This discovery made him to embrace Catholicism in 1929.

According to Roser Troisfontaines, the philosophy of Marcel, like his life, is a progressive discovery of God. He was conscious of the fact that there is only one true God, who is the Creator of all. For him God is the Being and He is the source of our being. The Universal Fatherhood of God is the main theme of his thought. The Fatherhood of God leads to the Brotherhood of man. Exigency of Transcendence which includes, Reflection, Incarnation, Participation, Life, Love, Hope, etc., lead us to one point, that is, "Being", that is God.

A Heartless World

But man does not feel the exigence because he is blind to this inner demand. His "Le Monde Casse" depicts our world in the soliloquy of a character 'Christian'. "Don't you feel some times that we are living.....if you can call it living..... in a broken world? Yes, broken like a broken watch. The main spring has stopped working. Just look at it. Nothing has changed. Everything is in the place. But put the watch to your ear - you don't hear any ticking. We know what I am speaking about. The world, what we call the world, the world of human creatures.... it seems to me, it must have had a heart at one time, but today you would realise the heart had stopped beating."

Today there is a tendency for collectivisation and it leads to the disappearance

of a World Community. Marcel says that intimate human relation, of large families and neighbours, is impracticable. There is no possibility of a real society and social life. These possibilities are according to him socialization of life. It is a tendency to treat man merely as an agent and whose behaviour ought to contribute to the progress of the social whole. Thus it results in the danger of confusing human personality and man becomes a social nude stripped of his real dignity and personality.

In this state of affairs man does not feel the exigence of Transcendence. He is satisfied with the pathetic state and the life and the world remains to him useless. So it would lead him to the denial of Being. Therefore it is of vital importance to reflect the inner exigence which is the last analysis for the Absolute.

Our investigation into the reality of the spiritual is on the move. The question, 'Who am I?', the question of my being, remains. The answer is not my real self, or my real being. I am neither my particulars, nor my body nor what I possess. Even my past or present life does not express my reality. Here comes the famous distinction of Marcel between problem and mystery. The term problem according to Marcel is something which we find in front of us, thrown before us—something objectified! It is one in which the questioner is in no way involved. For instance, take the case of a mathematical problem.

With best compliments from

BABA'S GIFTS

14/1 R.V. ROAD MINERVA CIRCLE BANGALORE 4

FOR ALL OCCASIONS PRESENTATION ARTICLES

Here the dates are objectified. It concerns the questioner only as a problem to which he is asked to find the solution. Thus it remains external to him and he is in no way termed.

Mystery, on the other hand, is different from problem. It is a question in which the questioner is involved as a whole. The mystery is something metaproblematical, which has no answer, in the problem level or in the level of primary reflection.

In Marcel's view, my being, incarnation, participation, presence, love etc., are mysteries. They cannot be answered in the level of primary reflection or scientific thought.

On Other Beings

I am here in this world to be exposed to beings other than myself and not to be shut up in my enclosed circle. Only in participation—in openness to other beings—I can fully become myself. This participation as shown by Marcel is fully opposed to the view given by Jean Paul Sartre. For Sartre, I cannot be fully together with others, with God. I should either "be" or God and other beings should be. Both together cannot be. But for Marcel, the other is not a threat to say being or freedom. It is in participation with them that I become fully myself.

My openness to others, implies a commitment to other beings and I place myself at the disposal of others. By being serviceable to others, I should sacrifice myself to others. This kind of sacrifice is self-fulfilment and it is not self-slaughter or self-destruction. In giving one's life one finds one's fullness. This does not solely mean that by death one finds one's fulfilment. During war a soldier gives his life for the defence of his country. Thus he was answering a call placed on him. By his death he finds the fullness of his life not visible but invisibly in union with God. In this perspective death in a supreme sense is life.

In short, Marcel calls himself a "concrete philosopher", thus signifying his reaction to his early idealism. "He sees philosophy not as a formulation of a system but rather as a personal reflection on the human situation. He holds that a philosopher must be concerned or 'engaged' because existence of human person is more significant than any abstraction. Involvement must be with other persons. Thus, to counter the personal tinge of machanicistic modern world and to recall man to an awareness of the mystery of being, he sees the development of the individual in person—to—person dialogue. Human existence finds its earthly plenitude in a God centered communion of persons that is characterised by mutual fidelity and hope.

With best compliments from

T. C. GUPTA & Co.

**12. A, Mavalli Rama Rao Road
BANGALORE - 2**

TODDLING SHADES

baby k. l.

iii B. A.

Macabre shapes drilling
Under the luscent dotted sky;
Darkness swept in,
Men rose from the graves
Drank the wine at one sip.
Groping for still more and
A steep crevice consumed them-
Once again in the graves!

I was stunned, eyes shut,
Darkness hugged me, I smiled;
Spirit of the age made love.
Passion seething in my heart,
I wrenched off my phenomenon.
Ah! a gliding Idea!

I looked down:
Blooming greenery, blossoming nature
A serpent came underneath
Vomited venom; soil creased,
Grew thorns, Earth molested.

I cherished past, Egypt.
Grotesque Hollywood love-making
Into celluloid, against the conic tombs.

I climbed atop; looked northwest:
Mount Rushmore uprooted in gusts,
Eagles and vultures screaming
At the decaying carcasses.

I gazed north; Sadomy masked,
Music flowed in unison,
A send-off to the deities of no charm.

Smoking Himalayas;
Hurricanes and Thunders,
Rishis fled; Ganga flowed in red.

North-east, turned I.
A pseudo-bliss; Das Capital
The book of Apocalypse;
Men became animal - Hope animal to God?

I ran down, deserts flew back,
Jumped across the sea,
Sinai heights skipped away.

Why? In a fairy land?
Three Royals gazed at heavens!
Camels grunt in no harmony.
I withdrew, hired a mule-
Kings of East my guides.

A mossy cave in golden hue-
Virgin Mother in ecstasy,
Shepherds tale-telling,
An old rustic plays with the chisel,
The Royals on knees,
Heavenly orchestra, cattle in a fix.

My lips on His rosy cheeks
The Infant slurred in my ears
Ah.... I searched the pockets....
Long stood I in oblivion.

I clasped my phenomenon
Being Idea melted off.
Shame shaded my frame
I ran - far away I ran.
Flesh in search of Spirit.

Earn while you Learn !!

If you make it a point that a part of your pocket expenses be **SAVED**, you can be the **OWNER** of a sizeable amount in due course

How ?

THE SOUTH INDIAN BANK LIMITED

(HEAD OFFICE : TRICHUR)

offers a variety of attractive
SAVINGS schemes suited to every purse

grants advances for Agriculture
Small Scale Industries, Self-Employed,
Retail Traders, etc. etc.
on liberal terms

personalised service

ALL TYPES OF BANKING BUSINESS TRANSACTED

**Jacob Kalliath, B.A., B.L.,
CHAIRMAN.**

HOSTEL DAY

Mr. Thomas, Joint-director of Food Supplies, addresses the gathering.

**And St. Peter murmured:
'The hell's empty. All the devils are here!'**

Hostellers

*'A purple hazy mist in the
corner that became thicker
and brighter,
moment by moment....
It was a man!'*

GOOD-BYE UNCLE ARUN

s. suchindranath aiyer
II B.Com.

There is always a queer in every family, but not in ours. You see, our family believed in doing everything in a big way, and so instead of one, there were two in ours. They were, (need I tell you?) Uncle Arun and Uncle Puck.

Uncle Prakash (Puck) was taboo in every house and was banished from the clubs and "elite" society in Bangalore. People used to whisper his name in awed tones, and silenced us if we dared to ask about him. Our family, by the way, is a very loquacious and gossip-worthy one, and so patching together the scraps we heard, my cousin Kumar and I soon figured out that Unca Puck was a jailbird three times over! We promptly tore off an ageing film icon from our study walls.... we had a new hero now.....to jail! And not once or twice but thrice!

No one knew exactly why Unca Arun was taboo. However, he was said to be fond of long night walks in lonely graveyards and used to go off into trances, and gibber rubbish to himself and was soon therefore labelled "bad medicine". (We never read the rest of the label, but doubtless it had "poison" and "think well before use" inscribed on it).

Little wonder then that Kumar and I adopted for ourselves two new heroes and

paid them surreptitious visits at their residence—the former family seat. All this was fifteen years ago.

Kumar and I were working in Bombay when the letter arrived. It stated very, very, briefly in legal telegraphy that our uncles had gone the way of all flesh and had left their earthly possessions to us.

The house, large and rambling, had been the family seat for years and contained most of the family heir looms. And it was raining Rhinos and Hippos the day we came back from Bombay and moved into the old mansion, a week after receiving the information that it was ours. (By God! I still remember the expression on the face of that old Legree in Bombay when we told him exactly what we thought of him!) Trophies of the chase and the weapons that laid them low! Bookshelves of depressingly large proportions filled with tomes that nobody in their right senses read today. And ample and luxurious furniture greeted our eyes when we switched on the light in the main hall.

We shut and bolted the outer door, and made our way in. We selected our rooms and unpacked.

It was six o'clock in the "afternoon" (Kumar's idea: that) and we couldn't see

six inches in front of our faces. Kumar is a great one for economy, and kept reminding me that there was a twenty-five percent power cut every time I switched on a light, and thereby added to the general gloom of a rainy, cloudy Bangalore.

Kumar besides having slogged along with me to line the pockets of our Legree is also a journalist of sorts (he claims so and I doubt him not). And with unerring instinct he led the way to what he termed "our very own wine cellar" (A cupboard in the Main Hall).

"Aha!" he exclaimed and lest the exclamation feel lonely, he added a few more "Aha!"s. Fifty or more bottles of precious fluid lay revealed to our eyes. The bottles returned our stare insolently displaying their proud banners: Napoleon, Normandie, Drambuie, and others.

Kumar pulled out a bottle of Nap. Soda. Kumar is an inspired intellectual; he opened the nearest cupboard. There weren't any soda bottle, or coke or anything. Just five bottles filled with a red liquid that sparkled in the light of the electric chandeliers, heavily sealed with wax and ribbon, a dead cat, and a thick black leather bound book with gold Devanagiri inscriptions on the cover which had obviously escaped for a breath of fresh air from the Book Mausoleum across the hall.

"Wine!" Kumar yipped gleefully and grabbed a bottle while I grabbed the dead cat and strode to the French window, opened it and tossed the corpse out. Kumar meanwhile had broken open the heavy seals on the bottle. As I walked back from my temporary duties as Pall Bearer to Mr. Tom, he took a respectful swig after murmuring deliriously: "It must be ages old." He put the bottle down with a gasp, somewhat alleviating my fears as to whether I'd get to taste it at all, and cried, "Blood!"

I'm slow on the uptake, I always was

and I guess I shall always be. "What? Where?" I asked half convinced that the ancient booze must have been too potent even for Mr. Kumar Journalist Esq.

"Here you idiot! In the bottle!"

"You must be dreaming" I said, and tasted the fluid. It WAS!

We looked guiltily around the Hall and both of us froze suddenly. "Uncle Arun" – the words rushed simultaneously from our lips. For a moment we'd been taken in by the large oil on the wall.

"Uncle Arun and his black magic", Kumar suddenly whispered, and from being two happy monarchs of all we surveyed, we felt like alien interlopers.

Kumar went up to the painting and shouted: "Uncle Arun! Can you hear me?" The face was as immobile as ever. The query echoed around the house and died. "Stop it!" I screamed. "Uncle Arun is dead and gone, and there isn't any such thing as Black Magic!" The words danced a saraband around the house and failed to convince their originator. Before the echoes could die down, we heard a plaintive miaow and heard a scratch on the main door. Kumar strode down to the Reception Hall and out into Main Door Passage. . . . "Don't open that door!" I shouted hysterically.

Kumar unheeding shot open the bolt with a bang and creaked the door open. The hair at the nape of my neck started doing unaccustomed gymnastics: there was no one and nobody outside!

Then a shadow detached itself from the darkness outside and hutled in. I opened my mouth to scream. . . . no words came. . . . I felt faint and then I felt a soft something rub itself against my legs. . . . I got the scream out and looked down with horrified eyes. . . . it was just a cat. A tiny black cat that looked up at me with sympathetic enquiring green eyes.

Kumar shut the door and came in. "Beedee the great pessimist," he said. "Doesn't believe in Black Magic or any such thingonly frightened of small black cats." He laughed. The laughter sounded hollow and unconvincing. I could feel the blood flush around my ears though as I muttered a surly "Oh shut up!"

The cat ran away into the house after giving me a glance that I suspected was disdainful when I told it that there being no milk in the house I would gladly lend it a Holland an Holland from off the wall to hunt cockroaches with if it intended to honour us with its presence for the rest of the night.

Kumar drank and drank and drank. I couldn't bring myself to touch a drop of the vintage drinks though. I felt sick remembering the blood. All the pleasures I tried to launch landed like Indian Airlines aircraft minus the wings landing on an airport that didn't exist anywhere except in the Ministry's files and had helped one hard working contractor and another equally deserving Minister retired.

We decided to investigate the presence of the blood in the happy light of day and turn in for the present. I walked into my room and found the cat curled up on the bed. Then I remembered this was Unca Puck's room and Unca had always been fond of cats. This must have been his cat, and the poor lonely thing hearing human voices in the house that had been deserted till recently must have come in to make it its home again. I crept into bed after changing into my pyjamas and with a little stretch and a purr it snuggled up next to me. It had been a tiring day and I almost beat the cat to dreamland, or should I say Nightmare Land?

Somewhere in the house a clock rang out in deep sonorous chimes. The gloom converted the chimes into tolls. Eight . Nine..Ten..Elave..Twelve..Thir .. No; the clock refused to keep up with me it

stopped at twelve. It wasn't the clock that had woken me up though, it was the cat. The cat was on edge..all hair erect, looking at a corner of the room and miaowing angrily. I tried to soothe it but it wouldn't respond. THEN I SAW IT! A purple hazy mist in the corner that became thicker and brighter moment by moment. I wondered if it was another nightmare, like the one I just had of being smothered in an ocean of blood, I tried to scream for Kumar but my voice failed. The purple haze had taken the shape of a man, then suddenly the mist solidified. IT WAS A MAN! I tried to scream, to run, to hide, but I could not. My eyes were riveted on the man who was slowly approaching my bed with a measured stride. All I could see were his eyes. They seemed to glow derisively at me with a curiously malignant expression. Then with a tremendous exertion of my will I looked away and broke the spell. I clutched for the sacred thread and muttered the sacred mantra. With a groan the apparition disappeared.

The cat was purring now and rubbing itself against me, I switched on the light (twenty five percent power cut or no) and ran with the cat in my hands to Kumar's room.

THE APPARITION WAS THERE! Its hands were raised to strike while Kumar lay under it's spell sleeping calmly. I shouted. Kumar woke up just in time to see the apparition start and turn slowly around. With a glare of pure concentrated hate, the apparition disappeared. Kumar had seen it too, luckily, for if not, I could never have convinced my "cold facts" to no sensation journalist.

Neither of us could sleep after that and so we stayed awake. Even Kumar didn't object to switching on the lights. Both of us went downstairs into the Hall. We switched on all the ten electric chandeliers. Kumar had forgotten his economy and the power cut by now. Not satisfied with the electric chandeliers that suddenly

With the best compliments from

CARAVAN

GOODS CARRIERS (P) LIMITED

MBT (WEST)

Cargo Movers

COVERING THE COUNTRY WITH THE NET WORK OF
250 OFFICES FOR SPEEDY AND RELIABLE
SERVICE TO THEIR CLIENTALE

Administrative Office:

**25, K. H. Road,
BANGALORE-27**

PHONE

53622

53623

TELEX: BG-208

**GRAMS: CARAVAN
: EMBITICO**

translated the gloomy museum that the Hall normally looked like into a Gay Fairy Dance Hall (Kumar's expression), he even went so far as to light a few hurricanes in case the electricity after the fashion of Bangalore's Monsoon Bijli decided to take untimely rest. "Uncle Arun used to say that these things are sacred of light", he explained with a wry face.

We started speculating and hazarding wild guesses as to what on earth these strange happenings could signify. We realised that there was something evil lurking in that house and decided to fight it whatever it was. That damned 'Kutti Chathan' is not going to frighten me out of my lawful inheritance," announced Kumar in his grandiose way. Now that all the lights were on, I was tempted to agree. I told him what to do if the creature attacked us again. "Grab your thread and start praying", I said.

The cat was running around the hall as if it was searching for something. It stopped before the cupboard that held the blood bottles, and began to scratch the door of the cupboard. It looked at us and began scratching again. "I think that cupboard and those bottles hold the answer to this night's amusement", he said, and strode purposefully towards the cupboard. Before I could get there, however, I could see a purple haze forming in a corner. On an impulse I opened the cupboard, ignoring the fog in the corner. The cat leapt up into the shelf that held the bottles and then I heard Kumar scream. I looked around and there the apparition was, light or no light. A huge wind blew around the house and chilled our already chill spines. The figure strode toward us. Both of us stood petrified at the spot. I tried in vain to reach for my sacred thread and to open my lips to utter the manthra that would save us. Kumar too seemed to have failed. The creature's will was too strong for us this time. The seconds dragged by in an apparent eternity. The creature came

towards us slowly, gloating at our hypnotised state. It had almost reached us. I felt faint, my exertion of will and concentration had drained me to black-out point. Just then we heard a crash and with a curse and a groan the creature disappeared.

It was the cat. It had toppled the bottle that Kumar had opened and the blood was all over the floor.

I went up to the cupboard and picked up the book to see if it could explain anything. Just then the wind howled through the house with a voice that sounded human. A wild shriek like that of a hurt, cornered animal split the howl of the wind and raked every nerve in our bodies with harsh finger-nails.

I found the book opening in my hands to a page where there were many loose sheets of paper. I picked them up and to my amazement encountered the words: "Dear Beedee and Kumar" therein. I read the letter out slowly to Kumar:

"Dear Beedee and Kumar,

"If at all the need arises for you to read this, I shall be dead. I have not been a very nice man from most people's points of view, though you both know that Puck and I have always been good to you. Far from being a black magician I have actually been combatting the evil principle. I have already challenged it and have learned too late that I cannot vanquish it alone. It requires two people to carry out the fight.

"It killed Puck a week back and his soul was doomed to roam around this earth forever in any but its natural form. However I liberated his soul only to find that I had torn my chances. It sapped away too much of my strength to do anything. I am waiting now for Evil to come and carry me away. Evil is exulting for I am powerless even to defend myself against it, let alone destroy it as I had hoped. If I had destroyed it, it would have caused a brief respite in

Humanity's race to Hell till Evil's cancerous growth grew back again to attack the world.

"I am to be consigned to the fate that I saved Puck from, but it lies within your power to save me.

"The book you hold in your hand is the seventh part of the Atharva Veda from the collection in my library. The page at which the book is open now contains the most powerful of all exercising mantras. The bottles which you find with this book contain no ordinary liquid but the blood of the only two men who have resisted Evil entirely in this Yuga. Evil dare not come near this blood.

"At day-break on a Friday which permits the Sun in the Third House draw a circle with some of the blood and build a sacrificial fire as I have taught you, in the centre. Drop into it one drop of the blood for every verse of the exercising mantra as you read it out aloud. The rest shall take care of itself.

"Fear not. I am near you in whatever form that showed you the book".

It was Friday and the Sun was in the Third House! There was only an hour to day-break.

We prepared for the sacrifice—cowdung, durba grass, twigs of selected trees, and the old bricks that were kept for all the family sacrifices in the lumber room.

We drew the circle with the blood, and building a small square in the centre with the bricks on a layer of grass, we built the fire with the twigs and grass. A huge wind howled about the house. The curtains were torn down and windows banged. Rain lashed into the hall but not a drop came past the circle of blood, and not a breeze could we feel near the fire. I began to read

the mantra and Kumar dropped in the blood. The whole Hall was in a purple haze.

There were six verses left when the purple haze disappeared and the fire turned purple. The whole house was filled with the sounds of anguish.

The blue fire suddenly leapt up and shaped itself into an old man, bent and haggard with a pleading expression on his face. We continued with the chant. There were three verses left when the old man turned into a beautiful young woman. Her beauty was incomparable, indescribable. She beckoned, pleaded and cried.

Out of the corner of my eye I noticed a movement: it was Kumar about to throw away the bottle and get into the fire in answer to the irresistible woman's beckoning. I grabbed the bottle from his hand and knocked him out with a blow on his head. The cat was looking on solemnly all this while and not once did it move, not even a whisker shake.

I continued the sacrifice, there was one verse left. I steeled myself against the vision of pathetic beauty and continued remorselessly. I closed my eyes to shut out the vision, but the vision was before me regardless of whether I shut or opened my eyes. I opened my eyes, and with a supreme exertion of my will I read out the last word of the manthra. The fire turned red again and there was a very small glowing concentrated spot of purple right in the heart of the fire. With a fierce cry of exultation the black cat pounced into the middle of the fire, and then the cat, the spot of purple and the fire vanished away.

Overcome with emotion and fainting from the efforts of my will to resist the woman I whispered a "Good-bye Uncle Arun" before I passed out. Was that a miaow that I heard in the distance?

How does the brain use these signals to produce a visual image

PSYCHOPHYSICS

h. r. ramakrishna rao

head, dept. of physics

"Problems cannot be solved until they are discovered"

- Edwin G. Boring.

Eye-The Human Camera

"How does the eye function?" is a question that has fascinated man for centuries. Eye is an image-catching device. The structure of eye may vary from one kind of animal to another. But vision is always the same in one fundamental respect: the process begins with light entering the eye and bringing with it the information it has picked up in touching or passing through the objects in its path. These light patterns travel through the various parts of the eye until the image is cast upon the back wall or retina, of the eye just as a picture is thrown upon film by a camera.

Three Dimensional World

The physical world, from which visual experience is derived, has dimensions—depth, breadth and height. The receptive surface of the eye, the retina, on which the amazing image of the world falls, has only two dimensions. It is flat like a photographic plate although it is curved around the eye ball. Yet we do not see the world as a flat photograph. The world is seen in

all its dimensions. We can judge the position, distance, shape and size of objects with security and precision.

The Paradox

Here, then is a paradox! The world has dimensions, the visual image is flat, our visual experience has depth! Somehow, somewhere in the visual system, the dimensions are reconstructed. But how? Another fundamental and interesting question is whether the image on the retina is a good replica of the scene before us and also is the impression we derive a good copy of the image on the retina? Is there one-to-one correspondence among the three facets of vision—the scene, the retinal image and the visual impression? If there is non-correspondence as in the case of three dimensional world, does it not result in chaos?

The Bridge

Our experience convince us that non-correspondence does not play tricks on us and land us in troubles. The differences and similarities between what is physically

“there” and what we actually see are both part of the very fabric of vision. Physical rules are consistent and orderly. The search for these rules involves every area of visual science: behaviour of light waves, anatomy of the eye and the photochemistry of the retina. The branch of science which attempts to co-ordinate the researches in various fields and to formulate the rules of vision by weighing the physical stimulus (light) against the resulting action of various parts of the visual system, from the cornea which is the eye's focusing system to the visual cortex where the actual phenomenon of “seeing” takes place is named **PSYCHOPHYSICS**. This discipline tries to bridge the large gap between the physics of light and behaviour of living organisms.

Visual Perception

The major subjects of the psychophysics of vision can be broadly classified under a few conditions that are prerequisites for visual perception. For vision to take place, it must involve an object large enough to be seen. Secondly, the light source must be intense enough to produce some kind of response, this intensity varying with the particular test conditions, such as whether the observer's eyes are at the moment adapted to the dark or to the light. Thirdly, the stimulus must last long enough to ensure that the response has time to take place. The object must, of course, be different from its surroundings to be distinguished clearly.

Acuity

The capacity to discriminate the fine details in an object or scene is called ‘Acuity’. It involves one or more of the following four tasks: detection, recognition, resolution and localization.

Detection is the process to determine whether the object is there; recognition is the ability to name the object or specify something about it, such as distinguishing between a letter E and F; resolution is the

ability to make out a separation between elements in a pattern, such as recognizing some dots in a line as dots and not as a straight line; and finally, localization is the ability to detect small displacements of parts of the object, such as seemingly vertical line whose top half slants slightly to one side. An enormous number of physiological factors in the retina; the optic nerve—a bundle of nerve fibres which carries light and generates impulses from the eye to the brain; and finally the brain, control acuity.

From Light to Sight

Man's vision takes place, not in his eyes, but in his brain! A brain injury can blind him, completely and permanently, even though his eyes continue to function perfectly. A German Biologist, Franz Boll, discovered in 1877 that a chemical change takes place in the eye when light enters it. Nearly a hundred years later, in 1959, David H. Hubel and Torsten N. Wiesel discovered that the end result of the chemical reactions is an electrical response to the light in the brain cell. This should be so, as the universal law of conservation of energy cannot be violated. Light energy is transformed into signals, partly electrical and partly chemical.

Photoreceptors

Every one is familiar with the phenomenon of photosynthesis—a process by which plants harness light energy to grow by transforming sunlight into life-sustaining sugars and starch. In a similar manner light-sensitive pigmented cells which are situated at the back of retina communicate the signals to the brain. These pigmented cells are called photoreceptors.

Rods and Cones

Human photoreceptors are of two kinds: rods and cones. The rods are straight and thin, the cones are more bulbous. They are packed together on the back of the retina—about 130 million of

them in an area of about the size of a five paisa coin. The plump cones, some seven million of them are for detailed examination in bright light. The slender rods, almost 18 times as numerous, are for dim light. The rods and cones are mixed together in the retina so that the eye can switch from one type to the other with relative ease. Man, primarily a day time creature, has a high proportion of cones, the colour sensitive receptor cells, which produce their sharpest images in bright light. An owl, for example, a nocturnal creature, has a greater proportion of rods in order to see well in dim light.

Computer at Work

The retinal nerve fibres that carry the visual message form an extremely complex network that spreads all over the forward-facing surface of the retina. One layer of the retina, lying between the photoreceptors and the transmission lines, is made up of bipolar cells, which pick up the electrical signals from the photoreceptors. The foremost layer contains the ganglion cells, which receive the signals from the bipolar and transmit the messages to the brain. All these nerve fibres constitute a data collecting system. They come together at one spot on the retina; from this point bunched together like a cable, they pass through the retina and out of its back to

become the optic nerve leading to the brain.

Millions of fibres carrying the signals enter the visual cortex which contains thousands of millions of cells. Like an electronic computer, vision involves memory and parts of the brain store up the data of experience.

Enigma

At this point a fundamental and complicated question comes up. How does the brain use these signals to produce a visual image? Experiments have shown that the interpretive function of vision involves not only areas of the cortex but also the reaction of highly specialized, individual cells in the cortex.

Somehow, in a manner yet to be discovered, all these specialized cells add up, combine and exchange visual data and thereby create perception—a picture in the mind.

The science of Psychophysics, in close collaboration with many other sciences that relate to vision, has amassed an impressive collection of data. They must be carefully correlated weeding-out the untenable theories. The fascinating study of vision is a subject of continued interest for researchers all over the world.

With best compliments from

Phones: 74061
79190

NARANG BROTHERS

DEALERS IN ALL TYPES OF INDUSTRIAL AND AUTOMOTIVE
LUBRICATING PRODUCTS AND GREASES

No. 18, Corporation Buildings,
Kalasipalayam Main Road,
BANGALORE-2

PARTNER: SATISH NARANG

NOW SHOWING TO CAPACITY HOUSES

AT BANGALORE SANGAM

(AIR-CONDITIONED)

A FRIEND IN NEED IS A FRIEND INDEED - !

&

THAT IS DOST

SUCHITHRA PRESENTS

PREMJI'S

DOST

eastman color

DHARMENDRA - HEMA MALINI - SHATRUGHAN SINHA

DIRECTED BY

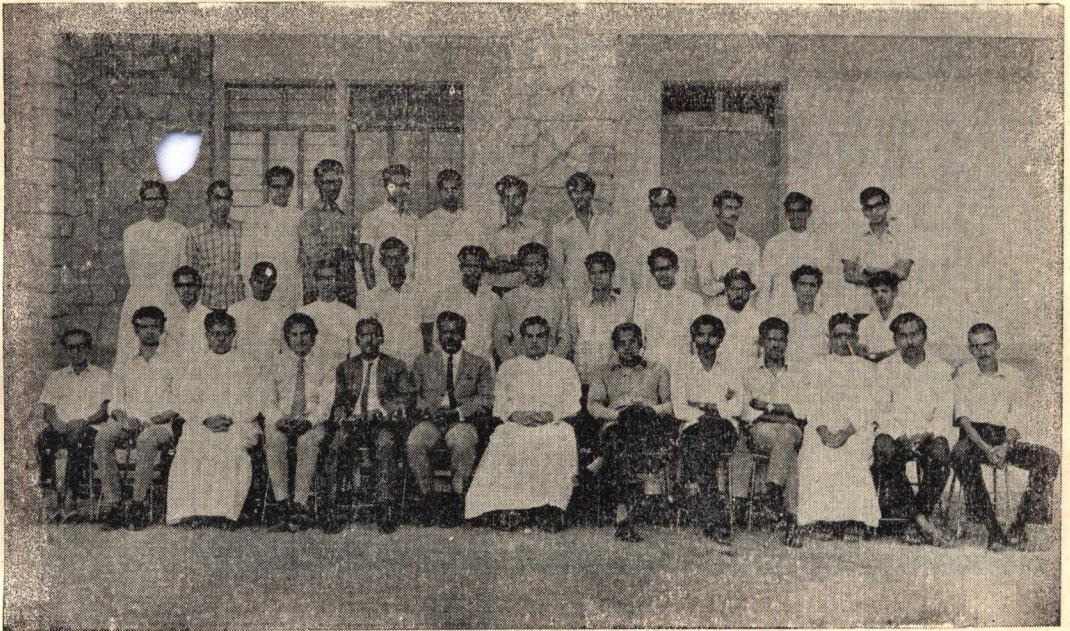
DULAL GUHA

MUSIC

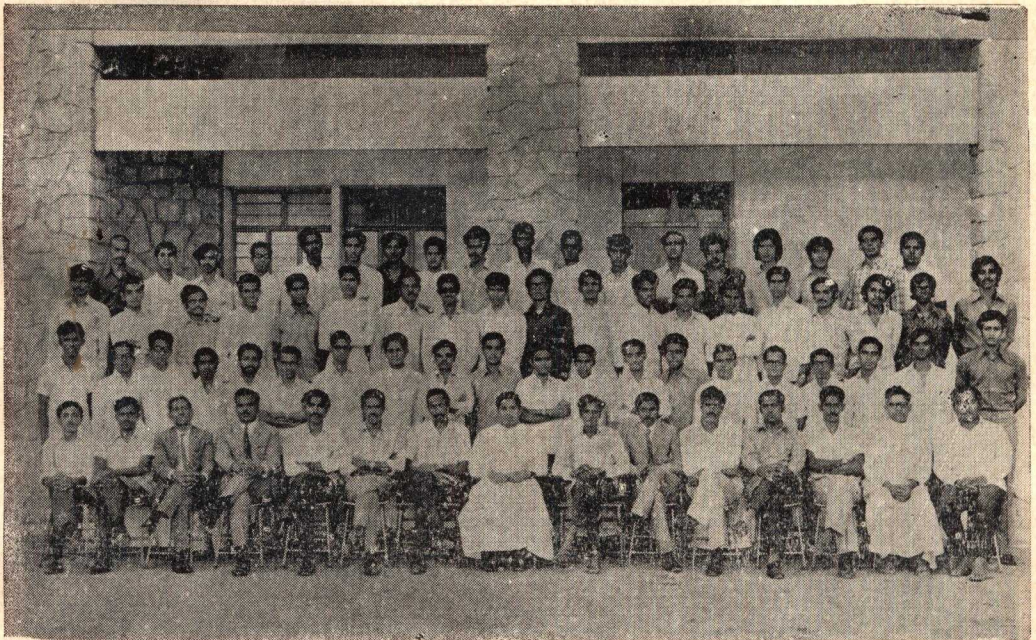
LAXMIKANT PYARELAL

MUNDRE PICTURES RELEASE

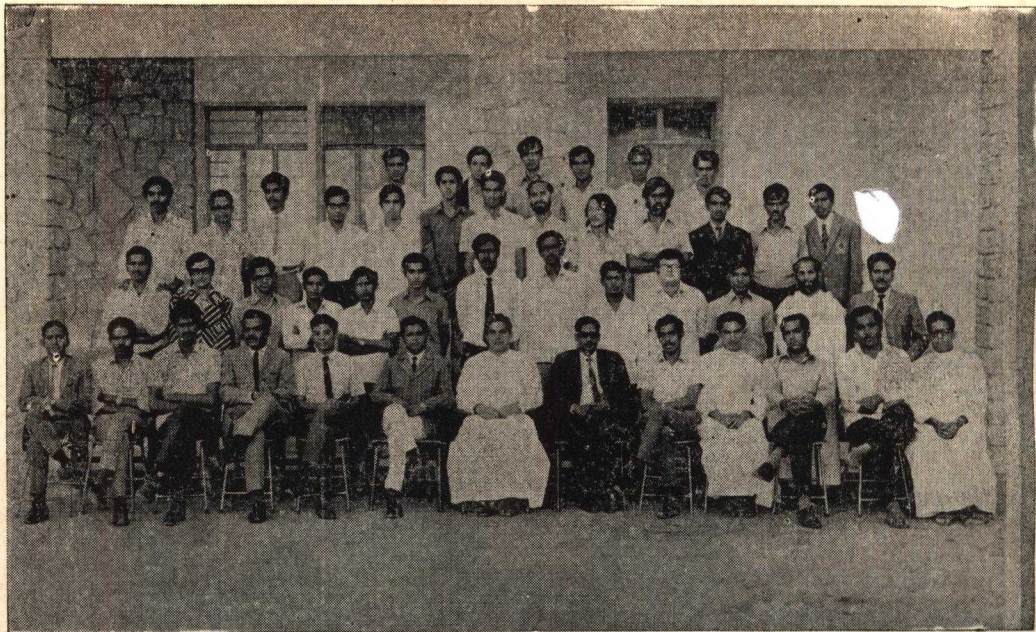
Outgoing Students

III B. A. (PSE)

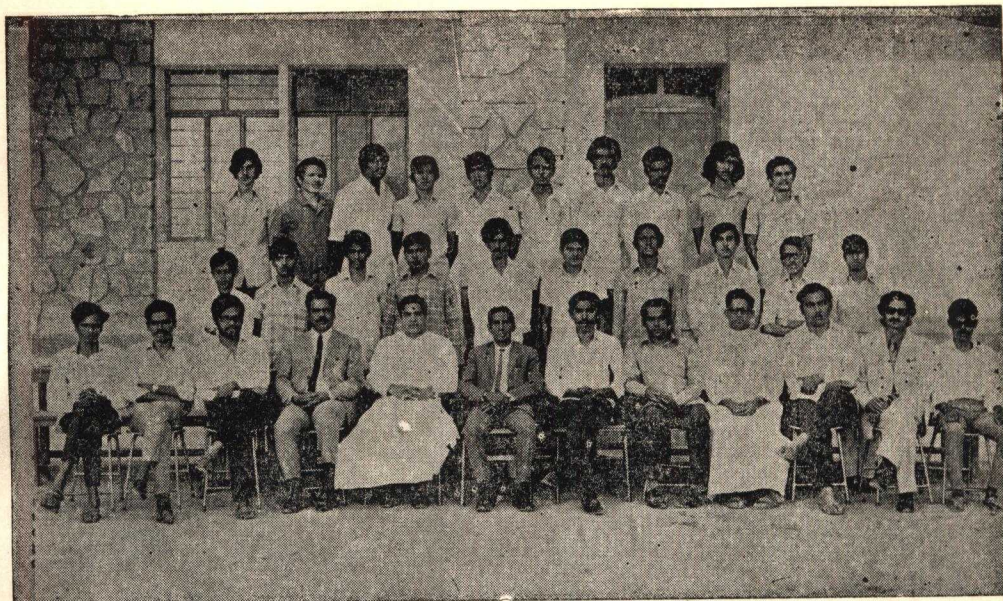
III B. A. (HEP)

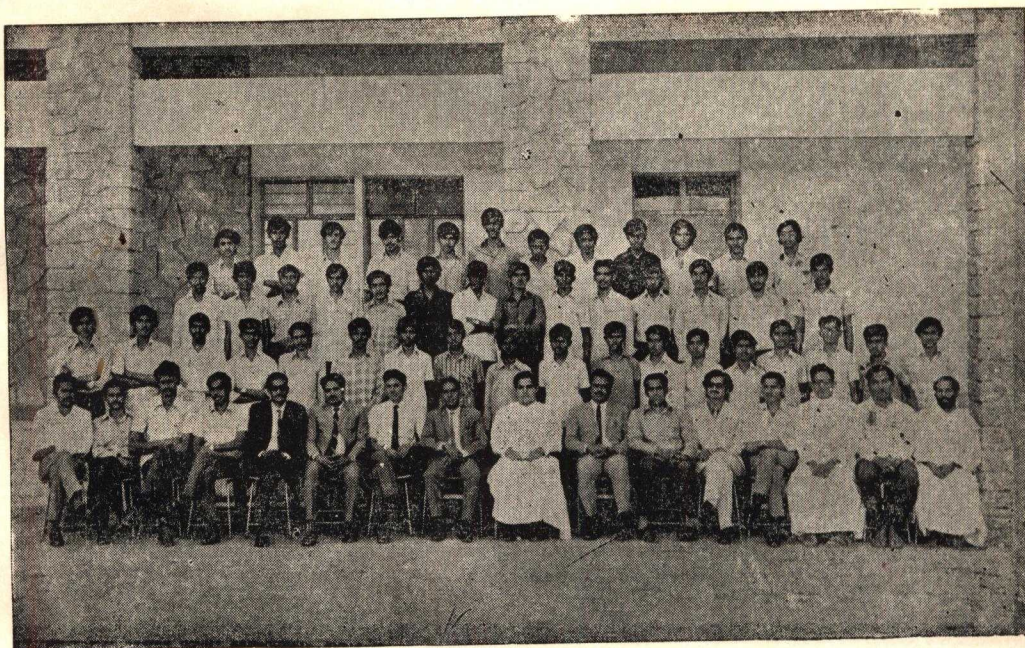
III B. Sc. (PCM)

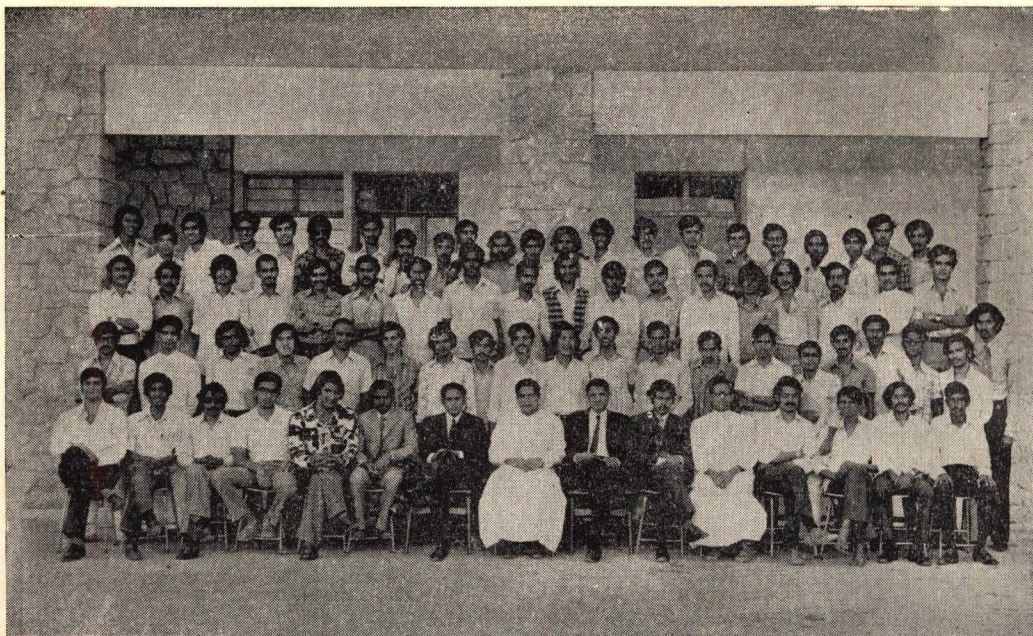
III B. Sc. (CBZ)

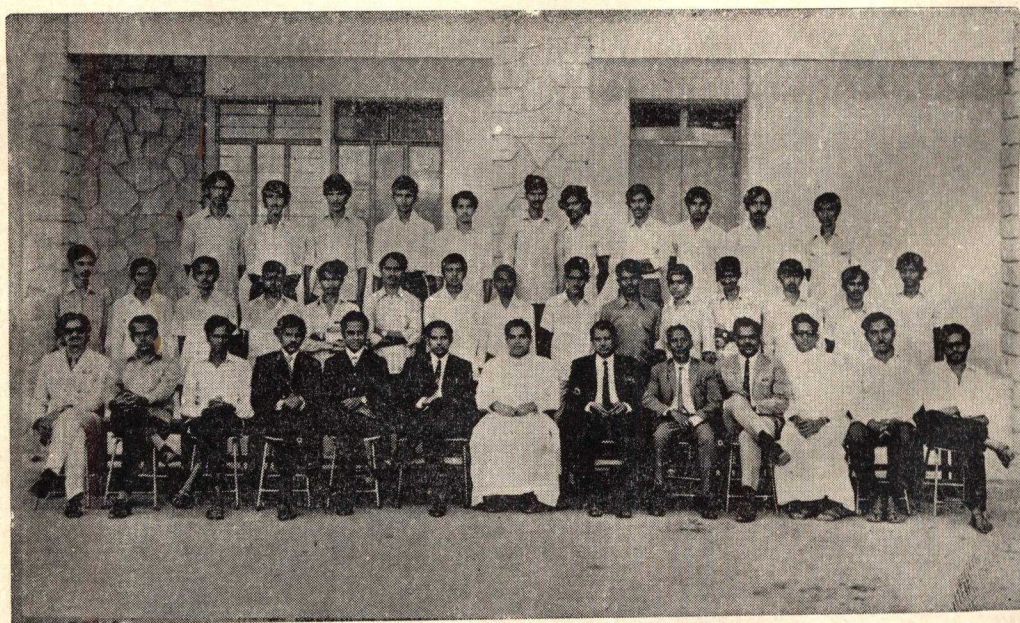
II PUC (HELP)

II PUC (PCMB)

III B. Com.

II P. U. C. (HECA)

If you
were to live
Knock the
door
Search the room
Perchance
stupified
Never panic
for a
moment too.

Stone clad cloth
adorns the
squirmish wall;
Cracked earth
and adam mind
Preys for lust
from the eveless eve.

While the eerie
silence prevails
Her peeled bosom
peeps through
rags;
A battered child
quivers within her
withered womb.

Prior women may
have been
Wretched slaves
of humanity and toil
When in-treked Man
fused by
A geomatric compassion
and drenched overmuch
in scant innocence,
Churning his way
of life to
A wayward eve.

God willing, the caricature
may change or
never change.

And yet as you ruminate
with rowing eyes
Her weary legs
stealthily rise
to
A hazy world
with people
Void.

HAZY WORLD

MOVIE MENANCES

mohan padman

dept. of english

Krishna decided to spend his Sunday afternoon in a pleasant manner seeing a matinee at the Plaza. Having lived in this town for almost a year, he wisely bought a ticket the previous day. He was thus able to avoid standing in a queue, which by previous experience he knew would be almost a mile long.

He arrived at the cinema just as the lights were being dimmed. The usher took his ticket, guided him to a row of seats, flashed his torch on one at the end of a row and turned away, leaving Krishna to grope his way in the dark.

His progress down the row of seats towards his own was marked by cries of rage, annoyance, pain and surprise, as he accidentally stamped feet and knocked knees. Eventually he reached his seat and sank gratefully into it, only to jump up again with a barely suppressed scream issuing from his lips. Something sharp had punctured his posterior. Gingerly he felt behind him and drew out the offending object which appeared to a weapon of some sort. In the semi-darkness it looked black and oval and was studded all round with silvery spikes.

However, close examination of the object was cut short by a harsh snarl, "My bag, you beast," and it was snatched away from him by a thin clawlike hand belong-

*'He had obviously come to the
cinema to get his forty winks'*

ing to a Dracula of a woman seated on Krishna's right. He was so taken aback that he blurted out "Sorry", and meekly sat down.

At last he could turn his attention to the screen. It was still too early for the main picture. At the moment an advertisement short of a popular washing soap was being shown.

The voice of the introducer seemed to come from two places—from the screen and from Krishna's right, though the right-hand voice was at a higher pitch than the voice issuing from the screen.

It was a shock to Krishna to find that the other voice came from the "Dracula" seated on his right. She was evidently an advertisement fan, repeating by rote all the popular tooth paste and soap advertisements that paraded before the eyes.

Only once did she falter, uttering "for the watered wash" instead of "for the whitest wash." She made a grimace and struck herself on the forehead, repeating "for the whitest wash" several times—punctuating each pause with a rap on her forehead the better to fix in her memory.

Probably, psychologists would have found some deep seated reason for this strange behaviour but for Krishna it was a welcome diversion from the monotonous, unavoidable routine presentation. He

found her more amusing to watch than the silver screen.

The advertisements over, the main feature came on. It was a Western. This was the first day the picture was being shown in the city, and had it not been for this, Krishna would not have been in the least surprised to hear the lady vocally accompany the film. Even so, when he glanced at her, he noticed her lips moving feverishly. She was desperately trying to memorise the words spoken by the various actors.

The film started with the hero riding through a cactus studded landscape. There was the usual eerie silence in which one could hear a pin drop. The villain stood with his rifle aimed at the hero. Tension mounted in the audience. Suddenly, the tense silence was broken. A magnificently turbaned man in front of Krishna emitted a luxurious yawn. The yawn echoed to the furthest corner of the theatre and the audience collapsed into a gale of laughter, breaking the carefully built tension.

The turbaned yawner did not realise its effect on the audience. He had obviously come to the cinema to get his forty winks, for he now curled his legs up on the seat and settled himself more comfortably, head bent forward. With a few snorts and grunts he fell asleep.

Krishna had had a view of the screen from between the heads of the two men in front of him. This space was suddenly obscured when the turbaned head dropped sideways on to the shoulder of his neighbour.

This gentleman patiently put up with the weight on his shoulder, but after some time he pushed it off and the head dropped on to the shoulder of the man on the other side. This man also put up with it for a while and then shoved it back to the first man. The head was thus tossed from one to the other and resembled basket ball practice.

After a time the turbaned man awoke, grumbling and remonstrating because his

sleep had been disturbed. Giving up the cinema as a bad job, at least as far as sleeping was concerned, he rose and left the hall.

Krishna was happy that he had gone away. He now had an uninterrupted view. The hero was about to have his first showdown with the villain. The fight was to be with fists and not with bullets.

The hero thrust his fist into the bully's stomach. Simultaneously, Krishna felt a jab in his ribs. It came from the fellow sitting on his left. This was the first of many jabs that he was to experience before the evening was over. Whenever there were fisticuffs on the screen, Krishna felt a corresponding jab in his ribs.

By the time the interval came, Krishna's left side was inflamed. He got up and joined the general stampede into the foyer, where he made an inventory of his ribs, which felt as though they had got entangled with one another. Surprisingly, they were intact.

If he was to survive the latter half of the film, it was imperative that he protect himself from further injury. Suddenly, he got an idea. He went back to his seat holding his coat against his left side so as to soften the impact of the blows.

Ordinarily, Krishna would have been content with defending himself in this manner. But the pain in his ribs spurred him on to take retaliatory action. After fumbling in his pockets for sometime he found just what he had been searching for. It was a pin. Removing the pin from a sheaf of letters, he pushed it through a part of his coat. It now protruded towards the insidious elbow.

The lights went off and the picture continued. Presently, another fight took place on the screen. The elbow next to Krishna jabbed out. This time, it retreated faster than it had advanced, accompanied by a loud scream, which was sweet music to Krishna's ears. The pin had done its work!

**FOR PURE SILK SAREES AND SAREES
FOR CASUAL AND DAILY WEAR**

PLEASE VISIT

NARAYANA RAO MUNDRE & CO.

SESHADRIPURAM

BANGALORE-20

BRANCH :

**BINNY TEXTILES
AND OTHER SUITING & SHIRTINGS**

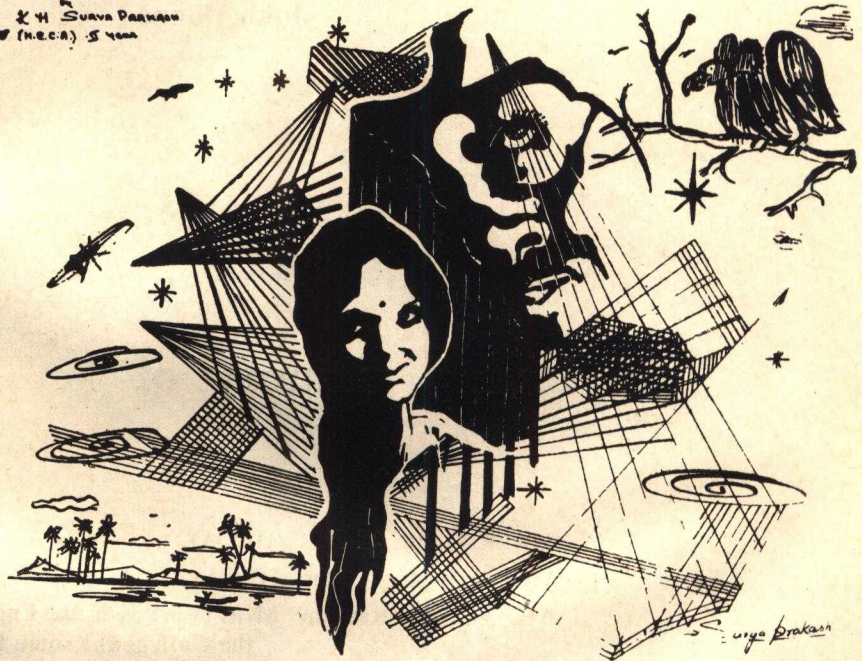
75, S. C. ROAD, SESHADRIPURAM

BANGALORE-20

Phone - 71838

Nest

K. H. SURYA PANDITA
(M.C.A.) 5 years

Death, be not proud, though some have called thee
Mighty and dreadful, for thou art not so.

.....

Why swell'st thou then?

One short sleep past, we wake eternally,
And death shall be no more: Death thou shalt die.

– John Donne

In loving memory of

Mr. Rajappa (II PUC-HECA)

Mr. Prakash (II PUC-HECA)

Mr. Venkata Ratnam M.A. (worked in the English Dept. of
the College for some time in 1972)

(Photographs were not available)

RAIN

"There is rain there," said the Old Man
And pointed.
His gnarled face split into a toothless grin.
His knotted limbs quivered.
His body seemed to concentrate
At the tip of his little finger.

"There is rain there," said the Old Man,
But I could see nothing.
Not even a single fleecy cloud smiled into my eyes
The dry Ragi stems quivered.
The thirsty sheep bleated.
And I could see no rain.

So I asked, "Where Old Man?"

"There is rain there," said the Old Man,
Pointing again.
But I could see nothing (no rain at all, not a bit)
Except the tip of his charged finger
That danced like a drunken peacock
Drunk with rain.

"There is rain there," said the Old man,
But I could see no moisture
Except the wetness in his old faithful eyes
That looked out over the horizon,
Over the dry Ragi,
Over the dying sheep,
Over the distant setting sun,
As with a little sigh he died.

With best compliments from

M/s WEBB'S SALES & SERVICE (P) LTD.,

26, Mahatma Gandhi Road

BANGALORE - 560001

DEALERS FOR

TATA DIESEL VEHICLES

BRANCHES at

HASSAN, MERCARA, MYSORE & CHIKMAGALUR

Telegram : "EFFICIENCY"

Telephone : 50215 & 50216

Understanding Each Other

fr. louis malieckal

dept. of mathematics

What is currently being talked about as "generation gap" is not merely a gap or distance in time. In fact, time is not the notable factor that differentiates generations. There is always the gradual unfolding of the future through the disappearance of the present, the one giving rise to the other; there is no real opposition between the two. Nevertheless, as time moves forward by its internal dynamism, several other movements may accompany it, e.g. historical, cultural, social, technological etc. All these will affect man's ideals, attitudes to life and approaches to problems. New values and goals and life-styles will emerge beckoning the birth of a new culture. A struggle between the old and the new for the survival of the fittest is almost inevitable. But a proper understanding between the two can avoid much unnecessary wastage of human energy, time and money in this struggle! Our attempt here is to help achieve this end.

Let us go back fifty years through time. None of those who are now "under thirty" was on the face of the earth, whereas their parents were just walking into the world. And what sort of world was theirs? A world in which all movements were dead slow. Cycle was perhaps the fastest vehicle

of conveyance and even cycling was sometimes considered a "sin" in some parts of the country. It is said that there used to be only one or two flights from the major cities like Bombay and Bangalore and that people would offer puja at the airport for the safety of the air passengers. This is not surprising if only we remember that, five years ago, we all and the whole world prayed for the safe return of the illfated Apollo-13. Truly about half a century ago airtravel between Bangalore and Bombay was no less hazardous than interplanetary expedition today. At the turn of the century, it was almost a "law of the jungle" that prevailed in social, national and international relations. "Might is right" was behind all colonialism and totalitarianism and our country was the first to set itself free from the clutches of colonial powers.

Today we are within walking distance from the 21st century and if we compare the turn of the 20th century with what we are now living through we may borrow the words of an eminent scientist, Sir George Thomson and say that the nearest parallel in history with today is the invention of agriculture in the neolithic age. To understand the impact of the revolutionary changes in the present life time of about

PRAKASH ROADLINES PRIVATE LIMITED

FLEET OWNERS & TRANSPORT CONTRACTORS

Regd. Office :

8/9 Kalasipalayam New Extn.
BANGALORE - 2

PHONE

Office : 24124 - 6 lines

Office : 24125 - 6 lines

Enquiry : 24954 - 2 lines

Delivery : 29723

Transshipment : 3458

Grams : CARRYLOAD

Telex : 043/329

With best compliments from

TIKARE TEXTILES

A MODERN SHOWROOM

IN THE HEART OF THE CITY

Near Ananda Rao Circle

S. C. Road

Bangalore 560009

PHONE 29733

sixty years, we may quote the words of Kenneth Boulding, an eminent economist from the "future Shock" of Alvin Toffler. He says "The world of today is as different from the world in which I was born as that world was from Julius Caesar's Almost as much has happened since I was born, as happened before".

Now, the parents, the older generations are walking out of this world of shocking changes, whereas their children, the teens are walking into it. Consequently the aspirations, perspectives and goals of the two are bound to be different. The son may not like the traditional profession of the father and it is foolish to insist that the children should take up the parents' career for which they have neither aptitude nor ability. A sense of security, shared life-goals and built-in ideals were the hall marks of the old extended family system of parents, grand-parents, great grand parents and so on to which belonged the present day older generation. But today owing to the fast urbanization process such strong family ties remain a far cry from the past. The teens now very early in life belong to a different sort of influential circle which inspires their minds and guides their choices and preferences.

Early contact with the world and modern educational facilities put the child in a better position to challenge the fathers' authority which was till now backed by his greater knowledge and wider experience. Consequently the traditional family structure crumbles and the children prefer to live in independent apartments. When the parents are busy with money-making, increased social contacts, cultural evenings and night clubs, home ceases to be a place of shared love and mutual trust, but almost a hell of spite and hate; and the children begin to think they are rejected, unwanted and uncared for, by parents. Naturally they take to some other ways, e. g. drugs, illegal sex etc.

When the young people thus rise against the established society, the older

people laugh behind their sleeves at the queer behaviour of the young and ask what is wrong with the present social system. Unfortunately, the youngsters are often quite vague about the specific drawbacks of the system and consequently they are not able to translate their lofty ideal of transforming the corrupt society into a practical reality. In their zeal and zest to solve the problem, many of them turn to marxist philosophy or Maoist ideology. They are sincere mostly; but their sincerity is often exploited by crafty political parties. Another section takes to hippism. The hippie's practical philosophy is "we do not care for the world; nor do we want the world to care for us". There is disgust and disappointment behind such a philosophy because for them the present system is corrupt and no good and they do not want to live in a competitive world, running after materialistic values. Even though the old generation has not taken the hippies seriously, hippie culture is a blot on the establishment and cannot easily be dispensed with. The longhair, mini-skirts, hot pants, drugs etc. are meant to register the strong protest of the youth against the structured hierarchy that refuses to change with the time. It is true that only few have this idealism, but the rest follow suit either for sheer lack of guts to withstand social pressure or because they find it necessary to make friends, to get on with people. The drug-addicts form a different category. Formerly alcohol was considered part of fun and fellowship. But now drugs serve a different purpose. It gives to the individual peace of mind, transcendental happiness and what not! The shift from alcohol to drugs points to a change from extrovert to introvert satisfactions of the youth. Those who use drugs just for kicks or pleasure or to test what they can learn in the experience of it, betray their immaturity and lack of judgement. For, there are areas in life where experience can be disastrous to one's life. Those, who start taking it to explore the new horizons of the mind, do perhaps a good job for

With compliments from

M/S INDIRA TEXTILES

Authorised dealers of
Lalbhai Group Mills

D' BLOCK COMBINED ADMINISTRATIVE BUILDINGS
DISTRICT OFFICE ROAD
BANGALORE-2

the psychoanalysts; but the pity is that they soon lose balance and cause disgrace to themselves as well as to their parents.

The teens have to remember that the parents are genuinely motivated when they interfere in their personal lives. Parents want their children to become the best in every respect, best doctor, best engineer, best businessman etc. Hence, when they prefer to disagree with the parents in matters of life-style options, habits and friend-ships, they have to convince them that this disagreement or dissent will not result in a descent or going down in life but in an ascent or greater success in life.

The older generation will remember that the destiny of any nation or society is in the hands of its young generation. Youth is the reason of hope, enterprise and energy to a nation. "To destroy a nation destroy its youth" says a famous writer. Therefore able and masterly guidance from the part of the society and parents should back the youth in their attempt to transform the corrupt social order. Lack of proper leadership to channelize the youth energy is largely the reason for the chaos and confusion in the Campus. It is foolish to look down on the youth as a senseless mob and a threat to the established order. The old order must give way to the new; that is the law of nature and there is no use grudging it. Therefore it is wiser to help the emerging new generation to discover a path for themselves rather than force down their throats the absolute, musky ideas of the passing generation.

The youth should take care that they act prudently when they pledge themselves to create a better world where man will

be liberated from the chains of suffering and exploitation. They shall not slip into barbarism by destroying without discretion all structures and systems. Youth, characteristically stand for human values. If so, they should have respect and regard for good traditional values, whether spiritual or ethical, in so far as they stand for the liberation of man, body and soul, from every kind of limitation. In this context, they should also respect the practical wisdom of old generation which is a gift of age and experience. For, young minds are susceptible to suggestion that prompts them to accept whatever is offered uncritically without logical evaluation.

From the above discussion one thing becomes clear: There is no unbridgeable gap between generations. The existing one is the product of several factors—historical, technological and cultural. The young and old have to look at it with a sense of realism. It seems, if the old people were to live again their youthful days in the present context, they may behave much the same way as the young; the same holds good also with regard to the young, had they been the product of the turn of the century. When a new culture is superimposed on the old one it gives a shock to the existing social order. The victims of this rude shock are the passing generation, because they find suddenly different conceptions of time, work, love, religion, sex and everything else. The youngsters will do well to remember that the future will have in store for them a greater shock, unless they behave themselves today with understanding and empathy towards the older generation in their suffering from dislocation and disorientation caused by the emerging new culture.

PHONE: 29547

KARNATAK automobiles

Specialists in: **GENUINE LEYLAND SPARES**

17, Reddy Buildings
J. C. Road

57/3 Journalist
Colony

BANGALORE-2.

Phones { Office: 24352
Factory: 8547
Residence: 8625

KOHINOOR ROLLING SHUTTERS & ENGINEERING WORKS PRIVATE LIMITED

Registered Office:
53, Subedar Chatram Road
BANGALORE-9

Factory:
B-79, Industrial Estate
Rajaji Nagar
BANGALORE-44

With the best compliments from

the Professional Photographers
of Christ College

BANGALORE

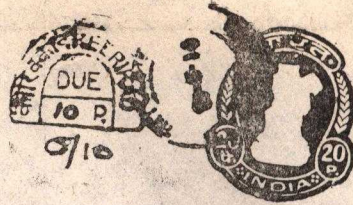
BANGALORE NEWS PHOTOS

PRESS & COMMERCIAL PHOTOGRAPHERS

126/1 I Floor,

Brigade Road

BANGALORE-25

4E CHIEF EDITOR,
COLLEGE MAGAZINE,
CHRIST COLLEGE,
BANGALORE,
560029.

To the Editor

I

Dear Sir,

The electric buzzer of the College seems to be out of order. The office subsequently has been making use of a bell.

Since my cycle bell was stolen at approximately the same time, I should like to ransack and check and recheck the drawers of 'Marshall'

Yours with reservation,
Napolean Bru, I B.Com.

II

Sir,

Do not be afraid to publish the photograph of the Editorial Board this time at least. We assure you that we do not brutally attack Editors.

You need not be unduly afraid of being recognised, and.....

Faithfully yours,
The Bangalore Students'
New, Re-Revised Old Scheme
Action Committee,

III

Sir,

.....I suggest that yellow stripes be painted down the backs of the policemen rather than on the roads.....

Truly yours,
V. T. Sreenivasan, III B.Com.

IV

Sir,

I do not find my photograph hung in your library since I am more villainous than those whose do. I feel I deserve to be hanged first.

Please request the authorities to take appropriate steps

Dictated but not signed by,
Adolf Hitler.

V

Dear Putter-into-the wastepaper-basket of excellent articles,

Parhaps you remember last year's letter from me. Just you throw mine into the W.B. and watch what happens-Grrr.

You Know Who.

VI

Dear Editor,

We have for sometime been spending money on and watching the building of a Tennis Court.

Why do we not have a Tennis Club still? Why is that grass grows, dries and smokes on the Tennis Court (pun intended)? Are you waiting for the hard court to become a lawn tennis court? Can't we play tennis next year at least?

Playfully yours,
Cynide, III B.Sc.

VII

Sir,

.....I suggest that all the Piggy-Banks in the Country be nationalised as a constructive step towards alleviating the coin shortage.

Yours sincerely,
M. R. Pay, II P.U.C.

VIII

Dear Sir,

Our College Canteen has become quite expensive these days; it is more expensive than many international hotels of Bangalore. Tell the truth, don't you agree too?

Do you think that an average student (financially, I mean) can afford even a cup of coffee from the C C C?

Enclosed you'll find the moderate prizes of food stuffs I suggest.....

I request you (humbly) to forward this letter to Fr. Principal and request him to direct the people concerned to bring down the menu-rates and the price of cigarettes-the only luxury in life of many an innocent, harmless student like me.

I remain, Sir,

Yours obediently & respectfully,
(One of the) Famished Pilgrims, I P.U.C.

With best compliments from

Phones: { Shop: 26789
Resi: 54229

AMRITSAR WOLLEN BHANDAR

678/679, S. B. Market, Chickpet,
BANGALORE-53

Wollen, Terywool, Terene, Tweed, Terycot, Cotten Suitings, Sarees, Towels,
Dhoties, Blankets, Blazers, Hosieries Etc Etc.

Phones: { Office: 24604
Res: 75304

JOLLY MOTOR STORES

AUTOMOBILE SPECIALISTS

H-A. Balaji Buildings, H. Siddaiah Road
BANGALORE-27

Phone: 26983

FUEL INJECTION SERVICE

Specialised Service for diesel fuel pumps, Overhauling and hozzle reconditioning

H. Siddiah Road
BANGALORE - 2

With the best compliments from

Grams: 'PORTRAIT'

G. G. WELLING

PHOTOGRAPHERS & DEALERS

2, Mahatma Gandhi Road
BANGALORE-1

With best compliments from

MYSORE INDUSTRIAL CORPORATION

SHANTAPPA LANE
M. R. R. ROAD
BANGALORE-2

Phone: 3781
Ex: 54

ANCILLARY TO HINDUSTAN MACHINE TOOLS LTD.

BALAMBIKAI INDUSTRIES

Mfrs. of: Machine Tools Accessories
Gears, Pinions, Worm and Worm Wheels

B-04, H. M. T. INDUSTRIAL ESTATE
JALAHALLI, BANGALORE - 560031

COMPLIMENTS OF

CHANDRA ENTERPRISES

No. 22, 9th Main Road,
3rd Block, Jayanagar,
BANGALORE-560011

• Visit for all your household **STAINLESS STEEL WARES**

Also join our **PRIZE-SCHEME**
Rs. 5/- for 10 months

WITH THE BEST COMPLIMENTS FROM

AUTOMOTIVE AGENCIES

140, Rajalaxmi Mansion
Kalasipalayam new extension
BANGALORE-560002

Dealers in Automotible Spare Parts for all the Automobile Vehicles,
all kinds of Bearing Dealers and
Industrial Suppliers in whole sale and retail

Grams: "AUTOPARTS"

Phone: 75384

ATP

THE AUTO PARTS

17, Lalbagh Fort Road
BANGALORE-4

Specialists in:

Genuine Benz, Perkins and Leyland Spares

With best compliments from

Phone: 72647

CHANDRIKA AGENCIES

32, M. F. Norohna Road
Opp. Russel Market
BANGALORE-560051

SREE NIDHI TUTORIALS

13th Cross, Wilson garden, Bangalore-560027

OFFERS BEST COACHING FROM

Qualified and Experienced Teachers For S.S.L.C. (All Subjects),
I Year PUC, II Year PUC, B.A., B.Com., And B. Sc.

MORNING AND EVENING CLASSES

Contact For Particulars

Office Timings: 7 to 10 a.m. — 5.30 to 9.30 p.m.

With best compliments from

MESSRS DUTTA SCIENTIFIC WORKS (MADRAS)

Manufacturers and Suppliers of All Sorts of Laboratory Equipments and
Laboratory Glass wares

38, Prithvi Buildings, Kempegowda Road
BANGALORE - 560009

Phone: 28019

REPORTS

STUDENTS' UNION

NCC

Students' Union Report

AS PRESENTED BY THE SECRETARY

Yet another year has lapsed in the history of Christ College Student's Union and the report succulently covers the entire thrasonical ventures right from the day the students expressed their solidarity in electing Mr. Bhaskar Reddy as Chairman, Mr. K. T. Nicholas as Vice-Chairman, Mr. Manohar Lakshman as Secretary & Messrs Raju Davis & Saleem as Jt. Vice-Chairman and Jt. Secretary respectively. The Union consisted of 32 representatives, 2 elected from each class and Mr. Bobby George Thaliath was elected treasurer from the class-representatives together with Mr. Naval Narielwalla and Mr. Thomas Kuruvilla as executive members.

The Union was inaugurated by his worshipful Mayor Mr. A. K. Ananthakrishna on the 17th August 1973. It was decided that from this day the entire activities of the Union be equally harnessed by the branch associations of Humanities, Natural and physical Sciences, Kannada and Telugu Sanghas to do justice within their jurisdiction. As such elections were conducted to the various branch associations including for posts of Debate, Drama and Music secretaries. These associations held regular meetings inviting eminent speakers, conducting symposia and holding competitions.

The Kannada Sangha had the unique distinction of publishing three books Partistitha Shakti, Nadiya Mele Gali and Christanjali. The first two of which was released by the Vice-Chancellor of Bangalore University Mr. H. Narasimiah. It is hoped that all the branch associations would come out with boastful ventures.

The Union had the honour of having Mr. Justice. K. S. Hegade (Retd. Supreme Court Judge) speaking to the students on "Committed Judiciary".

In order to foster and bringing out the latent talent of the P.U.C. students in public-speaking, the Union conducted an inter-collegiate Debating competition. The response for the debate was not much encouraging with only 20 speakers drawn from ten colleges. Mr. R. K. Sahgal of Dignity Plastics present a shield—"Mrs Rama Sahgal Rolling shield" to conduct this debate. The Union places its immense gratitude to the donor.

The Union has been evincing keen interest in cultural competitions and has encouraged students to participate in seminars, Debate, elocutions and music competitions.

Intra-mural competitions were conducted in various games and four houses red, yellow, green & blue which had been created in the past continued to cater for the P.U.C., B.A. B.com and B.sc students. Intra-mural competitions were also held in the cultural field of Music, Debate, quiz, elocution and mono-acting.

The spring Festival - an inter collegiate cultural competition in Debate, Dramatics and Talent show which was inaugurated last year was conducted in the same pattern this year also. The response was good with eleven leading institutions participating including one from Madras. The competitions were held on the 4th, 5th and 6th February. Debate

was held in the college auditorium, while Dramatics and Talent show was conducted at Ravindra Kalakshetra. It is visualized that in the years to come many out-station teams would be participating. Though this year five outstation teams were invited from Madras and Mysore only one responded. With the Spring Festival the entire activity of the Union came to a stand-still with the year ending fast like any other year.

The union this year had lived to its expectations adhering to true connotations. We had put forward our best in catering and projecting the vulnerable needs of the students, and we must acknowledge

our immense gratitude to Rev. Fr. Mani Giles our principal, Mr. H.R.R. Rao, Staff advisers to the Union, the members of the staff and the student community without whose help the Union would have found itself stagnated.

The Union had many plans to implement but the strike which has become a precedent had plagued Bangalore University hampering the prospective goals we aimed to attain. Let me conclude that though our college still in its infancy has come up much above expectations illuminating what we are apt to-true to our motto 'Excellence and Service.'

Report-NCC

I have great pleasure to present to you the V annual report of our college NCC unit. It achieved a tremendous progress during the past years. As a result of increased enrolment, we could raise one more coy. in our college during this year.

Coy. Commander, 2/Lt. James. K. Alumkara has been granted Commission in the NCC Senior Division Army. Wing in 1st June 1973 and success fully completed his Refresher Course at Kamptee in October 1973. Mr. T.N. Srinivasan of the Chemistry Dept. has been selected to undergo the Pre-Commission Training at Kamptee as an additional Officer of our NCC unit.

CSM. Sukumaran Menon and CPL. Mehboob Ali S. Nassur attended the Advanced Leadership Camp at Kurseong. CPL. Nassur was adjudged the "Best Rock Climber" of the course. Sgt. S. Suchindranath attended the Attachment and the Mountaineering courses in Bangalore and Utter Kasi respectively. Again, Sgt. S. Suchindranath represented our Bn. for

the Republic Day Parade in New Delhi, up holding our tradition of sending one cadet from our college every year. L/CPL. H.M. Illiyas and Sgt. S. Suchindranath were selected from our college to represent our Bn. for the Burdwan and Earl Roberts Shooting competition. Sgt. S. Suchindranath and L/CPL. A. Mallesh Reddy were adjudged the best cadet and best shot of the year respectively.

Our NCC unit presented a guard of honour to Mr. J. Alexander, I.A.S. in connection with the Independence Day Celebrations, and another one to Mr. Samuel Appaji, I.A.S. in connection with our College Day celebrations.

We celebrated our NCC Social on 10th March 1974. Rev. Fr. Principal presided over the functions. Lt.Col. M K. Nair was the Chief guest.

Finally, I am very grateful to Rev. Fr. Principal, Rev. Fr. Bursar, Lt. Col. S.J.S. Rajamanickam, Capt. Bhalla, the P I Staff the office staff and senior cadets for their sincere co-operation in all my activities.

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಒಂದೇ ಒಂದೇ ಒಂದೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಒಂದೇ !

ಇಂದೇ ಮುಂದೇ ಎಂದೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಒಂದೇ
ಜಗದೇಳಿಗೆಯಾಗುವುದಿದೆ ಕರ್ನಾಟಕದಿಂದೆ ||

ಇಲ್ಲಿಯ ಜನ-ಮನ-ಭಾಷೆಯು ಕನ್ನಡವದು ಒಂದೇ
ಒಂದೇ ಜನವೂ ಮನವೂ ಕನ್ನಡಿಗರು ಎಂದೇ

ಕುಲವೊಂದೇ ಸ್ಥಲವೊಂದೇ ನೀತಿಯ ನೆಲೆಯೊಂದೇ
ಹೀಗೆನ್ನದ ಹೆರವರು ಅವರಿದ್ದರು ಒಂದೇ
ಇರದಿದ್ದರು ಒಂದೇ !

ಕನ್ನಡವೆಂದೂ ಒಪ್ಪದು ಕರ್ನಾಟಕ ನಿಂದೇ
ಒಂದೇ ಒಂದೇ ಒಂದೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಒಂದೇ ||

ಅಂಬಿಕಾತನಯದತ್ತ

ಪರಿವಿಡಿ

ಕರ್ನಾಟಕವೆಂಬ ಅಕ್ಷಯಪಾತ್ರೆ
ನಾನು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜು
ಒಂಟಿಗ (ಕವನ)
ನೆನಪಿನಾಳದಿಂದ
ಕಪ್ಪುನಾಯಿ (ಕವನ)
ಬಿ. ಟಿ. ಎಸ್. ಕುರಿತು ಬಹಿರಂಗ ವರದಿ
'ಬೇಂದ್ರೆ ನೀ ಬರೀ ತೋಗಲ ಚೀಲ ಅಲ್ಲಾ'
ಕಾನೂನು ಎಂದರೇನು ?
ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಚಿಂತೆ
ನಂಬಿಕೆ (ಕತೆ)
'ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ.....' (ವರದಿ)
ಸವಿನುಡಿಯ, ಸಿರಿಗುಡಿಯ ಕಟ್ಟಿದೆವು (ವರದಿ)

ಅಲ್ಲೂರು ವೆಂಕಟರಾಯರು
|
ಅರಕಲಗೂಡು ರಾಜಶೇಖರ
ಎಚ್. ಆರ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ರಾವ್
ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ
ನಾ. ಮುನಿರೇಡ್ಡಿ
ಎಂ. ವಿ. ಆರ್. ರಾವ್
ಕೆ. ಶ್ರೀನಿಧಿ
ಕ್ಲವೆರ್, ಎ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಪೆರೇರಾ
ಬಿ. ಎಸ್. ರಾಜಾರಾಂ
ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು

‘ಕರ್ನಾಟಕ’ವೆಂಬ ಅಕ್ಕಯಪಾತ್ರೆ

ಅಲ್ಲೂರು ವೆಂಕಟರಾಯರು

ಕರ್ನಾಟಕಸ್ಥರೇ ! ನಾವು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಧೈಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಕಣ್ಣುಮುಂದಿನಿಂದ ಕೀಳ ಬಾರದು. “ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ದೊಡ್ಡವರಾಗಿದ್ದರು ; ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದರು ; ಬಲಾಢ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ವೈಭವವು ಅಪಾರವಾಗಿತ್ತು” ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಬಳಲುತ್ತ ಕುಳಿತ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ನಾವು ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡು ವರ್ತಮಾನಕಾಲದ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ದೂರಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಭವಿಷ್ಯಕಾಲದ ಧೈಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಈ ಇತಿಹಾಸದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದರಲ್ಲವೇ ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನವು ? ಹಿಂದಿನ ವೈಭವವನ್ನು ನೆನಸುವುದೇ ನಿರರ್ಥಕವೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಎಷ್ಟು ಹೆಡ್ಡತನವೋ ಅಷ್ಟೆ. ಹಿಂದಿನ ವೈಭವವನ್ನು ನೆನಸಿ ಮುಳುಮುಳು ಅಳುತ್ತ ಕೈಕಾಲು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕುಳ್ಳಿರುವುದೂ ತಿರಸ್ಕರಣೀಯವು. ಹಿಂದಿನ ಇತಿಹಾಸದ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಮುಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉನ್ನತಿಗಾಗಿ ನೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಜಾಣತನದ ಮಾರ್ಗವು. ನಾವು ಸುಧಾರಣೆಯ ಉಚ್ಚ ಶಿಖರದಿಂದ ಈಗ ಪತಿಸರಾಗಿರುವೆವಲ್ಲವೇ ? ಹಾಗೆ ಪತಿಸರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ವಿಘಾತಕ ಬೀಜಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈಗ ಬೀಡುಬಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುವುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಕಿತ್ತೂಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಇತಿಹಾಸವೇ ಔಷಧವು.

ಆದುದರಿಂದ, ಕೊನೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಬಾಂಧವರಿಗೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಪುನಃ ಪುನಃ ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ—ಕನ್ನಡಿಗರೇ, ನಾವು ನಮ್ಮ ಅಲಸ್ಯವನ್ನು ತ್ಯಜೋಣ ; ಭ್ರಾಮಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡೋಣ ; ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಹತ್ತೋಣ. ಪಾತಾಳಕ್ಕಿಳಿದ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದ ಆರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನಾವು ಉದ್ಧರಿಸದೆ ಇನ್ನಾರು ಉದ್ಧರಿಸುವರು ? ಕನ್ನಡಿಗರು ಹೇಡಿಗಳು, ಹಿಂದುಳಿದವರು, ಅಭಿಮಾನಶೂನ್ಯರು — ಎಂದು ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಣಕಟುವಾದ ನುಡಿಗಳಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಚುಚ್ಚುವವರಿಗೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಉತ್ತರ ಕೊಡೋಣ. ಸಾಯಲಾದ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಇತಿಹಾಸದ ಸಂಜೀವಿನಿ ಮಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಚೇತನಗೊಳಿಸೋಣ. ನಮ್ಮ ಆಶಾವ್ಯಕ್ತವನ್ನು ಕೊಳೆಯಿಸಿ ಬಿಡುವಂಥ ಹುಳಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಇತಿಹಾಸವೇ ಮದ್ದು. ಕನ್ನಡಿಗರೇ, ‘ಕರ್ನಾಟಕ’ವೆಂಬ ಒಂದು ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ, ಎಂಥ ಅದ್ಭುತವಾದ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಶಕ್ತಿಯು ತುಂಬಿರುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ತನ್ನಿರಿ ! ಕರ್ನಾಟಕದ ಅರಸರು ಹೋದರು ! ಕವಿಗಳು ಹೋದರು ! ಸಂಪತ್ತು ಹೋಯಿತು ! ವೈಭವವು ಹೋಯಿತು ! ಆದರೆ ‘ಕರ್ನಾಟಕ’ವೆಂಬ ಶಬ್ದವು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿದೆ. ಅದು ದ್ರೌಪದಿಯ ಅಕ್ಷಯ ಪಾತ್ರೆಯೊಳಗಿನ ಅಗುಳಿನಂತಿರುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನಾವು ಇದೊಂದು ಅಗುಳಿನಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ಜನರ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಬಹುದು. ಆದಕಾರಣ, ಕನ್ನಡಿಗರೇ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆಂಬ ಗುಪ್ತಗಾವಿನಿಯಾದ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ತರೋಣ ! ಏಳಿರಿ, ಇದೀಗ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವು.

(ಕರ್ನಾಟಕ ಗತವೃಥವು)

ನಾನು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜು

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆ

ಕೇವಲ ಐದು ವಸಂತಗಳನ್ನು ಕಂಡಿರುವ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಇತರ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗಿಂತ ಮುಂದಿದೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಹದಿನೇಳು ರ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿ ಹೊಸ ವಿಕ್ರಮವನ್ನೇ ಸಾಧಿಸಿದೆ. ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಶಾಂತ ವಾತಾವರಣ ಮತ್ತು ಕೊಠಡಿಗಳು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಂಘ ನಡೆಸುವ 'spring festival' ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆಸಕ್ತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಅಟ-ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದು ಬರಲು ನನ್ನ ಕಾಲೇಜು ಎಲ್ಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆ.

ಎಸ್. ವಿ. ವೇಣುಗೋಪಾಲ

ಒಂದು ಅನುಭವ

ನಾನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದ ಮೊದಲ ದಿನ. ನನಗೆ ಎಲ್ಲವೂ, ಎಲ್ಲರೂ ಹೊಸದಾದ್ದರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಪೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೂತೆ. ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿ ಐದು ನಿಮಿಷವಾದರೂ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬೇಸರವಾಗಿ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರ ಬರೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಗಲಾಟೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಇತ್ತು. ಕಾಲು ಗಂಟೆ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಸೂಟುಧಾರಿಯೊಬ್ಬರು ಒಳಗೆ ಬಂದರು. ನಾವೆಲ್ಲ ಎದ್ದು ನಿಂತೆವು. ನಮ್ಮ ಪರಿಚಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಒಂದು ಪೇಪರ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಟೆಂಡೆನ್ಸ್ ಹಾಕಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರು ನನ್ನ ನಂಬರು ಕೂಗಿದಾಗ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕಡೆ ಕ್ರೂರ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿದರು. ತರಗತಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಬಂದು ನೋಡುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಪಿರಿಯಡ್ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಪಕ್ಕಪಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕು ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ನಾನು ಪೆಚ್ಚಾದೆ. ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಹಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು 'ಅವನು ಸೀನಿಯರ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ' ಎಂದಾಗ, ನನ್ನ ಪೆದ್ದು ತನಕ್ಕೆ ನಾನೇ ನಕ್ಕೆ.

ನೊ. ರಂ. ಬದರೀನಾಥ

ತಾಳ್ಮೆ

ನಾನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಎನ್. ಸಿ. ಸಿ.ಗೆ ಸೇರಿದೆ. ನನಗೆ ಮೈ ಹಂಪಾರಿಲ್ಲದೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ಬೇಡ ಅಂದಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಎನ್. ಸಿ. ಸಿ.ಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. 'ಎನ್. ಸಿ. ಸಿ. ಪೂಟಿಂಗ್ ಕಾಂಪಿಟೇಷನ್' ನಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಮೊದಲ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದೆ. ಕಾಲೇಜಿನ ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದೆ. 'N.C.C. Best Shot' ಎಂದು ಕರೆದಾಗ ನನಗೆ ಕುತೂಹಲವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಬೇರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಬಂದನು. ತಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಕೋಪ, ಬೇಸರ ಉಂಟಾಯಿತು. 'ತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಮುದ್ರೆಯನ್ನೊತ್ತಿದೊಡೇನೋ....' ಎಂಬ ದೇವರ ದಾಸಿಯನ್ನು ನವಚನ ನೆನಪಾಗಿ ಸಮಾಧಾನ ತಂದುಕೊಂಡೆ. ಸ್ನೇಹಿತರು ದೂರ ಕೊಡುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರ ಬಲಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ತಿಳಿಸದೆ. ಅವರು ಗಲಾಟೆಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡದೆ 'ತನಗೆ ಮುನಿದವರಿಗೆ ತಾ ಮುನಿಯ

ವೇಕಯ್ಯ....' ಎನ್ನುವ ವಚನವನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮರೆತೆ. ಈ ವರ್ಷ ಮತ್ತೆ 'ಎನ್. ಸಿ. ಸಿ. ಪೂಟಿಂಗ್ ಕಾಂಪಿಟೇಷನ್'ನಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯವನಾದೆ. Best Shot ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದೆ. ಹೋದ ವರ್ಷ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಅದೇ ವರ್ಷ ಬಹುಮಾನ ಸಿಕ್ಕದಿರುವ ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟಿರಲಾರ ಅಲ್ಲವೆ ?

ಎ. ಮಲ್ಲೇಶ ಕಡ್ಡಿ

‘ಡ್ಯಾಂ ಇಟ್’

ನಾನು ಈಗ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ನನ್ನ ದೈನಂದಿನ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸದಾ ಕಾಲವೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಥವಾ ಹೊರಗಡೆಯೇ ಇರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ನಾ ಬರ್ದಿರೋದು ಕ್ಯಾಂಟೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯೋದಕ್ಕೆ ಇರಬೇಕೂ ಅಂತಾನೂ ಅನ್ನಿಸದೇ ಇಲ್ಲ. ದಿನಾ ಹೈಸ್ಕೂಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಶಹಭಾಸ್ ಗಿರಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ಇದು ಯಾಕೋ ಏನೋ ಒಂದು ಥರ ಇದೆ. ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಬಂದರೆ ‘No Class...’ ಎನ್ನುವ ಮೊದಲ ಸ್ತೋತ್ರ. ಏನು ಕಾಲೇಜು ಇದು. ಕಾಲೇಜು ಅಂದ್ರೆ ಏನೋ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಈಗೊತ್ತಾಯ್ತು ಏನೂಂತ ನನಗೆ, ಒಂದಿನಾನಾದ್ರೂ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದವನೇ ಅಲ್ಲ-ನಾನು. ಯಾಕೆ ಬರಬೇಕು ? ಅವರು ಬಂದಿಲ್ಲ ! ಬಂದಿದ್ದರೂ ಕ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆದಿರಲಿಲ್ಲ !! ಇದೇ ದಿನಚರಿ. ನನಗಂತೂ ಬೇಜಾರಾಗಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ನಿದ್ರೆಗೆ ಕಡುವೈರಿಯಾಗಿದ್ದ ನಾನು ಈಗ ಊಟದ ಅನಂತರ ಒಂದು ‘ನ್ಯಾಪ್’ ತೆಗೆದೇ ಇರೋಕ್ಕೆ ಆಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಡ್ಯಾಂ ದಿ ಕಾಲೇಜ್ ?

ಬಿ. ಎಸ್. ರಾಜಾರಾಂ

ಆದರ್ಶ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ

ನಾನು ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವ ಅನುಭವ ಪಡೆದೆ. ನಮ್ಮ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕುರುಡು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನು ತಪ್ಪದೆ ತರಗತಿಗೆ ಬಂದು, ಅಧ್ಯಾಪಕರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ, ಮುಖ್ಯಾಂಶಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಡು ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಹವ್ಯಾಸ. ಅವನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲುರು ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸಿ, ಸಹಾಯಮಾಡಿ ಒಬ್ಬ ಆದರ್ಶ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮನೆಯವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀಡುವ ನೆರವಿನಿಂದ ನಾನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವನ ನಡತೆ, ಓದು ಎಲ್ಲಾ ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯದು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕಣ್ಣು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಸಾಧನೆ ಹೀಗಾದರೆ, ಎರಡು ಕಣ್ಣು ಇದ್ದ ನಮ್ಮ ಸಾಧನೆ ಏನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಾಡಿದಾಗ ಒಂದು ಹೊಸ ನೋಟ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಿ. ವಿ. ಸುರೇಷ್

ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ

ನಾನು ವಿಜ್ಞಾನದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ. ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಶಾಲೆಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿವೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದವೆಂದರೆ ವೇಳೆ ಕಳೆಯುವುದೇ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅಧ್ಯಾಪಕರುಗಳ ನಿರ್ದೇಶನದಂತೆ ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲೂ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಸಹಕಾರ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಾಲಯ ದೊಡ್ಡದು. ದೇಶ ವಿದೇಶ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೂ ನಿಯತಕಾಲಿಕಗಳಿಗೂ ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಾಲೇಜಿನ ವಾತಾವರಣ ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಇಲ್ಲೇ ಮಾಡುವ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ತಂದಿದೆ.

ಬಿ. ಎಂ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ

(ಸುಮಾರು ಇನ್ನೂರು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಒಗ್ಗು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಎರಡನೆ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಬಂದವುಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾದದ್ದನ್ನು ಮೇಲೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ.)

ಒಂಟೆಗ

ಅರಕಲಗೂಡು ರಾಜಶೇಖರ

ಮೂರನೆ ಬಿ.ಎ.,

ಅಲೆದಾಡಿ ಅಲೆಮಾರಿಯಾಗಿ
ನೀರು ಕುಡಿಯಲು ಕೈಯೊಡ್ಡಿ ದಾಗ
ಪರಿಸರದ ಪ್ರಾಣಿಗಳು
ಅಡ್ಡಾದಿಡ್ಡಿ ಹಾಯುತ್ತಾರೆ.

‘ನಾನು ಗೋಸಂಬಿಯಲ್ಲ
ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲ’
ಎಂದರೂ

‘ಒಗ್ಗದ ವಿಚಾರ
ನಿಮ್ಮಪ್ಪನ ಹೊಲಕ್ಕೆ ನೀನೇ ಯಜಮಾನ’

ಎಂದು
ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ
ಆರಿಸಿದ್ದನ್ನು ಆಪ್ತಾಯಮಾನವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸು
ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಆಗ
ಈಡಿಪಸ್ ನೆನಪಾಗಿ
ಒಂಟಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ.
ನನ್ನ ಬಾದಿಯಲ್ಲಿ
ನಾನೇ...ಮೂಳೆ ಹಂಡುಕುತ್ತೇನೆ.

ನೆನಪಿನಾಳದಿಂದ

ಎಚ್. ಆರ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣರಾವ್

ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಣ್ಣವನಿರಲಿ, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನೇ ಇರಲಿ, ಅವನ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಸಂಭವಿಸಿದ ಅನೇಕ ಅನುಭವಗಳು ಆಗಲೇ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೆಪ್ಪು ಗಟ್ಟಿ ತಮ್ಮ ಸೊಗಡನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಗತಿಸಿದ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ನೆನಪಿನಾಳದಿಂದ ಹೆಕ್ಕಿ ತೆಗೆದಾಗ, ಮೊದಲಿನ ಸೊಗಡಿದ್ದಿದ್ದರೂ, ಕೆಲ ಕಾಲವಾದರೂ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ, ಹರೆಯದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಸೇರಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

* * *

ಹಳ್ಳಿಯ ಫಾಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಓದು ಮುಗಿಸಿ ಇಂಟರ್ ಓದಲು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಲೇಜು ಸೇರಿದೆ. ಮಂಡಿಯ ಮೇಲಕ್ಕಿದ್ದ ನಿಕ್ಕರ್, ಓಪನ್ ಕಾಲರ್ ಕೋಟು, ಕರೀ ಟೋಪಿ ತೊಟ್ಟು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಮೊದಲ ಪೀರಿಯಡ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪಾಠ. ಉಪನ್ಯಾಸಕರು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪಕ್ಕದ ಹುಡುಗ ಕೆಂಪು ಜರಿ ಅಂಚಿನ ರೇಷ್ಮೆ ಪಂಚೆ ಉಟ್ಟು, ಕ್ಲೋಸ್ ಕಾಲರ್ ಕೋಟು ತೊಟ್ಟು, ಕರಿ ಟೋಪಿ ಇಟ್ಟು ಹಣೆಗೆ ವಿಭೂತಿ ಧರಿಸಿದ್ದ. ನನ್ನ ಅವನ ಪರಿಚಯ ಬೆಳೆದದ್ದು ಹೀಗೆ:

ಅವನು (ನನ್ನ ಕಡೆ ತಿರುಗದೆ, ಕಣ್ಣುಗುಡ್ಡೆ ಮಾತ್ರ ಹೊರಳಿಸಿ, ಗತ್ತಿನಿಂದ)

“ಏನು ...ಯಾವ ಸ್ಕೂಲೋ ?”

ನಾನು ಉತ್ತರ ಹೇಳಿ, “ನೀವು ?” ಅಂದೆ.

“I am from Marimallappa's High school, Mysore. ಮೈಸೂರು...ಅದೇ ಜಂಬೂಸವಾರಿ ನಡೆಯುತ್ತಲ್ಲ...ಗೊತ್ತೋ ?” ನಾನು ತಲೆ ಆಡಿಸಿದೆ.

“ಸೆಕೆಂಡ್ ಕ್ಲಾಸೋ...”

“ಇಲ್ಲ...ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್...ನೀವು ?”

“I missed first class by four marks !”

ಉಪನ್ಯಾಸಕರು ಬಂದರು. ಹಾಜರಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿ, S.S.L.C ಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಅಂಕ ಕೇಳಿ ತಮ್ಮ ತೀರ್ಪು ಕೊಡಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದರು. ಅವರ ಮಾತಿನ ವೈಖರಿ ಹೀಗಿತ್ತು :

“ನೀನು... ಮೇಲ್ಕೊಟ್ಟೆ...ಎಷ್ಟು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ.... ಐವತ್ತೋ ! S.S.L.C. ಐವತ್ತು, ಇಂಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು....ಧಡ್ಡ, ಫೇಲು....ಕೂತ್ಕೊ !”

ನನ್ನ ಸರದಿ ಬಂದಾಗ, “ನೀನು....ಹಳ್ಳಿಗಮಾರ.... ಹು...ಒದರು” ಆಮೇಲಿನ ಸರದಿ ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಆಪ್ತ ಗೆಳೆಯನಾದ ಜಂಬೂಸವಾರಿದು !

“ಏ ಆಪಾಡಭೂತಿ...ನಿನ್ನೆಮ್ಮ ?”

ಈ ರೀತಿಯ ಪರಿಚಯ ನಮಗೂ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಿಗೂ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದ ಸಂಕೋಚದ ತೆರೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ನಗುವಿನ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿತ್ತು.

* * *

ಎಲ್ಲಾ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳೂ ಆಗಾಗ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಲು ಭಯ, ಸಂಕೋಚ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಮಿಸ್ಟ್ರಿಯವರೊಬ್ಬರು ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ಶಬ್ದ ಎತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬಾರದೆಂದೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ನಂಬಿಕೆ. ಒಂದು ಸಂಜೆ, ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಜೊತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹಾದು ಹೋದೆ. ಅವರ ಮಾತು ಹೀಗೆ ಸಾಗಿತ್ತು :

“ರೀ, H.N. ನನ್ನ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ Pin drop silence ಇರೋದರ ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತೋ ! ನಾನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಕನ್ನಡ ಶಬ್ದ ಆಡೋಲ್ಲ....ನನಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರೊಲ್ಲ ಅಂತ ತಿಳೊಂಡು ಹುಡುಗರು ಗಂಭೀರವಾಗಿರಾರ್ !”

ಮಾರನೆ ದಿನ ಅವರ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದೆ. ಮೊದಲು ಹಾ....ಹೂ....ಅಂತ ತಡವರಿಸಿದವರು ನಂತರ ಸರಾಗವಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಿಸಿದರು.

* * *

ಗೆಳೆಯ ಜಂಬೂ ಸವಾರಿಯೊಡನೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವವರೆಗೆ ಅದೂ ಇದೂ ಹರಟಿ. ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನದು ಮೈಸೂರು ಅರಮನೆ ಕನ್ನಡ. ಒಂದು ಸಂಜೆ ಯುವಕ ರೊಬ್ಬರು ನಮ್ಮ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು. ನಮ್ಮ ಜಂಬೂ ಸವಾರಿ ಮಾತಿಗೆ ಮೊದಲಿಟ್ಟು.

“ಏನು ದೇವರು! ಯಾವೂರು?”

“ಮೈಸೂರು”

“ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಏನೂ...ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಆಸಕ್ತಿ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ!”

“ಕನ್ನಡ ಎಂ.ಎ. ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ”

“ಎಂ. ಎ. ಗೆ ಯಾವ್ಯಾವ ಪುಸ್ತಕ ಓದಿದಿರಿ?”

ಅವರಿಗೆ ರೇಗಿರಬೇಕು. ಧ್ವನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಎತ್ತರಿಸಿ “ಮರತುಹೋಗಿದೆ! ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆದಕೂಡಲೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹಳೆಪುಸ್ತಕದ ಅಂಗಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿ!”

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಾತು ನಿಂತಿತು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಎರಡನೆ ಪೀರಿಯಡ್ ಕನ್ನಡ.

ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಆ ಪೀರಿಯಡನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ದಿನವೂ ಹಾಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ನಮಗೆ ಹೊಸ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಬಂದಿರುವ ಸಂದ್ಭಿತಿಳಿಯಿತು. ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್ ಇವರೊಡನೆ ತರಗತಿಗೆ ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಮ್ಮ ಜಂಬೂ ಸವಾರಿ ಮೂರ್ಛಿಹೋದ!

* * *

ಇಂಟರ್ ಮುಗಿಸಿ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜು ಸೇರಿದೆ. ವಿಜ್ಞಾನದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ತೃಪ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಕನ್ನಡ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ. ಶ್ರೀಯುತರಾದ ವಿ.ಸೀ. ಮತ್ತು ರಾಜರತ್ನಂ ಕನ್ನಡ ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿ.ಸೀ. ಅವರು ರನ್ನನ ಗದಾಯುದ್ಧ ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೇ ಗದಾಯುದ್ಧ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಏನು ಶ್ರೀಮಂತ ಶೈಲಿ ಅವರದು! ಅವರ ಮಾತಿನ ಏರಿಳಿತ, ಪದಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆ, ಕಾವ್ಯ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ

ಅವರು ಮೈ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿ ಇಂದಿಗೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ಹಾಗಿದೆ. ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ “ನೋಟ್ಸ್” ಬರೆಸುವ, ಅಡಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ, ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಬರೆದಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಪಾಠ ಅವರಿಗೆ ಹಿಡಿಸದು. ಅವರು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವ ಆಸೆ, ನನಗೆ. ಒಮ್ಮೆ ಅವರು ಬಳಸಿದ ‘Transliterate’ ಅನ್ನುವ ಶಬ್ದ ನಾನು ಬರೆದು ಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರು ತೋರು ಬೆರಳಿನಿಂದ ತಮ್ಮ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ಮೂರು ಸಾರಿ ಹೊಡೆದು ಕೊಂಡರು. ಆಗ ಹೊರ ಬಂದ ಶಬ್ದ ಈಗಲೂ ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುತ್ತಿದೆ.

* * *

ಒಮ್ಮೆ ದಿವಂಗತ ಎ. ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ಸಂಘದ ಸಭೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಈಗಿನ “ಸೆನೆಟ್” ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ. ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ಕೃ. ಮಾತನಾಡಲು ಎದ್ದಾಗ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಯಾಗಿದ್ದ ನಾನು ಧ್ವನಿವರ್ಧಕವನ್ನು ಅವರ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಲು ಮುಂದಾದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಗುತ್ತಾ-

“ಇರಲಿ ಬಿಡಯ್ಯ, ಇದೇ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ, ಮೈಕಿನ ಸಹಾಯ ಎಲ್ಲದೆ, ಹಿಂದೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಎದುರಿನ ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೆಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕಾಂಪೌಂಡಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಜನ ಕೂಡ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅರವತ್ತು ದಾಟಿದ್ದರೂ ಈ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿನ ಜನಕ್ಕೆ ಕೇಳುವಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾತಾಡಬಲ್ಲೆ.” ಹಾಗೆಂದು ಮೈಕನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿದರು.

* * *

ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಘದ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರದರ್ಶನ ನಡೆದಿತ್ತು. ದಿವಂಗತ ಸಂಸರ ನಾಟಕಗಳೇ ಪ್ರದರ್ಶನದ ವಸ್ತು. ಕವಿಯೊಬ್ಬನ ಜೀವನದ ವಿವಿಧ ಮುಖಗಳು. ಹಸ್ತ ಪ್ರತಿಗಳು, ಬರವಣಿಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿ, ಬಳಸಿದ ಆಕಾರ ಗ್ರಂಥಗಳು ಮುಂತಾದ ವಿವರಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಅಪೂರ್ವ ಪ್ರದರ್ಶನ. ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮ್ಯುಲ್ಲರ್ ಭವನದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಪುಸ್ತಕ ಪರಿಚಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೂ ನಡೆದ ಸಂಭಾಷಣೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿತ್ತು:

“ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ! -ಇಷ್ಟು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿರುವ ಪ್ರದರ್ಶನ ಕತೃ ಯಾರು ? ”

“ನಿಮಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾದದ್ದು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಇದರ ಶಿಲ್ಪಿ ನಮ್ಮ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾದ ಶ್ರೀ ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ ”

“ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ತುಂಬಾ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿಯಬಯಸುತ್ತೇನೆ.”

ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, “ಅವರಿನ್ನೂ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಆಗಿಲ್ಲ; ಲೆಕ್ಚರರ್ ಮಾತ್ರ!”

“ನನ್ನ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು.”

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದವರು ಶ್ರೀ ರಾಜರತ್ನಂ ಅವರನ್ನು ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಮಾಡಿದರೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ ನಮಗಂತೂ ಅವರು ಪ್ರಾಚಾರ್ಯರೇ!

* * *

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಆಘಾತ ಒಂದರಿಂದಾಗಿ ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮೊಟಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸ ಒಂದನ್ನು ಹಿಡಿಯ ಬೇಕಾಯಿತು. ಮುಂದುವರಿದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಶ್ರೀ ವಿ. ಸೀ. ಅವರಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸಿ ನನ್ನ ದುಗುಡ ತೋಡಿಕೊಂಡೆ. ಅವರೆಂದರು :

“Don't worry! Keep your eyes open. Every step you tread is spread with knowledge! ಅದನ್ನು ನಿನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊ.”

ನಿಜ! ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೊರಗೆ ಕಲಿಯಬೇಕಾದದ್ದು ಹೆಚ್ಚು.

* * *

ಮನೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಹದಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಓದು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಮತ್ತೆ ಕಾಲೇಜ್ ಸೇರಿದೆ. ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ., ಕೊನೆಯ ವರ್ಷ. ನನ್ನ ನೆಚ್ಚಿನ ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರದ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾದ ಶ್ರೀ ಸುಬ್ಬರಾಮಯ್ಯನವರು ನಿವೃತ್ತರಾದರು. ನಿವೃತ್ತರಾಗುವ ಮೊದಲು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದರು. ಅದೊಂದು ಅಪೂರ್ವ ಬೀಳ್ಕೊ

ಡುಗೆ! “ಓದು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೀರಿ ? ” ಅಂತ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನೇ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಜನರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಅಧ್ಯಾಪಕ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದವು. ಅವರೆಂದರು, “ಅಧ್ಯಾಪಕ ಪೂರಕಿಯಂತೆ! ಶುಚಿಯಾದ ಪೂರಕ ಮಾತ್ರ ಕೊಳೆ ತೆಗೆದೀತು! ಅಧ್ಯಾಪಕನಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ, ಶುಚಿಯಾದ ಜೀವನವೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ.” ಅವರ ಮಾತಿನ ಸತ್ಯ ಅಧ್ಯಾಪಕನಾದ ನನಗೆ ಈಗ ಅರಿವಾಗುತ್ತಿದೆ.

* * *

ನಾನು ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಸೇರಿ ಒಂದು ವಾರವಾಗಿರಬೇಕು. ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಆಗತಾನೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಕಾಲೇಜಿನ ಮೊಹರನ್ನು ತೋರಿಸಿ “ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಚಿತ್ರಕಾರ ನಾಯ್ಡು ಅವರು ರಚಿಸಿದ್ದು. ಹೇಗಿದೆ ? ” ಅಂದರು. ಒಂದರೊಳಗೊಂದರಂತೆ ಎರಡು ವೃತ್ತಗಳು. ವೃತ್ತಗಳ ಮಧ್ಯದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಹೆಸರು. ಒಳಗೆ ಪಂಚದಳದ ನಕ್ಷತ್ರ. ಎರಡು ದಳಗಳ ಮಧ್ಯೆ ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕ. ಪುಸ್ತಕದ ಮಧ್ಯದಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಜ್ಯೋತಿ. ಪುಸ್ತಕದ ಕೆಳಗೆ ಕಾಲೇಜಿನ ಧ್ಯೇಯ ಮತ್ತು ಗುರಿ. “Excellence and service” ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು! ಕಾಲೇಜಿನ ಹೆಸರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲದ್ದು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಸರಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಾನಂದೆ: “ಫಾದರ್! ಚಿತ್ರವೇನೋ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಂದಿವೆ. ಆದರೆ ಕಾಲೇಜಿರುವುದು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲಿನ ಮಣ್ಣಿನ ಜೀವಸತ್ವವನ್ನೊಡು ಬೆಳೆಯ ಬೇಡವೇ! ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಕಾಲೇಜಿನ ಹೆಸರನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಿಸಿ.” ಈ ಮಾತು ನಡೆದ ಒಂದು ವಾರದ ನಂತರ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆ ಬಂತು. ಅಳುಕುತ್ತ ಒಳಗೆ ಕಾಲಿರಿಸಿದ ನನಗೆ ಕಂಡದ್ದು ಅವರ ನಗುಮುಖ. ಆಗ ತಾನೆ ಬಂದಿದ್ದ ಮೊಹರನ್ನು ತೋರಿಸಿ “ಈಗ ಹೇಗಿದೆ ! ” ಅಂದರು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಹೆಸರು ಇದ್ದ ಮೊಹರನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದದಿಂದ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರ ಸಹೃದಯವನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಹೊರಬಂದೆ.

* * *

ಕಪ್ಪು ನಾಯಿ

ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ
ಮೊದಲನೆಯ ಬಿ.ಕಾಂ.,

ಅವನು ಸಾಕಿದ್ದು
ಒಂದು ಕಪ್ಪು ನಾಯಿ

ಈ ಲೋಕ ಎಳೆ ಬಿಸಿಲು ಕಂಡಾಗಲಿಂದ
ಅವನಿಗಂಟಿದ ಜೀವ
ಅವನ ಹೃದಯದಲ್ಲೊಂದು ಸ್ಥಾನ
ಅದಕ್ಕೇ.

ಅವನ ಗುಣಾಕಾರಗಳು ನರಿ ಹದ್ದುಗಳಾಗಿ
ಅವನನ್ನು ಕೃತಘ್ನವಾಗಿ
ಸಂಕಟಪಡಿಸಿದಾಗಲೂ
ಅವನ ಹಿಂಬಾಲಕ
ಒಲವಿನ ಕಾವಲು ನಾಯಿ

ಕಡೆಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ
ಸಾವಿನ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ
ಹೋ.....ಹೋ.....
ಎಂದು ಊಳಿಟ್ಟಾಗ
ಕಣ್ಣು ತುಂಬಾ ನಂಬಿಕೆಯ ನಾಯಿ

ಸ್ವಶಾನಕ್ಕೆ ತಂದಾಗ
ಅವನತನವೆಲ್ಲ ಖಾಲಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ
ನರಿಹದ್ದುಗಳಿಗೆ ಬಿಡದೆ
ಅವನಿಗೆ ಶೂನ್ಯಸಂಪಾದನೆ ನೀಡಿದ್ದು,
ಅವನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಸಾಕಿದ
ಮುದ್ದು ಮುದ್ದಾದ ಕಪ್ಪು ನಾಯಿ

ಮಾನವನು ಹಕ್ಕಿಯಂತೆ ಹಾರಬಲ್ಲ. ಮೀನಿನಂತೆ ಈಜಬಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣ ಮುಂದುವರೆದ ವಿಜ್ಞಾನ. ಡಾ || ಡಿ. ವಿ. ಜಿ.ಯವರು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಬದುಕು ಜಟಿಲಾ ಬಂಡಿ, ವಿಧಿ ಅದರ ಸಾಹೇಬ ಎನ್ನುವ ಬದಲು ಬದುಕು ಒಂದು ಯಂತ್ರ ವಿಜ್ಞಾನ ಅದರ ಸಾಹೇಬ. ವಿಧಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಕುದುರೆಗಾಡಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಸೂಚಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಜೀವನ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ಅನುಕೂಲಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಸೋಮಾರಿತನವೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಉದಾ. ಕಾಲುವೆಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲಾ ಗೋಣ.

ನಗರದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಹಳ್ಳಿಗಿಂತಲೂ ತುಂಬಾ ಯಾಂತ್ರಿಕ. ಎಲ್ಲವೂ ಕಾಲ ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು. ವಿಜ್ಞಾನ ಮುಂದುವರೆದಂತೆಲ್ಲಾ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಾರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಿಧವಾದ ಸಂಪರ್ಕಗಳಿರುವುವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದದ್ದು ಎಂದರೆ ಬಿ. ಟಿ. ಎಸ್. ಬಿ. ಟಿ. ಎಸ್. ಪ್ರಯಾಣವು ಹಲವು ಬಾರಿ ಮೋಜಿನಿಸಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಹಲವು ಬಾರಿ ಸಂಕಟಕ್ಕೀಡು ಮಾಡುವುದು. ವಾಹನಗಳು ಜನರನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸುವುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವೇ ನಂಬಲಾಗದೆ (ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ನರಕಕ್ಕೆ) ಒಯ್ಯುವಂತಾಗುವುದು.

“ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿದರೇನು ಕತ್ತಲಾದರೇನು ಅವನ ನಾಡಿಗೆ ಬರುವೆನೋ, ಮಾದಯ್ಯ, ಮುತ್ತಿನ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದಿರೋ” ಎಂಬಂತೆ ಜನರು ವಾಹನ ಚಾಲಕರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ವಾಹನಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಚಿಂತಾ ಜನಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ದೇವರಿಗೇ ಪ್ರೀತಿ. ಒಳಗೆ ಹೋದರೆ ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಕೂರಲು ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ನಿಲ್ಲಲು ಜಾಗವಿಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು. ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಬರೆದಿರುವ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ನೋಡುವ ಗೋಜಿಗೇ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಎಂದು ಲಗತ್ತಿಸಿರುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರು ಮತ್ತು ಗಂಡಸರಿಗಿರುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸರೂ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಅದಲು ಬದಲಾಗಿ ಕೂತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಬಿ. ಟಿ. ಎಸ್. ಕುರಿತು
ಬಹಿರಂಗ ವರದಿ

ನಾ. ಮುನಿರಡ್ಡಿ
ಮೊದಲನೆ ಬಿ.ಎ.,

‘ಬೇಲಿಹೊಲನಂಮೇದೊಡೆ’ ಎಂಬಂತೆ ವಾಹನಗಳಿಗೆ ನೇಮಿಸಿರುವ ನಿರ್ವಾಹಕರೇ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು. ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವುದೇ ಬೇಡ. ಇವರು ಮೈಮರತಂತೆ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

‘ಜನಸೇವೆಯೇ ಜನಾರ್ದನ ಸೇವೆ’ ಎಂದು ನಂಬಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸ್ಥೆಯ ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಎಡವಿದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಬುದ್ಧಿಲ್ಲ.

ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ‘ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ಲುವ ಸ್ಥಳ’ ಎಂಬ ನಾಮ ಫಲಕಗಳನ್ನು ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಚಾಲಕರು ಗಮನಿಸದೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಾರೆ. ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ಲುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಸರದಿ ಸಾಲನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಟಿಕೆಟ್ ಪಡೆಯಲು ನಿಂತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುವುದು. ಬಸ್ಸು ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಈ ಸರದಿ ಸಾಲ ಬಸ್ಸಿನ ವೇಗದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಚಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಗೊಂದಲಾಪುರವಾಗುತ್ತದೆ.

ಬಸ್ಸಿಗೆ ನೂಕು ನುಗ್ಗಾಟ ಹೇಳತೀರದು. ಈ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದು ‘ಕದಳಿ ತೋಪಿ ವಲ್ಲಿ ಮದದಾನೆ ನುಗ್ಗಿದಂತೆ’ ಭಾಸವಾಗುವುದು. ಬಸ್ಸು ಚಲಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೆಲವು ಧೂಮಪಾನ ಪ್ರಿಯರು ತಮ್ಮ ಹೊಗೆಯಿಂದ ಉಂಗುರಗಳನ್ನು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸೃಷ್ಟಿ ಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಅನೇಕರ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ ‘ಜವಿಂ’ ಖಂಡಿತ.

ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಜನರನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಜನರೇ ಕುರಿಗಳೋ ಎಂಬ ವ್ಯಥೆ ಆಗುವುದು.

ಬಿ. ಟಿ. ಎಸ್. ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಲದ ಬೆಲೆ ಗಾಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದು. ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಸ್ಸುಗಳು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಸ್ಥಳ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಪ್ರಯಾಣ ಸಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಹೆಚ್ಚಿದ ಕಾರಣ ಹಲವರು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಹಾಕಿರುವ ಕಂಬಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಬರುವುದೂ ಉಂಟು. ಇವರಿಗೆ ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಡಬೇಕೆ, ಬೇಡವೆ ಎಂದು ನಿರ್ವಾಹಕನಿಗೆ ಸಂಶಯ. ಕಾರಣ, ನಿಲ್ಲುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ನಿಂತೇ ಇರುವರು, ಬಸ್ಸು ಮುಂದೆ ಚಲಿಸಿದಾಗ ಕಂಬಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಗಡೆ ಅಂಜನೇಯನಂತೆ ಮೇಲೆಯೇ ತೇಲಿ ಬರುವರು.

ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ತಿಳಿಸುವುದು ಗೋರ್‌ಕಲ್ಲ ಮೇಲೆ ನೀರು ಸುರಿದಂತಾಗುವುದು. ಬಿ.ಟಿ.ಎಸ್. ಪ್ರಯಾಣದ ಅನಾನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಗುರುತು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಎಣಿಸಲಾಗದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಾಗುವವು. ‘ಆಲಸ್ಯಂ ಅಮೃತಂ ವಿಷಂ’ ಎಂಬ ಹಾಗೆ ತಡೆ ಮಾಡದೆ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮಕ್ಕಾದರೂ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವರೆಂದು ನಂಬೋಣ.

ಜೈ ಬಿ. ಟಿ. ಎಸ್.

ಅ ಸವಿ

ಎನ್ನ ಪಾಡೆನಗಿರಲಿ ಅವರ ಹಾಡನ್ನಷ್ಟೆ

ನೀಡುವೆನು ರಸಿಕ! ನಿನಗೆ!

ಕಲ್ಲುಸಕ್ಕರೆಯಂಥ ನಿನ್ನದೆಯು ಕರಗಿದರೆ

ಅ ಸವಿಯ ಹಣೆಸು ನನಗೆ

—ಅಂಬಿಕಾತನಯದತ್ತ

(ನಾದಲೀಲೆ)

‘ ಬೇಂದ್ರೆ ನೀ ಬರೀ ತೊಗಲಚೀಲ ಅಲ್ಲಾ ’

ಪ್ರಸ್ತುತ

ಕೂಸುಗಳಿಗೆ ಹಾಲು ಇಲ್ಲ, ಪಶು ಬಲಿಯೇ ನಡೆದಿದೆ
ಕಾಳು ಇದೆ ಕೂಳು ಇಲ್ಲ, ಹಣದ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆ
ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಬೆಳಕೆ ಇಲ್ಲ, ಜಗಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿದೆ
ಎಲ್ಲ ಇದೆ ಎಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೆ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಿದೆ.

(ಅನ್ವಯಜ್ಞ, ೫೭, ಗಂಗಾವತರಣ)

* * *

ಜೀವಂತ ಕವಿ

“ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಪಭ್ರಂಶವಾದ
ಶಬ್ದಗಳಿಂದಲೆ ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸುವ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರಿಗೆ
ವಾಚ್ಯಾರ್ಥ ಪ್ರಧಾನವಲ್ಲ. ಆಳವಾದ, ಘನವಾದ ಚಿಂತನೆ
ಯನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದ ದೇಸಿ ಶೈಲಿ
ಯಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಕವಿ ಬೇಂದ್ರೆಯವರದು.
ಸೃಜನಶೀಲತೆಯ ಆ ರಾಧಕರು ಬೇಂದ್ರೆ. ಸೃಷ್ಟಿಗೆ
ಅನುಕೂಲಿಸದುದನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಕಾಳಜಿ
ಬಹಳ. ಜಗತ್ತಿನ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸಬಲ್ಲ, ನವನವೋನ್ನೇಷ
ಶಾಲಿನಿಯಾದ ಪೃಥ್ವಿಯು ಈ ಕವಿಯ ಕವನಗಳುಳ್ಳದ್ದಕ್ಕೂ
ರಸವಾಹಿನಿಯಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆ.”

ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿ

ಬಹುಜನರ, ಬಡಜನರ, ಅಜ್ಞಾನಿ ದುಡಿತವನೆ
ಬಂಡವಾಳವ ಮಾಡಿ ಶ್ರೇಷ್ಠಿಯೆನಿಸಿ
ಧಾನ ಧರ್ಮವು ಎಂದು ಸೇವೆ ತ್ಯಾಗವು ಎಂದು
ಈ ಆಟ ಹೂಡದಿರು ಕೀರ್ತಿ ನೆನಸಿ

ಬಡತನದ ಸಸಿಗೆ ನೀರೆರೆಯ ಬೇಡಲೊ ಗೆಳೆಯ !
ಬಡತನಕೆ ಉಪಕಾರಿ, ಸಾಕು ಜಂಭ
ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಹಬ್ಬಿಹುದಣ್ಣ
ಬಡತನದ ಹುಲುಸು ಬೆಳೆ ಜಗದ ತಂಬು

(ದಂದ್ರನಾರಾಯಣ, ೬೫-೬೬, ಅರಳು-ಮರಳು)

* * *

ಎಲ್ಲಾ ದೇವರು ಬಂದು
ತಲ್ಲಣಗೊಂಡರು
ಇಲ್ಲಿಯವರ ಕಾಟ ಇಲ್ಲುಳಿಯಿತಲ್ಲಾ

ಇಲ್ಲುಳಿಯಿತಲ್ಲಾ

ಪ್ರಾಣದೇವನು ನಿ-

ತ್ಪ್ರಾಣನಾಗುತ್ತ ಅಂದ

‘ಅನ್ನದೇವರು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲೋ

ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲಾ’

(ಅನ್ನಾಪತಾರ, ೩೫, ನಾಡೂಳಿ)

ಕಾನೂನು ಎಂದರೇನು ?

ಎಂ. ವಿ. ಆರ್. ರಾವ್

“ರಾಜ್ಯಗಳೆಲೆಯಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳಂದಿಸಲಿ
ಹಾರಲಿ ಗದ್ದುಗೆ ಮಕುಟಗಳು...”

ಮಾನವ, ಕಾಡುಮನುಷ್ಯನ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಇಂದಿನ ನಾಗರಿಕ ಜೀವನ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಲು ಹಲವಾರು ಹುತಗಳನ್ನು ದಾಟಿದ್ದಾನೆ. ಮರದ ರೆಂಬೆ ಮತ್ತು ಎಲೆಗಳಿಂದ ಗುಡಿಸಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಆರಂಭಿಸಿ ಗಗನಚುಂಬಿ ಸೌಧಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾನೆ ; ಕಾಡುಮರದ ಎಲೆಗಳಿಂದ ಮೈಮಂಚ್ಚಲಾರಂಭಿಸಿ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನೇ ನಾಚಿಸುವಂತಹ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ, ನವಿರಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾನೆ ; ತನ್ನ ದಿನನಿತ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಲು ಯಂತ್ರ, ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ; ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕಿಯಂತೆ ಹಾರಾಡಿದ್ದಾನೆ ; ಪ್ರೇಮಿಗಳ ಆರಾಧ್ಯ ದೇವತೆ ಚಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.

ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣ ಮಾನವನ ಕುತೂಹಲ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರ್ಥಪರತೆ. ಸ್ವಾರ್ಥ ಸಾಧನೆಯ ಅಡಿಪಾಯ, ಅಲೆ ಮಾರಿತನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವನ ಸಂಸಾರ ಜೀವನ. ಅಂದರೆ, ಮುಖ್ಯವಾದ ಹಾಸುಗಲ್ಲು-ಅವನ ಸಾಂಘಿಕ ಜೀವನದ ಆರಂಭ.

ಎಲ್ಲ ತರಹದ ಸಾಂಘಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿಯಮ, ನಿಬಂಧನೆ, ಕಟ್ಟಳೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಪದ್ಧತಿ, ವಾಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಅಚರಣೆಗಳು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಾಂಘಿಕ ಜೀವನ ಅಸಾಧ್ಯ. ಮಾನವ ಕಾಡುಮನುಷ್ಯನ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಇಂದಿನ ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಲು ಈ ನಿಯಮ, ನಡವಳಿಕೆಗಳೇ ಕಾರಣ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದವನೂ ಸಹ ಮಾನವನೇ. ಉದ್ದೇಶ : ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತ

ಸಮಾಜ ರಚನೆ. ಮಾನವನ ಸಮಾಜ, ಗಂಪುಕೂಡಿ ಜೀವನ ನಡೆಸುವಾಗಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಇಂದಿನ ರಾಜ್ಯಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದ ವರೆಗೂ, ಹಲವಾರು ರೂಪಗಳನ್ನು ತಾಳಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವನು ಮಾಡಿದ ನಿಯಮ, ನಿಬಂಧನೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾನೂನಿನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಹೆಣ್ಣು, ಗಂಡಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನೇ ನೋಡೋಣ. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಾನವನ ಜೀವನ ನಿಸರ್ಗದ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ. ಅವನೂ ನಿಸರ್ಗದ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದೋ, ತಿಳಿಯದೆಯೋ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡಿನ ಸಂಬಂಧ ಮತ್ತು ಸಂಭೋಗ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸಂತಾನ ವೃದ್ಧಿ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಂದೆಯ ಕಲ್ಪನೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ತಂದೆಗೆ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಾಯಿಯ ಕಲ್ಪನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾದರೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣ ಏನೆಂದರೆ ಮಾನವನ ಹಲವು ಹದಿನೆಂಟು ಬಣ, ಪಂಗಡ, ಬುಡಕಟ್ಟು ; ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಣದಲ್ಲೂ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡುಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ರೀತಿಯ ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ, ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಎಂಬ ಅಂಶದ ಕಲ್ಪನೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಹೆಣ್ಣು ಬಣದ ಯಾವುದೇ ಗಂಡಿ ನೊಡನೆ ಬೇಕಾದರೂ ಸಂಭೋಗ ನಡೆಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು ; ಹಾಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಸಂತಾನ ಆಯಾ ಪಂಗಡ ಮತ್ತು ಬಣಗಳಿಗೆ ಸೇರಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಂದರೆ ಈ ಒಂದು ಬುಡಕಟ್ಟು ಅಥವಾ ಬಣವೇ ಒಂದು ಸಂಸಾರ ಆಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.

ಅದರ ಇಂದಿನ ಸಮಾಜದ ಸಂಸಾರ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು, ಒಂದು ಗಂಡನೇ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ; ಒಹುಪತ್ನಿತ್ವ ಅಥವಾ ಬಹುಪತ್ನಿತ್ವಕ್ಕೆ ಇಂದಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಾಯಿ ತಂದೆಯ ಕಲ್ಪನೆ ಇರುತ್ತದೆ. ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕಿ ಸಲಹುವ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ಕಾರಣ ಕಾನೂನು.

ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಸಂಸಾರಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಮಾಜ ರಚಿಸುವಾಗ ಮಾನವ ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆ ಕಟ್ಟುವಾಡು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯನನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಕಾನೂನು ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾರೇ ಅದರೂ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾನೂನನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದರೆ ಅಂಥವರು ಶಿಕ್ಷಾರ್ಹರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ಭಯ, ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾಗಿ ಜನರು ಒಂದು ನಿಗದಿ ಆದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಸಂಸಾರ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ, ಪಾಳೆಯ ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಪಾಳೇಗಾರನಾದ; ದೇಶಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ರಾಜನಾದ. ನಿರಂಕುಶ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಆಧಾರದ ಮೇಲಿನವರೆಗೂ, ವಿವಿಧ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ.

ಸಂಸಾರಿಯಾದ ಮಾನವನಿಗೆ, ಅವನ ಇತರ ಪಂಗಡ ಗಳಿಂದ ಆಗಬಹುದಾದ ಯಾವುದೇ ವಿಧವಾದ ದಾಳಿಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನದೇ ಆದ ರಕ್ಷಣಾ ಪಡೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾಯಿತು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ರಕ್ಷಣಾ ಪಡೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಗಾಗಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ. ನಿಯಮ ಪಾಲನೆಗಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ನಿಯಮ ಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ. ಹೀಗೆ ಇಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಆಡಳಿತಾಂಗ, ಶಾಸನಾಂಗ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಾಂಗಗಳ ರೂಪಗಳು ಮಾನವನ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಬಂದವು.

ಪಾಳೇಗಾರ ಅಥವಾ ರಾಜ, ಒಂದು ಪಾಳೆಯದ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯದ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭು ಆಗಿದ್ದನು. ರಾಜನೇ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು; ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ

ಮೂಲಕ ಕಾನೂನು ಉಲ್ಲಂಘನೆ ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಲು ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡಲು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂದರೆ ಅವನಲ್ಲೇ ಆಡಳಿತಾಂಗ, ಶಾಸನಾಂಗ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಾಂಗ ಬೇರೂರಿ ದ್ದುವು.¹ ಇದರಿಂದಾಗಿ ರಾಜನ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವಿಧವಾದ ತಡೆ ತುಲನೆಗಳು ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೇಲೆ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಡೆಸಬಹು ದಾಗಿತ್ತು; ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚಾಗಿ ತನಗೇ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ವಾಗುವಂತೆ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ, ಮಾನವ ಇಂತಹ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಉರುಳಿಸಿ, ಪ್ರಜೆಗಳೇ ಪ್ರಭುಗಳಾಗು ವಂತಹ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ.

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ನಾಂದಿ ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಗ್ರೀಸ್ ದೇಶದ ಅಥೆನ್ಸ್ ನಗರ ದಲ್ಲಿ ಆಯಿತು. ಕ್ರಿಸ್ತಪೂರ್ವ ಐದನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕ್ಲೈಸ್ಟನಸ್ ಎಂಬ ರಾಜಕಾರಣಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಲ್ಪನೆಗೆ, ಅಥೆನ್ಸ್ ನಗರದ ಎಫಿಯಾಲ್ಟಸ್ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರಾಜಕಾರಣಿ ಒಂದು ರೂಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಂತ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಉರುಳಿಸಿ ಕ್ರಿಸ್ತಪೂರ್ವ 462-461ರಲ್ಲಿ ಎಫಿಯಾಲ್ಟಸ್ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ.

ಅಥೆನ್ಸ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ಆರಂಭ ಆದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಇಂದಿನ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ತರಹದ್ದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. 'ದೇಶದ ವಯಸ್ಕ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರೂ, ಒಡವ ಶ್ರೀಮಂತ ಎಂಬ ಭೇದ ಭಾವನೆಗಳು ಇಲ್ಲದೆಯೇ ವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅಂದರೆ ಅದು ವಾಸ್ತವ

1. ಹಿಂದೂ ದೇಶದ ಅರಸರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ತಡೆ ತುಲನೆಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದುವು. ರಾಜ ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳದೇ ಅನ್ಯಾಯವೆಸಗಿ ಅಧರ್ಮ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಸದ್ಗತಿ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಯ ಅವನಿಗೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಜತೆಗೆ ರಾಜಗುರು ಮತ್ತು ಪುರೋಹಿತರ ಭಯ ರಾಜನಿಗೆ ಇದ್ದೇ ಇದ್ದಿತು. ಜತೆಗೆ ಅಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಂದುಗೂಡಿ ರಾಜಗಾದಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕೇಗೆ ಇಳಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಆಗಿತ್ತು.* ಅಂತಹ ಗ್ರೀಸ್ ದೇಶದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಮ್ಯಾಸಿಡೋನಿಯಾದ ದೊರೆ ಅಲೆಗ್ಸಾಂಡರನೊಡನೆ ಮರಣಹೊಂದಿತು.

ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ರೂಪದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು (ಕ್ರಿಸ್ತಪೂರ್ವ ಐದನೆ ಶತಮಾನದ ಆದಿಭಾಗದಲ್ಲಿ) ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿ ರೋಮ್ ದೇಶದವರಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಅಂದಿನ ರೋಮ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಪತಿ ರಾಜ ನಾಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದಂಡನಾಯಕರೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರಾಜ್ಯದ ನಾಯಕರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ರಾಜ್ಯಾಧಿಪತಿಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಸಮಾಲೋಚನೆ ನಡೆಸಲು ಅನುವಾಗಲು ಸೆನೆಟ್ ಎಂಬ ಮಂಡಲಿ ಇತ್ತು. ಇದಲ್ಲದೇ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಇಂದಿನ ಮೇಲ್ಮನೆ ಕೆಳಮನೆಗಳಂತೆ ಕಮಿಷಿಯಂ ಸೆಂಚುರಿಯಂ ಮತ್ತು ಕಮಿಷಿಯಂ ಕ್ಯೂರಿಯಂಟ್ ಎಂಬ ಎರಡು ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳು ಇದ್ದವು. ಕಮಿಷಿಯಂ ಸೆಂಚುರಿಯಂಟ್ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತು ಕುಲೀನ ವರ್ಗದವರಿಂದ ಮತ್ತು ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಾಸನ ಸಭೆ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಮಿಷಿಯಂ ಕ್ಯೂರಿಯಂಟ್ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಾಸನ ಸಭೆ ಆಗಿತ್ತು. ಆರಂಬದಲ್ಲಿ ದುರ್ಬಲವಾಗಿದ್ದ ಈ ಸಭೆ ಕಾಲ ಕ್ರಮೇಣ ಬಹಳ ಬಲವಾಯಿತು. ಅದು ಎಷ್ಟು ಬಲವಾದ ಶಾಸನ ಸಭೆ ಆಯಿತೆಂದರೆ, ಅದು ಸೆನೆಟ್ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಕಾನೂನನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಮೇಲ್ಮನೆ ಅಥವಾ ಸೆನೆಟ್ ಅನುಮೋದಿಸಿದ ಯಾವುದೇ ವಿಧವಾದ ಸಲಹೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ವೀಟೊ (ನಾನು ನಿಷೇಧಿಸುತ್ತೇನೆ) ಮಾಡಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ಬಂಧಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಸುಮಾರು ಕ್ರಿಸ್ತಪೂರ್ವ 22ರಲ್ಲಿ ಆಕ್ಟೇವಿಯನ್, ರೋಮ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವ

2. ಗ್ರೀಸ್ ದೇಶದ ಒಂದೊಂದು ನಗರವೂ ನಗರ ರಾಷ್ಟ್ರ ಆಗಿತ್ತು. ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಬುದ್ಧ ವಯಸ್ಕರೂ ದೇಶದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಮತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಗಾಧ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಲಾಮ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ (ಸುಮಾರು ದೇಶದ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಮೂರನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗ) ಮಾತ್ರ ಈ ಹಕ್ಕುಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ.

ವನ್ನು ಸಾರಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿದ. ಮುಂದೆ ಐನೂರು ವರ್ಷಗಳ ತರುವಾಯ ರೋಮ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ಕ್ರಿಸ್ತ ಶಕ ಆರನೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಜಸ್ಸಿನಿಯನ್ ಎಂಬ ಸಾರ್ವಭೌಮನಿಂದ ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ರೋಮ್ ದೇಶದ ಕಾನೂನು ಇಂದೂ ಸಹ ಇಡೀ ಮಾನವ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೊಡುಗೆ ಆಗಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಕಾನೂನು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ರೋಮ್ ದೇಶದ ಕಾನೂನಿನ ಮೂಲ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಭಾರತ ದೇಶದ ಕಾನೂನು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕಾನೂನಿನ ತತ್ವಗಳನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದರಿಂದ ನಾವೂ ಸಹ ಇಂದಿನ ಆಧುನಿಕ ಕಾನೂನಿನ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಹಾಕಿದ ರೋಮ್ ದೇಶದವರಿಗೆ ಚಿರಾಂಜಿ ಆಗಿರಬೇಕು.*

ಮುಂದೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಅದರೂ ಸಹ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳ ರಚನೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಸ್ತಶಕ ಹನ್ನೊಂದನೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ವಿಲಿಯಂ ದೊರೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಯಿತು; ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹದಿಮೂರನೆ ಶತಮಾನದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಆಯಿತು; ಕ್ರಿಸ್ತಶಕ ಹದಿನೇಳನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಇಟಲಿ ಮತ್ತು ಜರ್ಮನ್ ದೇಶ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ರೂಪ ಹೊಂದಿದುವು.

ಭಾರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಮೌರ್ಯ, ಕಾನಿಷ್ಕ, ಹರ್ಷವರ್ಧನ, ಚೋಳ, ಕದಂಬ, ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ, ಅಕ್ಬರ್ ಮತ್ತು ಟಿಪ್ಪು ಸುಲ್ತಾನ ಅವರ ಆಳ್ವಿಕೆಗಳು ನಡೆದಿದ್ದರೂ ಆಧುನಿಕ

3. ಅಂದರೆ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಮೊದಲು ಕಾನೂನು ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವ ಸಮಾಜವೂ ಕಾನೂನು ಇಲ್ಲದೇ ಬಾಳಲಾರದು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಕೆಲವು ಆಧುನಿಕ ಕಾನೂನಿನ ಮೂಲತತ್ವಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕೌಟಿಲ್ಯನ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಾಲುದಾರಿಕೆಯ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ: ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದು ಏನೆಂದರೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈಗ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಲವಾರು ಕಾಯಿದೆಗಳು, ದೇಶದ ಸಂವಿಧಾನವೂ ಸೇರಿ-ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಬಂದಿವೆ.

ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರ ರೂಪಿತವಾದದ್ದು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತ ದೇಶ ಒಂದುಗೂಡಿದ್ದರೂ ಸಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಅಧೀನ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ಇದ್ದವು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದುಗೂಡಿ, ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ರೂಪದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ರಚನೆ 1950ರ ಜನವರಿ 26ರಂದು ಆಯಿತು.

ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತತ್ ಮಾ ನ ಗ ಳಿಂ ದ ಹಲವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳು ಹುಟ್ಟಿವೆ, ಅಳಿದಿವೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು 148 ಇವೆ⁴.

ಇಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಹೇಗೇ ನೋಡಿದರೂ ಸಹ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ದೇಶದ ಜನಜೀವನಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಆಗಲು ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಶಾಸನಾಂಗ; ಈ ಕಾನೂನಿನ ಎಲ್ಲ ಕಟ್ಟನೋಳಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಆಡಳಿತಾಂಗ; ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನ್ಯಾಯಾಂಗ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಗಗಳ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆಯಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಂವಿಧಾನದ ಅನುಬಂಧಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಸಂವಿಧಾನ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಧಾನ. ದೇಶದ ಯಾವುದೇ ಕಾನೂನು ಈ ಸಂವಿಧಾನದ ನಿಬಂಧನೆಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರಲೇ ಬೇಕು. ಅಂತಹ ಕಾನೂನು ದೇಶೀಯ ಕಾನೂನು.

ಒಂದು ಜನಸಮುದಾಯದ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಡೆವಳಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಆಗಲು ಒಂದು ರೀತಿಯ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳು ಅವಶ್ಯಕ. ಅಂತಹ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಲು ಹಾಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದವರನ್ನು ಒಂದು ಬಾಹ್ಯ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಿಸಲೂ ಜನಸಮುದಾಯದ ಒಮ್ಮತ ಸಮ್ಮತಿ ಅಗತ್ಯ.

ಅಂದರೆ ಕಾನೂನಿಗೆ ಮೂರು ಗುಣಗಳು ಇರಬೇಕು. ಕಾನೂನನ್ನು ಜನರಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ನಡೆವಳಿಕೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ರಚಿಸುವುದರಿಂದ, ಜನಸಮುದಾಯ ಇಲ್ಲದೇ

ಕಾನೂನು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಜನಸಮುದಾಯ ತನ್ನ ಸಮಾಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಸಮುದಾಯದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸಲು, ಈ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳು ಅನುವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಮಾನವ ಸ್ವಾರ್ಥ. ಜನ ಸಮುದಾಯದ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಆದರೂ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ, ನೀತಿನಿಯಮಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೇ ಸಮುದಾಯದ ಬೇರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಥೆಗೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೇ ಆಗಲಿ ಅನ್ಯಾಯ ಅಥವಾ ದೋಷ ಮಾಡಿದರೆ ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಒಂದು ಬಾಹ್ಯ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಿಸಲು ಸಮುದಾಯದ ಒಮ್ಮತ ಸಮ್ಮತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಮಾಜದ-ಈ ಎಲ್ಲಾ ಗುಣಗಳು ಇರುವ-ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಾನೂನು ಎನ್ನಬಹುದು.

ಅಂದರೆ (1) ಶಾಸನ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯ (2) ಅದನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಮತ್ತು (3) ಶಾಸನೋಲ್ಲಂಘನೆ ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿ ನ್ಯಾಯ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿವೆ. ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳು ಲಿಖಿತವಾಗಿ ಇರಬಹುದು-ಅಲಿಖಿತವಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಮೂರು ಗುಣಗಳು ಇದ್ದರೆ ಒಂದು ಸಮುದಾಯದ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಕಾನೂನಿನ ಬಲ ಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ದಿನದ ಶಾಸನಾಂಗಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಶಾಸನಾಂಗ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಅವುಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿತು ಎಂದು ಅನುಮಾನ ಬರುವುದು ಸಹಜ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ ಶಾಸನ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಇದೆ ಹಾಗೆ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಮಾಡಿದ ಶಾಸನ ಕಾನೂನು ಆಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ದೇಶದ ಜನಸಮುದಾಯದ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ ಇರುವ ಶಾಸನ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಸಹ ಒಂದು ಕಾನೂನೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಇದು ಅಲಿಖಿತ ಸಂಪ್ರದಾಯದಿಂದ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ; ಇದಕ್ಕೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಜನತೆಯ ಒಮ್ಮತ ಸಮ್ಮತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಪಾರ್ಲಿ

5. ಬಾಹ್ಯ ಶಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ಜನಸಮುದಾಯದಿಂದ ಹೊರತಾದ ಶಕ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶಾಸನೋಲ್ಲಂಘನೆ ಮಾಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಹೊರತಾದ ಶಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ. ಅಂತಹ ಶಕ್ತಿ ಸಮುದಾಯದ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

4. Statesman's years Book 1971-72

ಮೊಟ್ಟೆಗೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈ ಹಕ್ಕು ದೇಶದ ಲಿಖಿತ ಸಂವಿಧಾನದಿಂದ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಭಾರತ ದೇಶದ ಜನಸಮುದಾಯದ ಒಮ್ಮತ ಸಮ್ಮತಿ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಜನಸಮುದಾಯ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಲೂ ಮಾಡಿದ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು “ದೇಶೀಯ ಕಾನೂನು” ಎನ್ನಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಕಾನೂನು, ದೇಶದ ಜನರ, ಸಂಘಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಅಂತರಿಕ ಮತ್ತು ಪರಸ್ಪರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಜನಜೀವನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜತೆಗೆ ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ದೇಶ ಎಲ್ಲೆಡೆಗೂ ಸೀಮಿತ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ದೇಶದ ಕಾನೂನು ದೇಶದ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಅಥವಾ ಶಾಸನಾಂಗಗಳು ಮಾಡುವ ಶಾಸನಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ವಾಡಿಕೆ, ಪದ್ಧತಿ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳೂ ಸಹ ಸೇರಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಹಿಂದೂ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಕಾರ ಅಕ್ಕನ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿರ್ಬಂಧ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಶಃ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕನ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಎರಡೂ ಆಚರಣೆಗಳೂ ಕಾನೂನೇ ಸರಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಾಸನಬದ್ಧ ಆಚರಣೆ ಇದೆ; ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಬದ್ಧ ಆಚರಣೆ ಇದೆ. ಜನರ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ವಾಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಕಾನೂನಿನ ಬಲ ಇದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ದೇಶದ ಜನಸಮುದಾಯದ ಒಮ್ಮತ ಸಮ್ಮತಿ ಇದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಈ ನಡೆ ವಳಿಕೆಯಿಂದ ಕಾನೂನಿನ ಉಲ್ಟಾಘಾತ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳು, ದೇಶದ ಶಾಸನ, ಸಂಪ್ರದಾಯ ಆಚರಣೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಕೇಸನ್ನು ವಿಮರ್ಶಮಾಡಿ ನ್ಯಾಯ ವನ್ನೀಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವಾಗ ದೇಶದ ಕಾನೂನುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥ ಕಲ್ಪಿಸ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ಕಲ್ಪಿಸುವಾಗ ಒಂದು ಹೊಸ ತತ್ವವನ್ನೇ ನಿರೂಪಿಸ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ನಿರೂಪಿಸಿದ ಹೊಸ ತತ್ವಗಳು ಕಾನೂನಿನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳುತ್ತವೆ. ದೇಶದ ಕಾನೂನಿಗೆ ಅರ್ಥ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಹಕ್ಕು ನ್ಯಾಯಾಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಸ್ಥಾನದ ಈ ಹಕ್ಕು ಸಂವಿಧಾನದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂವಿಧಾನಕ್ಕೆ ದೇಶದ ಒಮ್ಮತ ಸಮ್ಮತಿ ಇದೆ ಎಂದು ಪುನರುಕ್ತಿಯಾಗಿ ಬೇಕಿಲ್ಲ.

ಅಂದರೆ, ಒಂದು ದೇಶದ ಕಾನೂನು, ಶಾಸನಾಂಗ ಮಾಡಿದ ಶಾಸನ, ಜನಜೀವನದ ಅಂಗವಾದ ವಿವಿಧ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ವಾಡಿಕೆ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ ದೇಶದ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳು ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವಾಗ ನಿರೂಪಿಸಿದ ತತ್ವಗಳಿಂದ ಒಡಗೂಡಿದೆ.

ಒಂದು ದೇಶ ಇನ್ನೊಂದು ದೇಶದೊಡನೆ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ತಾನು ಎಷ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ ಅಷ್ಟೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಡೆ ತಡೆಗಳು, ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳು ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಸ್ವತಂತ್ರ ಎಂದರೂ, ಇತರ ದೇಶಗಳೊಡನೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ತರಹದ ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಕಾನೂನಿನ ಅಗತ್ಯ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು “ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾನೂನು” ಎನ್ನ ಬಹುದು.

ಬ್ಯಾಸರಿಕೆ ಬ್ಯಾಡೊ

ನಗಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬ್ಯಾಡ ! ಹೋಗಿ ಹಿಂದೆ ಧಗಿ ಬ್ಯಾಡ
ಬಾಳಿಗೆ ಎರಡು ಬಗಿಬ್ಯಾಡ ! ನನಗೆಣೆಯೂ
ಬ್ಯಾಸರಿಕೆ ಬ್ಯಾಡೊ ನಗುವಾಗ

ಅಂಬಿಕಾತನಯದತ್ತ
(ಪು: ೩೮, ಯಕ್ಷ-ಯಕ್ಷಿ)

ನಂ ಬಿ ಕೆ

ಕ್ಲೆವರ್ ಎ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಪೆರೇರಾ
ಮೊದಲನೆ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ.

(ಕೊಟ್ಟ ಹಂದರದ ಮೇಲೆ ಸುಮಾರು ಇವೂರು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಥೆ ರಚಿಸುವ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಸ್ಥಾನ ಪಡೆದ ಕಥೆ)

ಗೋವಿಂದಪ್ಪ ಕುಸುಮಳಿಗೆ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಮಚಂದ್ರನನ್ನು ನೋಡಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ. ರಾಮಚಂದ್ರ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾವಂತ. ತನ್ನ ತಂದೆಯಿಂದ ಬಂದ ಆಸ್ತಿ ಮತ್ತು ತಾನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಗಳಿಸಿದ ಹಣದಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಿದ್ದ. ಗೋವಿಂದಪ್ಪನಿಗೆ ಅಳಿಯನ ಆಸ್ತಿ, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗೆ ವರವಾಗಿ ಫಲಿಸಿತು. ತನಗೆ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳು ಬರುವುದೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಶ್ರೀಮಂತನಾದ ಅಳಿಯನನ್ನು ಆರಿಸಿದ್ದ. ಕುಸುಮ ತಂದೆ ಮತ್ತು ಗಂಡನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಗೋವಿಂದಪ್ಪ ಮಗಳನ್ನು ಮುಂದೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಹಣ ಬೇಕೆಂದು ಅಳಿಯನ ಹಣವನ್ನು ನಯವಾಗಿ ಕರೆಗಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ತಮ್ಮ ಊರಿನ ಜನತೆಯ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಶಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಳಿಯನಿಂದ ಹಣ ಪಡೆದ. ಮಾವನ ಒಳ್ಳೆಯತನವನ್ನು ರಾಮಚಂದ್ರ ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡ. ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಶಾಲೆಗೆ ಮಗಳು ಅಳಿಯನ ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗ ಹಣವನ್ನು ಲಪಟಾಯಿಸಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕುದುರೆ ಜೂಜಿನಲ್ಲಿ ಕಳೆದ. ಗೋವಿಂದಪ್ಪ ಒಂದು ಲಾಭದಾಯಕ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕುಸುಮಳ ಮೂಲಕವಾಗಿ ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ವ್ಯಾಪಾರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಲಾಭ ಬಂತು. ಅಳಿಯನಿಗೆ ಕೆಲವೇ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಲಾಭವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ. ರಾಮಚಂದ್ರ ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಈ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭ ಬರುವುದೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು. ಮಾವನ ಮೋಸದ ಸುಳಿ, ಪೊಲೀಸರ ವಿಧಾನ ತಿಳಿಯಿತು. ಇದನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ. ಕುಸುಮ ಇದನ್ನು ನಂಬದೆ ಚಿಂತೆಗೆ ಚಿಕ್ಕದಳು. ತಂದೆ ಇಂತಹ ನೀಚ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಾರನೆಂದು ವಾದಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನೇ ನಂಬಿದಳು.

ರಾಮಚಂದ್ರ ಆಕಸ್ಮಿಕ ರಸ್ತೆ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಮಡಿದ. ಕುಸುಮಳ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲ. ಗೋವಿಂದಪ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದ. ಅಳಿಯನ ಅಂತ್ಯಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿಯೇ ನಡೆಸಿದ. ಕುಸುಮ ಗಂಡನ ಕೊರಗಿನಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಗೋವಿಂದಪ್ಪ ಅಳಿಯನ ವ್ಯಾಪಾರ, ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಅಳಿಯ ತೀರಿಕೊಂಡ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭವ್ಯವಾದ ಚಿತ್ರಮಂದಿರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅಳಿಯನ ಹೆಸರನ್ನೇ ಇಟ್ಟ. ಇದರಿಂದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದಪ್ಪ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಾದ. ಜನತೆಯ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ. 'ರಾಮಚಂದ್ರ' ಚಿತ್ರಮಂದಿರ ಲಾಭ, ದೊಡ್ಡ ತನವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತು. ತನ್ನ ಗಂಡನ ಮೇಲೆ ತಂದೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯೆಂದು ಕುಸುಮ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಇದ್ದಳು. ಇಂತಹ ತಂದೆಯನ್ನು ಅವರು ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದರಲ್ಲಾ ಎಂದು ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಡನ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಸಾವಿನ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಉದಾರತೆಯನ್ನು ಅವಳು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕುಸುಮ ಸವೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಗೋವಿಂದಪ್ಪ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಊರಿನಲ್ಲಿ.

ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಚಿಂತೆ

ಕೆ. ಶ್ರೀನಿಧಿ,
ಅಂತಿಮ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ.,

ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ಉಟ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಹೊರಲಾಗದ ಉದರವನ್ನು ಹೊತ್ತು ನನ್ನ ರೂಮಿನ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಕ್ಕಿರಿಸಿದೆ. ನಿತ್ಯವೂ ಮಾಡುವುದೇ ಇಷ್ಟು. ವಾರಕ್ಕಂತೂ ಐದು ದಿನ ಕಾಲೇಜು. ಈಗಂತೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮಂಷ್ಕರದಿಂದ ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಆರಾಮ ಕೊಡುಗೆ, ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಏನು? ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯಬೇಕು. ಈ ಕಾಲೇಜು ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಮಂಗಳಾರತಿ ಎತ್ತು; ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಐದು ತಿಂಗಳೂ ಪಾಠ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ; ರಜಾ! ರಜಾ!! ರಜಾ!!! ಇದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಓದಲೂ ಮನಸ್ಸು ಬಾರದು. ಓದುವುದಾದರೂ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು?

ಇದಿಷ್ಟನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ತೂರಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಮೂಕನಾಗಿ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತೇ ಜೋರಾಗಿ ಮಂಕ್ರಕಂಠದಿಂದ ದಾಸಯ್ಯನ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹಾಡಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ರೂಮಿನ ಹತ್ತಿರವೇ ಅಗಸನ ಅಂಗಡಿಯಿರಬೇಕೆ? ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಉಕ್ಕಿ ಬಂದ ಆನಂದ ಸ್ವರವನ್ನು ತಡೆದೆ. ಮತ್ತೆ ಚಂದ್ರನನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತೆ. ಅಲೆ ಅಲೆ ಮೋಡಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಈಜುತ್ತಿರುವ ಚಂದ್ರಮ ಸುತ್ತಲೂ ಹೊಳೆಯುವ ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಚುರ್ ಎಂದಿತು. ಮಸುಕುಮಸುಕಾಗಿ ತೇಲುತ್ತಿರುವ ಮಂಜು ಮೋಡಗಳ ನಡುವೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಲೀನವಾಯಿತು. ನನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆತೆ. ಕ್ಷಣಕಾಲವೇಕೆ? ಬಹಳ ಹೊತ್ತೇ ಭಾವುಕ ಜೀವಿಯಾಗಿ ನಿಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ಚುದಾಮಾಮ ನೊಂದಿಗೆ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿದೆ, ಈ ರಮ್ಯ ವಾತಾವರಣ ನನ್ನನ್ನು ಗಾಢವಾದ ಯೋಚನೆಗೆ ಇಳಿಸಿತ್ತು.

ಭೂಮಿಯ ಬಾಹ್ಯಾಕಾಶದಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ನಿಲುವಿಗೆ ಎಟುಕದ ಗ್ರಹಗಳು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳಿರುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ಸಂದೇಹ ಗಣಕೆಗೆ ಬಾರದಷ್ಟು ಕೋಟ್ಯಂತರ ಮೈಲುಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು. ಆಗೋಚರ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮುವ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕಿರಣಗಳು. ಅವುಗಳ ಫರ್ವಣಿಯಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವ ಉಲ್ಕೆಗಳು, ಧೂಮಶೀತಗಳು, ಅರೋರಾ ಹೋಲಿಯಲಿತ್ಗಳು ಭೂಮಿಗಿಂತ ಸಾವಿ

ರಾರು ಪಟ್ಟು ಬೃಹತ್ ಆಕಾರದ ಆ ಘನ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಲಪುವುದೆಂತು ? ಮನುಷ್ಯ ಎಷ್ಟು ಅಸಹಾಯಕ ಜೀವಿ. ಇನ್ನೂ ಶೈವಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಅಂತಹುದರಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆ, ಶೋಷಣೆಗಳಿಂದ ಕಚ್ಚಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೀಟ. ಮಾನವ ತನ್ನ ಮನೋಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅತಿ ಮಾನವನಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೇ ? ಪರಸ್ಪರ ತಿಳಿವು ಎಂದೂ ಮಾಡುವುದು ? ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಆಡಳಿತ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಪರವಿಗೂ ಹೊಲಸುಮಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ ಕರುಕ್ಷೇತ್ರವಾದರೆ ಮಾಡುವುದೇನು ?

ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವ ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತಿ ಯು ಕೃತಿಯನ್ನು ಓದಿದಾಗಲೂ, ಕೇಳಿದಾಗಲೂ ಮನಸ್ಸು ಪುಳಕಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಯೋಚನೆಮಾಡುತ್ತಾ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂಕೋಲೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗ ಬಯಸಿದ್ದೇನೆ. ಇಂದಿನ ಜನತೆಯನ್ನು, ಪೃಗತಿಶೀಲತೆಯನ್ನು ಅರಿಯಲು ಹೇಗಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದ ನನಗೆ ಜೀವನದ ಉಗಮ-ವಿಕಾಸಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. ಹುಟ್ಟು-ಸಾವುಗಳ ದಡದಲ್ಲಿ ಸೇತುವೆಯ ಬಾಳುವೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬಯಸಿದ್ದೇನೆ. ಇಂದಿನ ಜನತೆಯ ಭಿನ್ನ ವರ್ತನೆಗಳು ನನಗೆ ನೋವನ್ನಂಟು ಮಾಡಿವೆ. ಒಬ್ಬ ಮಾತ್ರ ಭಾವಜೀವಿಯಂತೆ ವೀಕ್ಷಕನಾಗಿ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಚದುರಂಗದಾಟವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಕ್ರಿಯಾಶಾಲಿ ಆಗುವುದು ಹೇಗೆ ? ಮನಸ್ಸು ರಜತ ಪರದೆಯಂತೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ಮೂಡುವ ನಗೆ-ಹಗೆ ಸರಸ-ವಿರಸ. ಭಾಯೆಗಳಂತೆ ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಉಳಿಯುವುದು ರಜತ ಪರದೆಯೊಂದೆ ಅಲ್ಲವೇ ? ಈ

ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನೇ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ನಿರ್ಭಯ ನಿರ್ಜನವಾದ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇಂದಿನ ಜೀವನ ನೀರಸವಾಗಿದೆ, ಕಲ್ಮಶವಾಗಿದೆ. ಮನಸ್ಸು ತೂಗುಯ್ಯಾಲೆಯಂತೆಯೇ ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವಾಗಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ತುಮುಲವನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಏಕೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ಅರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಸಮಾಜದ ಬಂಧನದಿಂದ ಜಾತಿ, ಮತ, ಸಂಪ್ರದಾಯದಿಂದ ಏಕೆ ಸಮಾಜದ ವರ್ತುಲದಿಂದಲೇ ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾಜದ ಜಂಜಾಟಗಳ ಬೇಸರದಿಂದ ವಿಮುಕ್ತರಾಗ ಬಯಸಿದರೆ ಯಾರು ತಾನೆ ಸಮಾಜದ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುವರು ? ಸಮಾಜದ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರಾರು ? ಮಾನವ ತನ್ನ ಸಮಾಜದ ವರ್ತುಲದಿಂದ ಎಂದೂ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರ. ಆದರೂ ಅದು ಕ್ಷಣಿಕ. ಆದರೆ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡದ ಬಗೆಯಾದರೂ ಏಂತು ? ಕೇವಲ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕೂತರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸರಮಾಲೆ ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೂ ಮನಸ್ಸು ಪಳಗಬೇಕು. ಸಮಾಜದ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ತಕ್ಕ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಕಂಡು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸಹ ಜೀವಿಯಾಗಿ ಸಹಜೀವಿಯಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು. ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಸುಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ವಿಚಾರಮಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ 'ಏನೋ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯ, ಏಳು' ಎಂದು ಅಮ್ಮ ಕರೆದಾಗಲೇ ವಾಸ್ತವ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಬಂದೆ. ಆದರೆ ಆ ಚಿಂತೆ ಹಾಗೇ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿತ್ತು.

ಋ ತು ಗಾ ನ

ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಹೊಸ ಹೊಸದಿದು ಘನಗನ ವಿತಾನ
ದಿನ ದಿನ ಗೃಹಮಾಲೆಯ ರಿಂಗಣಗುಣಿತದ ತಾನ,
'ತಿರುತಿರುಗಿಯು ಹೊಸತಾಗಿರಿ' ಎನುತಿದೆ ಋತುಗಾನ
ಆ ಹಾಡಿಗೆ ಶೃತಿಹಿಡಿದಿದೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಮೌನ

ಅಂಬಿಕಾಶನಯದತ್ತ,
(ನಾಡಲ್ಲಿಲಿ)

‘...ಬೆಂಗಾಡಿನದಲ್ಲ, ಮರುಳು ಗಾಡಿನದಲ್ಲ ನದಿಯ ಮೇಲಿನ ಗಾಳಿ. ...

(ಕಾಲೇಜಿನ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವ ಬಹುಮಾನಿತ ವರದಿ)

ಬಿ. ಎಸ್. ರಾಜಾರಾಂ, ಎರಡನೆಯ ಪಿ.ಯಂ.ಸಿ.

ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವು ೧೨ನೇ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೯೭೨ರಂದು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸಿತು. ಅಂದು ಕಾಲೇಜಿನ ಕನ್ನಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಹಬ್ಬದ ಸಂಭ್ರಮ, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳಾದ ಡಾ|| ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ, ಡಾ|| ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ ಮತ್ತು ಪ್ರೊ|| ಎಂ. ಪಿ. ಎಲ್ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಡಾ|| ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯನವರು ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದ ಶ್ರೀ ಕೆ.ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ ಬಿಡಿಸಿದ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಸ್ವಾಗತ ಮತ್ತು ಸಂಘದ ವರದಿಯನಂತರ ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡಸಂಘದ ಮೊದಲ ಪ್ರಕಟನೆಯಾದ ಪ್ರೊ|| ಕೆ. ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲರ ‘ನದಿಯ ಮೇಲಿನ ಗಾಳಿ’ ಕವನ ಸಂಕಲನವನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಡಾ|| ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದರು. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದ ಪರವಾಗಿ ಅವರು ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವೀಕಾರ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ಮಿಶನರಿಗಳು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದರು, ಆದರೆ ಈಗ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಾನ್‌ವೆಂಟ್‌ಗಳು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸದೆ, ಹೆತ್ತನಾಡಿಗೂ ಸಾಕಿದ ನಾಡಿಗೂ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು. ಇಂತಹ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ‘ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕನ್ನಡ ಸಂಘವಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅಶ್ಚರ್ಯವೇ ಸರಿ. ಇಲ್ಲಿನ ಆಡಳಿತವರ್ಗದವರು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಸಹಾಯ, ಸಹಕಾರ ಪ್ರಶಂಸನೀಯವಾದ ವಿಚಾರ. ನಾನು ಈಗ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಬೆಂಗಾಡಿನದಲ್ಲ, ಮರುಳು ಗಾಡಿನದಲ್ಲ, ನದಿಯ ಮೇಲಿನ ಗಾಳಿ. ಇದನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದರು.

ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ|| ಎಂ. ಪಿ. ಎಲ್. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕನ್ನಡದ ಬಗ್ಗೆ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮನವಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿ ಒಂದು ನುಡಿಬಿನ್ನಾಣವಾಗಿತ್ತು. ‘ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರೊ|| ಕೆ. ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲರ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೀವು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಋಣಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಉತ್ತರ ದಕ್ಷಿಣಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಸೇತುವೆ ಆಗಿದೆ.’ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ವೈಭವವನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಉತ್ಸಾಹ, ವಿವೇಕದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು, ರಚನಾತ್ಮಕ ಕಾರ್ಯವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅಶಿಸಿದರು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ‘ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘವು ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡ ಹಳೆಯ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮಾಡದೆ ಇರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಸಂಘದ ಆಸೆಗಳು ಯೋಜನೆಗಳು ನೆರವೇರಲಿ ಎಂದು ಹಾರೈಸಿದರು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಡಾ|| ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯನವರು ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಮಾಡಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಿದರು, ಕನ್ನಡ ಆಡಳಿತಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗ್ಗೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದರು. ಜ್ಞಾನಸಂಪಾದನೆಗೆ ನಾವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಅದು ‘ಪ್ರೆಸ್ಟೀಜ್’ಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಭಾಷೆಯಾಗಬಾರದು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಈ ಸಂಭ್ರಮದ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ‘ನದಿಯ ಮೇಲಿನ ಗಾಳಿ’ಯ ಪ್ರೊ|| ಕೆ. ವೆಂ. ರಾಜಗೋಪಾಲರು ಮತ್ತು ‘ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತತೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ’ದ ಶ್ರೀ ಕೆ. ರಂ. ನಾಗರಾಜ ಅವರೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ವಿವಿಧ ಕಾಲೇಜುಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು. ವಂದನಾರ್ಪಣೆಯಾದ ಮೇಲೆ ರಾಷ್ಟ್ರಗೀತೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಸಭೆ ಮುಕ್ತಾಯಗೊಂಡಿತು. ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ನಡೆಸಿದ ಈ ಉತ್ಸವದಿಂದ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಟಾಗ, ಅದರ ನೆನಪೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸಿತ್ತು.

ಸವಿನುಡಿಯ ಸಿರಿಗುಡಿಯ ಕಟ್ಟಿದವು

ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು

ಕನ್ನಡಸಂಘ ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಕೈಗೊಂಡಿವೆ. ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವ ಮತ್ತು ಮೊದಲ ಪುಸ್ತಕ ಬಿಡುಗಡೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ೧೨-೧೨-೭೩ರಂದು ನಡೆಯಿತು. (ನದಿಯ ಮೇಲಿನದಲ್ಲ.... ವರದಿ ನೋಡಿ) ಮೊದಲ ಪುಸ್ತಕ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ಆರು ತಿಂಗಳ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಸಂಘ ಮತ್ತೆರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿತು.

೧. ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ - ಕೆ. ರಂ. ನಾಗರಾಜ

೨. ಕ್ರಿಸ್ತಾಂಜಲಿ

ಶ್ರೀ ಕೆ. ರಂ. ನಾಗರಾಜ ಅವರ ಹೊತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ನಿರ್ಭೀತ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕಾಣ ಬಹುದು. ಕ್ರಿಸ್ತಾಂಜಲಿ ಯೇಸುಕ್ರಿಸ್ತನನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದ ಸಾಹಿತ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಕವನ ಸಂಕಲನ ಇದನ್ನು ಶ್ರಮವಹಿಸಿ, ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಶ್ರೀಯುತರುಗಳಾದ ನರಹಳ್ಳಿ ಬಾಲಸುಬ್ರಮಣ್ಯಂ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಕೊಡಸೆ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀ ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ ಹರಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಶಿಫಾ|| ಆರೋಗ್ಯಸ್ವಾಮಿ ಯವರು ೨೪-೧೨-೭೩ರಂದು ಕ್ರಿಸ್ಮಸ್ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಮಾಡಿದರು. ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡದ ಸವಿನುಡಿಯ ಸಿರಿಗುಡಿಯನ್ನು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದವು. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ನಾಲ್ಕು ಕೆಳಗಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕೆಂಬ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ

ಪ್ರೇತಗಳು - ಶ್ರೀ ಬಿ. ಜಿ. ರಾಘವ

೩ - ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ

ಐದು ಕಥೆಗಳು - ಶ್ರೀ ರಾಘವೇಂದ್ರ ಖಾಸನೀಸ

ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸುತ್ತಮುತ್ತ - ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಲ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣಯ್ಯ

ಈ ವರ್ಷ ಎಂ. ಇ. ಎಸ್. ಕಾಲೇಜಿನ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿಗೆ ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಿ ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನವನ್ನು; ದ್ವಿತೀಯ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಎಂ. ಎಂ. ರಾಜಶೇಖರ್ ಪಡೆದರು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಕವಿತಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿಗೆ ದ್ವಿತೀಯ ಬಹುಮಾನ ದೊರಕಿತು. ||ಬೆಂಗಳೂರು ಭಾರತೀಯ ವಿಜ್ಞಾನ ಸಂಸ್ಥೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ ಚಿತ್ರಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯ ಪ್ರಕಾಶ ಅವರುಗಳು ಎರಡನೇ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದರು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಚಿತ್ರಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮೂರ್ತಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ದೊರಕಿತು.

ಕೆಳದ ವರ್ಷದ ಸಂವತ್ಸರಾದಂತೆ ಈ ವರ್ಷವೂ ಅಂತಿಮ ವರ್ಷದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬಂದವು.

೧. ಎ. ಸೀ. ೭೫ - ಸಂ|| ಇನಾಂದಾರ್
೨. ಬಾಳೆಗೊಂದಂ ನಂಬಿಕೆ-ಡಾ|| ಡಿ.ವಿ.ಜಿ.
೩. ಪಂಪ: ಒಂದಂ ಅಧ್ಯಯನ-ಸಂ|| ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ

ಕಾಲೇಜಿನ ಗ್ರಂಥಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಎನ್. ಎಸ್. ಲಕ್ಷ್ಮಿನಾರಾಯಣ ಭಟ್ಟರು ಸುಮಾರು ೧೦೦ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ದಾನಮಾಡಿದರು. ಇವರಿಗೆ ಕಾಲೇಜಿನ ವಂದನೆಗಳು.

ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಹೊಸದಾಗಿ ಈ ವರ್ಷ 'ಅ.ನ.ಕೃ. ಸ್ಮಾರಕ ಅಂತರ ಕಾಲೇಜು ಪ್ರಬಂಧ ಸ್ಪರ್ಧೆ'ಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆರಡು ಪ್ರಬಂಧಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ತೀರ್ಪುಗಾರರಾಗಿ ಶ್ರೀಯುತರುಗಳಾದ ಕೆ. ವಿ. ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತು ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ ಅವರು ಕೆಳಗಿನ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ನೀಡಿದರು.

ಮೊದಲನೆ ಬಹುಮಾನ	ಕಂ ಕೆ. ಎಸ್. ನಳಿನಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಲೇಜು ಬೆಂಗಳೂರು-೧೧
ಎರಡನೆ ಬಹುಮಾನ	ಕಂ ಬಿ. ಎನ್. ಉಷಾ ಬಿ. ಎಂ. ಎಸ್ ಮಹಿಳಾ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು-೪
ಮೂರನೆ ಬಹುಮಾನ	ಕಂ ವೈ. ಎಸ್. ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರ, ಬೆಂಗಳೂರು-೩೯
ನಾಲ್ಕನೆ ಬಹುಮಾನ	ಕಂ ಪಿ. ಆರ್. ಉಮಾಶಂಕರಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು-೧೧
ಐದನೆಯ ಬಹುಮಾನ	ಕಂ ಎಂ. ಮಂಜುಳಾ ಎಂ. ಇ. ಎಸ್. ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು-೩
ಆರನೆಯ ಬಹುಮಾನ	ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎನ್. ಘೋರ್ಪಡೆ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು-೧೧

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾಗಿ ಈ ವರ್ಷ ಶ್ರೀ ಜಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ ಬಹುಮಾನ (ಪಿ.ಯು.ಸಿ.) ವನ್ನು ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆರ್. ವೆಂಕಟೇಶ್, ಶ್ರೀ ವಿ. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಬಹುಮಾನ (ಬಿ.ಕಾಂ.)ವನ್ನು ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಮಂಜು ನಾಥ್ ಮತ್ತು ಡಾ|| ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ ಬಹುಮಾನ (ಬಿ.ಎ., ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ.)ವನ್ನು ಶ್ರೀ ವಿ. ಜಯಕುಮಾರ್ ಅವರುಗಳು ಪಡೆದರು.

ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಲು ರೆ|| ಫಾ|| ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್, ರೆ|| ಫಾ|| ಬರ್ಸಾರ್ ಎಚ್. ಆರ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣರಾವ್, ಎಚ್. ಎಸ್ ಮಾಧವರಾವ್, ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಂಘ, ಆಡಳಿತವರ್ಗ, ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸಹಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಸಂಘದ ಅನಂತ ವಂದನೆಗಳು.

हिन्दी - विभाग

ताज, मैंने भी देखा

* श्री शशिकुमार अग्रवाल

आचार और विचार

* श्री लाल

स्फूर्तिदायनी

* श्री के. श्रीधर

काश ! आज भी गांधी होते

* श्री हेमन्त पटेल

शिक्षा—

* श्री कुरशीद आलम

गीत से—

* श्री मनू

‘ताज मैंने भी देखा’

□ श्री शशिकुमार अग्रवाल प्रथम वर्ष पी० यू० सी०

‘सैर कर दुनियाँ की गाफिल,

जिन्दगानी फिर कहाँ ?

जिन्दगानी गर रही तो,

नौजवानी फिर कहाँ ?’

यह सत्य है कि मानव देशाटन प्रेमी है और अब मैं यह कहूँ कि मुझे भी देशाटन का शौक है तो कोई आश्चर्य नहीं !

शौक होने से कोई व्यक्ति देशाटन नहीं कर सकता, बल्कि यह देशाटन ईश्वर को मंजूर हुआ तभी सफल होता है। ठीक इसी भाँति ईश्वर विरोध कर करीब चार-वर्ष पहले मैं रोम देखने गया था, कुछ कारणों से संतपिटर का गिरजाघर न देख पाया था। अगले वर्ष मक्का-मदीना गया, परन्तु काफिर सिद्ध हुआ और प्रवेश न कर सका। प्यासा नदी के पास तो पहुँचा किन्तु अतृप्त ही लौट गया।

अब जब मैं दिल्ली पहुँचा तो मेरे सभी मित्रों ने कहा कि “यार, चाहे कुछ भी हो, प्यार की निशानी ताज-महल देखना न भूलना।” मुझे हिचकिचाहट हुयी। दिल्ली में ऐसे बहुत से रिश्तेदार थे, जिनसे मैं अभी मिल भी न सका था और नहीं चाहता था कि आगरे जाने आने में एक दिन नष्ट हों। लेकिन मित्रों ने मुझे बार बार आश्वासन दिलाया कि “ताज संसार की सबसे आलीशान व शानदार इमारत है।” आखिर मुझ पर उनकी बातों का प्रभाव हो ही गया।

सच कहूँ, तो ताज-महल देख कर हैरानी ही हुयी। बेशक वह सुन्दर है, बहुत प्रभावोत्पादक व भव्य है, निश्चय ही वह संसार के आश्चर्यों में एक है, फिर भी हैं तो एक कन्न ही। शाहजहाँ की ५००० पत्नियों में से

मुमताज बेगम भी एक थी। जिसकी ओर आकर्षित करते हुए वर्तमान पुस्तकों के पृष्ठ रंगे गए हैं। ताज-महल सच्चे प्यार की अमर निशानी है। मैं भी मानता हूँ, मुमताज महल इसकी हकदार है, उसने अपने पति को सच्चा प्यार दिया, प्यार की निशानी स्वरूप पति शाहजहाँ को सत्रह वर्षों में चौदह बच्चे प्रदान किए। उसकी वफादारी, दुनियाँ और शाहजहाँ जानते थे।

हमारी दृष्टि में ताजमहल उनके प्यार की बहुत बड़ी यादगार है। फिर भी यह नहीं भुलाया जा सकता कि ऐसे देश में जहाँ लोगों के निवास स्थान की व्यवस्था बिल्कुल भी संतोषजनक नहीं है। बीस हजार मनुष्य लगातार सत्रह-वर्षों तक दो मृत व्यक्तियों के सोने के लिए एक महल का निर्माण करते रहे और यह सब अभी ३०० वर्षों पहले ही। ताज को बनाने वाले मजदूरों का जीवन स्तर, मिश्र के पिरामिड बनाने वाले मजदूरों से कहीं बढ़कर था। उनसे शक्ती से काम नहीं लिया जाता था। फिर भी जिन्दों की मृतकों की अपेक्षा अधिक महत्व मिले।

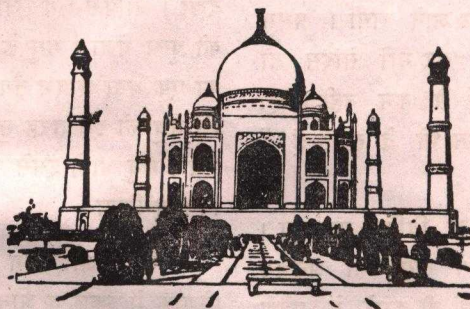
यद्यपि ताज को देखकर मुझे उक्ताहट ही हुयी, फिर भी मेरी आगरे की यात्रा निष्फल न गयी। मैं उस प्राचीन नगर में घूमा जिसे प्रायः पर्यटक या तो नजर अंदाज कर देते हैं या सरसरी नजर से देख मुँह फेर लेते हैं। चारों ओर उड़ रही धूल गर्म थी जिससे

पसीनों से तर-बतर शरीरों की गंद भरी हुयी थी। जिधर भी दृष्टि जाती थी अस्वच्छता व दरिद्रता दृष्टिगोचर होती थी। हर तरफ बिमार और दरिद्र लोगों के चेहरे नजर आते थे। मुझे बताया गया कि सरकार उनके लिए बहुत कुछ कर रही है। सन्देह हुआ क्या सचमुच हालत सुधर रही है ?

कुछ..... सोच ही रहा था, सामने आ रहे लोगों पर नजर पड़ी। मैंने उधर देखा, वह एक मृत 'बुढ़िया' थी।

एक महीन कपड़े से ढकी हुयी, अस्थिर पंजर साफ दिखाई दे रहा था !

अरथी कुछ ही दूर गयी थी कि मुझे ताजमहल का खयाल आया, मुमताज महल और उसके शाहंशाह पति की 'आलिशान कब्र ! और यह बुढ़िया ? शायद इसने भी सत्रह वर्षों में चौदह बच्चों को 'जन्म' दिया होगा, अपने पति को 'सच्चा प्यार' दिया होगा, अब इसकी 'गुमनाम' सी कब्र बन जायेगी और.....!

आचार और विचार

* श्री लाल प्रथम वर्ष पी. यू. सी.

आज आचार और विचार भिन्न-भिन्न हो गये हैं; एक ही गाड़ी के ये दो पहिये अपनी अलग-अलग अलाप रहे हैं। कहीं आचार है तो विचार नहीं और कहीं विचार है पर आचार नहीं; दोनों ही खटकने वाले पहलू हैं। प्रथम का हल फिर भी समय से हो जाता है, समस्या है दूसरे की। जहाँ कहा कुछ और जाता है, किया कुछ और; हाथी के दाँत दिखाने के और होते हैं खाने के कुछ और। विचार एवं आचार में इतना बड़ा कार्य-मत-भेद। यह तो 'मुँह में राम बगल में छुरी', वाली बात हुई।

उपयुक्त विचार भी मात्र विचार ही रहे एवं आचार में अपना कोई स्थान न बना सके तो वे विचार परिपूर्ण या परिपक्व विचार नहीं कहे जा सकते !

कथनी एवं करनी में समानता हो; आचार एवं विचार में एकरूपता अथवा यह आज की आवश्यकता है !

● स्फूर्तिदायनी

□ के. श्रीधर बी. एस. सी.

“मे आई कम इन सर ?” कह, प्रधानाध्यापक रावजी द्वारा उत्तर मिलने से पूर्व ही आफिस-रूम में प्रवेश कर, “मे आई सिट डाऊन सर ?” पूछ, रावजी मुंह खोले इससे पूर्व ही “थैंक्यू सर” कह उनके सामने वाली कुर्सी पर बैठ गई। वह मधु थी !

मधु आफिस-रूम में बिजली की तरह आई। प्रवेश करने के लिए अनुमति चाही भी तो उत्तर की प्रतीक्षा बिना सामने वाली कुर्सी पर बैठ गई। रावजी को अपने चारों ओर की चीजें घूमती सी नजर आने लगीं। प्रथम दिन ही मधु का ऐसा प्रभाव था। “सर मुझे साइंस तो दीजिये, मैथ्स मेरे लिए सिरदर्द से कम नहीं। हाँ यदि आप चाहें, अंग्रेजी व इतिहास भी दे सकते हैं।” मधु ने मुस्कराते हुए कहा।

प्रधानाध्यापकजी को यह बड़ा विचित्र सा लगा। उनके पैंतीस वर्ष की नौकरी में इस तरह का अनुभव नया ही था। बिना आज्ञा प्राप्त किये ही कमरे में प्रवेश करना, बराबर की कुर्सी पर बैठना एवं पाठ्य-विषयों पर खुलकर अपनी रुचि प्रकट करना; यह सब राव साहब का ब्लड प्रेसर बढ़ाने के लिये काफी था। फिर वे चाह कर भी अपनी राय प्रकट न कर सके। अपने आपको संभालते हुए बोले—“अच्छा आप जाइये। आपका टाइम टेबल भेज दिया जायगा।”

“सर..... आप मुझसे बहुत बड़े हैं आपका यह ‘आइये’ ‘जाइये’ और ‘आप’ कहना अच्छा नहीं लगता। सर आप मुझे तुम कह सकते हैं।” “ठीक हैं।”

मधु जिस तरह प्रधानाध्यापकजी के लिए आश्चर्य का विषय थी उसी प्रकार स्कूल के अन्य अध्यापक वर्ग के लिए भी आश्चर्य का कारण बनी। प्रत्येक अध्यापक से मिली, मुस्कराते हुए अपना परिचय दिया एवं उनका परिचय प्राप्त किया।

मधु के आने के पहले रावजी को यह आशा थी कि उन्हीं की बिरादरी की एक अध्यापिका स्कूल में आ रही

है। उनकी बिरादरी के स्कूल में एक वे, एक उनके बड़े भाई का लड़का माधवराव भी था—एक संख्या बढ़ते देख कर उन्हें प्रसन्नता थी। किन्तु मधु से संपर्क के बाद वे आशा के स्थान पर एक विचित्र-सा भय अनुभव कर रहे थे।

मधु के व्यक्तित्व का अध्यापकों पर विशेष प्रभाव हुआ। मधु का व्यक्तित्व ही कुछ इस तरह का था। सृष्टि कर्ता ने शायद काफी परिश्रम से ही उसे बनाया होगा। सुगठित आकार, सरलता, सौम्यता, मधुर सम्मोहक मुस्कान; किसी शिल्पी की साकार सजीव कल्पना जैसी थी मधु !

प्रथम दिवस, मधु को देखकर जितना आश्चर्य एवं डर रावजी को हुआ था, दूसरे दिन वह सीमा लांघ चुका था। उस दिन मधु, तंग कपड़े पहन साईकिल पर स्कूल आई थी। मधु को इस नये वेश में स्कूल के बाहर खड़े उन्होंने देखा। आफिस-रूम जाकर शीघ्र ही चपरासी से मधु को बुला भेजा। मधु के आने से पूर्व मन ही मन उपदेश का एक बड़ा भाषण तैयार कर लिया। उनकी इच्छा थी कि मधु को इस तरह सुनाऊँ कि वह जिन्दगी भर याद रखे। मधु आई, इससे पहले कि रावजी कुछ कहते, उसने निवेदन किया—

“सर...आई याम टेरिबली बेरी सोरी सर...मुझे इस पोशाक में स्कूल न आना चाहिए।...काश ! मुझे पहले ही इसका ख्याल आ जाता...आई यम रियली अशेमड् आफ इट सर। मैं वादा करती हूँ सर, फिर ऐसे कभी नहीं आऊँगी।...मैं जानती हूँ सर...इससे आपको कितना दुःख हुआ है।”

रावजी ने साहस कर कुछ कहने के लिए मुंह खोला मगर एक शब्द भी उनके मुँह से न निकल पाया। वे कुछ बोलें उससे पहले मधु फिर बोल उठी।

“लेकिन...सर घर काफी दूर है...चल कर आना कठिन है।...यदि आपकी इजाजत हो तो, साईकिल पर ही आया करूँ ?...”

रावजी बोलें तो क्या बोलें ? जो कुछ मधु को सुनाने को मन में सोचा था वह उनके मुँह से बाहर ही न निकल सका। उनके मुँह से सिर्फ निकला “इट ईज आलराइट यू केन गो।”

मधु को सोनापुर स्कूल आए एक महीने से अधिक बीत चुका था। इस अवधि में रावजी ने अनेक बार,

मधु के विरुद्ध उच्च-अधिकारियों को लिखने के लिए कलम चलाई होगी, किन्तु पत्र शुरू में ही रुक जाता था। आखिर कारण क्या बताया जाता यही कि वह स्पष्टवादी हैं, हर किसी के साथ खुलकर बातें करती है। यह कोई ठोस कारण न था। कभी भी मधु ने उनकी आज्ञा ठुकराई नहीं, कार्य में कमी नहीं रखी, तो लिखने को क्या था ?

मधु के आने के बाद विद्यालय में अनेक परिवर्तन हुए। किसी भी शिक्षक ने अनावश्यक छुट्टी नहीं ली थी और न स्कूल लेट ही आये थे।

सब पर मधु के व्यक्तित्व का प्रभाव एक प्रकार का हुआ, तो रावजी के भतीजे श्रीमाधवराव पर अन्य रूप से। वह मन ही मन मधु को प्यार करने लगा था। मधु के प्रत्येक कार्य पर वह दिलचस्पी दिखाता था, पर छिपे-छिपे। जब भी वह मधु से बात करता तो संयत भाषा में, वह भी रावजी की नजर बचाकर। स्कूल में अपने साधु स्वभाव से ही वह सबका प्रिय था। माधव साधु, उसका आचरण साधु, व्यवहार साधु, विचार साधु, ऐसे ही उसका प्रेम भी साधु था। मन ही मन वह मधु की की मौन आराधना करता रहता था। माधव की यह मौन आराधना मधु से न छिप सकी। उसका प्रत्येक कार्य, उसके हृदय की बात प्रकट कर रहा था। धीरे-धीरे मधु के मन में माधव के प्रति स्थान बन चुका था। एक दूसरे के कहे बिना, वे एक दूसरे को चाहने लगे।

मधु के आने के बाद विद्यालय के कार्यविधान में अनेक परिवर्तन हो चुके थे। हर परिवर्तन के पीछे, स्फूर्तिदायनी मधु का हाथ अवश्य था, किन्तु अप्रत्यक्ष। पहिले विद्यालय की प्रार्थना सभा समाप्त होने पर लड़के बिना किसी नियम के हल्ला करते अपनी हुये, अपनी कक्षाओं में आते जाते थे।

एक दिन मधु ने, ड्रिल टीचर गणेशजी से मुस्कराते हुए कहा—“सब लड़के कक्षावार खड़े होकर, प्रार्थना करते और अपनी कक्षा में शांत होकर लौटते तो कितना अच्छा रहता है सर !” मधु ने केवल ड्रिल टीचर को ही यह बात कही थी। पास खड़े सभी अध्यापकों ने इसे सुन लिया। बस, हुआ इतना सा ही एक ही सप्ताह की अवधि में, अध्यापकों के नेतृत्व में प्रार्थना सभा नियम और अनुशासन से होने लगी।

गणित के अध्यापक श्री कृष्णकुमारजी प्रायः अपनी पोशाक की स्वच्छता एवं ढंग का खयाल अधिक रखते थे। एक दिन मधु ने उनसे मुस्कराते हुए कहा : ‘मिस्टर कुमार, यू लुक वेरि स्मार्ट टुडे’ मधु ने यह बात कुमारजी को ही कही थी पर सब पर मधु की इस बात का असर हुआ। दूसरे ही दिन से सभी अध्यापक साफ पोशाक में आने लगे। मधु ने प्रत्येक अध्यापक की प्रशंसा की। सब बहुत प्रसन्न थे। एच. एम. रावजी ने अध्यापकों के बदले हुए रंग-ढंग को देखा। उन्हें कुछ भी समझ में नहीं आया। स्कूल में ऐसा कोई समारोह नहीं था, अधिकारियों का निरीक्षण भी नहीं।

शिक्षकों में आए परिवर्तन का असर विद्यार्थियों तक पहुँचने में देरो न लगी। कुछ ही दिनों में विद्यार्थी साफ पोशाक में ठीक ढंग से आने लगे।

बाहरी वातावरण में जिस अनुशासन ने प्रवेश किया था उसने धीरे-धीरे शिक्षण में भी प्रवेश किया। मधु शिक्षण के विषय में अधिक ध्यान देती थी। बाकी शिक्षकों ने सहज ही उसका अनुकरण किया। इससे शाला की पढ़ाई में काफी प्रगति हुई थी। इस प्रगति का परिणाम अर्धवार्षिक परीक्षा के समय ही ज्ञात हो सका। अच्छे अंक और करीबन शत-प्रतिशत परिणाम को देख कर प्रधानाध्यापक रावजी विश्वास तक न कर सके। विद्यार्थियों की इस प्रगति पर वे बहुत प्रसन्न थे। किन्तु, इस प्रगति का कारण भी मधु हो सकती है—इसकी उनको कल्पना तक न थी।

एक दिन मधु ने रावजी के कमरे में प्रवेश कर उनसे पूछा,—‘सर, स्कूल का इतना विशाल आंगन पड़ा है। आगे और पीछे भी जगह खाली पड़ी है। वर्षा के दिन भी निकट है। अगर आप अनुमति दें तो एक दो फूल के पौधे लगा दूँ ?’

रावजी क्यों कर इन्कार करते ? पर सहज ही कहा ‘नहीं ... तुम क्यों ... ? मैं किसी और से कहता हूँ। ... वे लोग कर लेंगे।’

मधु ने भट से उत्तर दिया, ‘नहीं सर ... मैं कुछ नहीं करूँगी। क्राफ्ट्स पीरियड में विद्यार्थियों से करवा लूँगी, यदि आप अनुमति दें तो।’

‘ठीक है’ उत्तर पाकर मधु प्रसन्न थी। उसे स्वीकृति का विश्वास भी था। (शेष पृष्ठ ८ पर)

काश; आज भी गांधी होते

* श्री हेमन्त पटेल प्रथमवर्ष बी. काम.

सृष्टि के इस विशाल प्रांगण में अनेकानेक प्राणी अपना जन्म ग्रहण करते हैं और इसी धराधाम पर सदा के लिए निस्तब्ध होकर सो जाते हैं। परन्तु वे महापुरुष जिन्होंने अपना जीवन स्वदेश, जाति व धर्म के हेतु समर्पित कर दिया है, वे सदा के लिए अमृत्य नामधारी हो गये हैं। ऐसे ही गिने चुने महापुरुषों में महामना मोहनदास करमचन्द गांधी का नाम भी सदा स्वर्णाक्षरों में अंकित रहेगा।

बापू ! भारत का बापू ! तू वास्तव में एक सच्चा पिता था। तूने हम सब की पिता तुल्य सेवा और पथ प्रदर्शन किया। तूने हमारे लिए क्या नहीं किया ? भारत के गौरव के लिए सर्वस्व अर्पण कर दिया। सेवा भावी पर अहंकार नहीं, स्वार्थ नहीं, और न थी नाम की भावना। सचमुच तेरे सदृश्य व्यक्ति बिरला ही मिलता है।

निःस्वार्थ भाव और निर्भय वृत्ति लिए तू स्वतन्त्रता संग्राम में कूद पड़ा। अंग्रेजों का भारत पर शासन तू सहन न कर सका, आत्म-सम्मान व आत्मबल ही तेरे प्रमुख अस्त्र थे। विदेशी सत्ता को तूने ही भारत से निकाला, भारत माता को परतन्त्रता की बेड़ियों से मुक्त किया, पर लड़ झगड़ कर नहीं; शस्त्र बल के सहारे नहीं, अपितु आत्म बल के सहारे।

तूने भारत को ही नहीं, वरन् विश्व को भी आत्मबल अहिंसा और सत्य का सबक सिखाया। 'अंग्रेजों भारत

छोड़ो' का सिंहनाद कर तूने उन्हें भारत से निकाल कर दम लिया। जो तूने कहा, वह सत्य करके दिखाया। अंग्रेज तेरी वीरता को देखते ही रह गये।

अफसोस ! तेरी यह प्रगति एक भारतीय व्यक्ति के ही आँखों का काँटा बन गई और तब वह तेरे बढ़ते हुए कदमों को न देख सका। ठह ठह ठह की आवाज के साथ उस निर्दयी गौड से द्वारा तुम पर तीन गोलियां वार कर दी गई और प्रार्थना सभा के मध्य 'राम राम' के शब्द का उच्चारण के साथ तू भारत माता की गोद में जा गिरा और फिर न उठा।

बापू ! तू न रह गया, परन्तु तेरा नाम तो रह गया, और रह गई तेरी यशो गाथा, जो आज भी प्रेरणा का केन्द्र बनी हुई है। धन्य है तुम्हारे जैसे पुरुषों को, जिन्हें पाकर भारत गौरवान्वित है। गांधी ! तू धन्य है और तेरी जननी, जिसने तुम जैसे पुत्र रत्न को जन्म दिया। आज की विषम परिस्थितियों में तेरी याद ताजा हो उठती है और तू ही इन विषम परिस्थितियों से परित्राण पाने के प्रेरणा बिन्दु हो सकता है।

काश; आज भी बापू होता।

शिक्षा—

● कुरशीद आलम
पी. यू. सी. (प्रथम वर्ष)

जो विचार के साथ,
विवेक का विचार रखे;
विचारों को
आचार में ढाल सके;
जिसका विकास,
मानवता का विकास बन सके;
जिससे
संस्कृति की रक्षा हो,
शांति का साम्राज्य हो,
रोटी ओर रोजी मिल सके,
राष्ट्र-निर्माण हो सके ।
जिसके डग—
अन्धकार से प्रकाश,
अशांति से शांति,
असत्य से सत्य,
स्वार्थ से निस्वार्थ,
वैमनस्य से प्रेम,
विमुखता से लक्ष्य,
प्रांतीयता से राष्ट्रीयता,
विचार से आचार,
अनेकता से एकता
की ओर
गति-शील हो सकें !

गीत से—

● मनु

कभी कभी
यह दिल रोता
आंखों में आंसू नहीं होते ।
कभी कभी
दिल हंसता,
चेहरे पर मुस्कां नहीं होती ।
दिल की बातें
दिल ही जानें,
मनहूस घटाएं क्या जाने ?
कभी-कभी
अन्तर का दुख
अन्तर में खो जाता है ।
विधि की यह रचना सारी है
विधि का यह दस्तूर भी शायद !
मुस्काहट भी उसने दी है
आंसू भी उसीने बख्से हैं ।

उसी दिन शाम को अन्य अध्यापिकाएँ और पचीस तीस विद्यार्थियों को साथ लिये मधु स्कूल के मैदान को साफ करने में जुट गई। पत्थरों को चुन-चुन कर एक तरफ ढेर लगाया, झाड़ियों को काटा। एक घण्टे की अवधि में यह सब हो गया। छुट्टी की घण्टी में अन्य अध्यापकों ने यह सब देखा। अपने-अपने साफ कपड़े का ख्याल कर चुपचाप चले गये। किन्तु सबने निश्चय कर लिया था कि अगले दिन से ही इस कार्य में हाथ बटावें।

दूसरे दिन शाम को सारा स्कूल बगीचा बनाने में लग गई। जब प्रधानाध्यापक रावजी भी कोट उतार कर साथ देने लगे तो विद्यार्थियों का उत्साह सीमा लांघ चुका था। सोनापुर की जनता ने इस काम को आश्चर्य से देखा।

अगले दिन, मधु, बाटिका का नक्शा बनाकर लाई। सप्ताह भर बगीचे का काम पूरे उत्साह के साथ चला। वर्षा से पूर्व बीज डाल दिये गये, पौधे लग गये एवं पानी दिया गया। ठीक समय पर वर्षा आई। वर्षा के दिन समाप्त होने तक बगीचे में फूल निकल आये थे, घास लग गई थी। यह सब शाला की सुन्दरता में चार चांद लगा रहे थे।

मधु ने, बाटिका के अलग-अलग विभाग बना दिये थे प्रत्येक विभाग को एक-एक अध्यापक का नाम देकर, उनके नाम-पट अपने ही हाथों से लगा दिये। अध्यापक, प्रधानाध्यापकजी भी इससे प्रसन्न थे। पर मधु का नाम कहीं पर न था। एक दिन सब अध्यापकों ने मिलकर पूरी बाटिका का नाम 'मधु-बाटिका' रख दिया।

दिसम्बर माह में शाला का वार्षिक निरीक्षण था। पिछले तीन वर्षों से शाला के निरीक्षण के वक्त प्रधानाध्यापकजी को उच्च अधिकारियों से काफी डांट सुननी पड़ी थी। उसकी याद करते ही रावजी घबराते थे। दफ्तरी काम से रावजी शहर गये और उसी काम पर चार-पांच दिन रुकना पड़ा। निरीक्षण के दिन ही रावजी शहर छोड़ सके थे। रावजी काफी भयभीत थे।

सोनापुर में स्कूल के सामने जीप खड़ी हुई रावजी स्कूल के बारे में काफी परेशान थे। डी० पी० आई० जीप से उतर कर स्कूल की ओर बढ़े। बड़े साहब स्कूल के द्वा

पर आते ही श्वेत वस्त्रों में बीस लड़कियों ने आरती कर डी० पी० आई० का स्वागत किया। चालीस लड़कों ने श्वेत पोशाक में उनका अभिवादन करते हुए पुष्पाहर अर्पित किया एवं सब क्रम से अपनी कक्षा में चले गये। डी० पी० आई० साहब, अन्य शिक्षाधिकारियों और रावजी के साथ पहले दफ्तर में गये। हाजरी, हिसाब, प्रगति-विवरण आदि का निरीक्षण किया। एक दो छोटी गलतियों को छोड़ कर सब ठीक था। बड़े साहब काफी प्रसन्न थे।

कार्यालय निरीक्षण के पश्चात्, कक्षाओं के निरीक्षणार्थ निकले, शिक्षार्थियों से, शिक्षकों से प्रश्न किया, उत्तर से एवं व्यवहार से साहब काफी सन्तुष्ट थे। स्कूल की सुन्दर वाटिका को देखकर रावजी की काफी प्रशंसा की। डी० पी० आई० निरीक्षण समाप्त कर शहर वापिस जाने को सोच ही रहे थे कि कक्षाओं के प्रतिनिधियों ने आकर अभिवादन करते हुये डी० पी० आई० और साथ के अन्य अधिकारियों को निमंत्रण पत्र दिया और समारोह में उपस्थित रहने का नम्र निवेदन किया। नन्हें-मुन्ने बालकों के निवेदन को वे कैसे ठुकराते। उन्होंने समारोह में उपस्थित रहने की स्वीकृति दी।

ठीक समय पर कार्यक्रम प्रारंभ हुआ। अतिथि ही नहीं, स्वयं रावजी भी नहीं कल्पना कर सके थे कि कार्यक्रम इतना अच्छा होगा। रावजी ने सबको देखते हुए हर जगह मधु को पाया। हर कार्य में, हर योजना में मधु उत्साह प्रोत्साहन की केन्द्रशक्ति थी; उसे पहचाना। मधु को गौर से देखा। इतने दिन जिसे समस्या समझ रहे थे, वह सभी समस्याओं का हल थी।

कार्यक्रम के अन्त में डी० पी० आई० ने भाषण करते हुए कहा :—

‘ऐसी आदर्शशाला सारे जिले में नहीं है। मैं सोनापुर की इस शाला को सारे जिले में सर्वोच्च शाला घोषित करता हूँ।’

वर्ष बीतते चले गये। मधु माधव की पत्नी बन चुकी है। नौकरी से मुक्त हुई है। मगर सोनापुर की शाला आज भी आदर्श शाला मानी जाती है।

‘मधु बाटिका !’ उसी तरह पल्लवित एवं पुष्पित हैं।

Oh for a book and a shady nook,
Either in door or out;
Where I may read all at my ease,
Both of the new and old;
For a jolly good book whereon to look,
Is better to me than gold.

— Old English Song